

GROOVE

Nummer 5 • 2001 | Sveriges största musiktidning

Aaliyah

Latin Kings

Sahara Hotnights

Nicolai Dunger

Reggae i London

**IGGY
POP**

**Punkens farfar lapar numera sol
i juicens hemstat Florida, men hans
musikrockar fortfarande hårt**

Garmarna • Vert • El Caco • Kingston Airforce • Organism 12 • Randy • David & the Citizens

Mic check, one-two one-two

En av de riktigt fantastiska sakerna med musik är livesituationen, hävdar jag fortfarande. Vare sig man står ute i höstrusk och lyssnar på svensk hip-hop eller hänger på ett vernissage med ett glas rödvin och upplever theremin- och transistorstyrt konstbrus så kan vad som helst hända. Och situationen är densamma för musikerna, ingen spelning är den andra lik.

Festivalsommaren ger nu chans till en massa sköna upplevelser. Artister i detta nummer av Groove som jag ser fram emot att uppleva live igen innefattar Iggy Pop, Sahara Hotnights och Kingston Airforce. Enda problemet är som vanligt att man ska forsla sig från tältet/husbilen/gräsmattan till scenen i tid. Och kanske att hålla sig vaken också. Ja, och alla dessa trista avbokning som alltid poppar upp, förstås. Men, jag ser fram emot sommaren med stor tillförsikt. Det kommer att bli grymt. Och Groove kommer tillbaka i september igen.

chefred@groove.st

Randy	sid. 7
Tre frågor till Donnas	sid. 7
"Myten om det perfekta ljudet"	sid. 7
David & the Citizens	sid. 8
"Grattis på födelsedagen!"	sid. 8
Kingston Airforce	sid. 9
Aaliyah	sid. 11
Garmarna	sid. 12
Vert	sid. 13
Reggae i London	sid. 14
Iggy Pop	sid. 16
Timbuktu	sid. 18
Cowboy Junkies	sid. 18
Latin Kings	sid. 20
Sahara Hotnights	sid. 25
Organism 12	sid. 26
El Caco	sid. 27
Nicolai Dunger	sid. 28
Bokrecensioner	sid. 31
Albumrecensioner	sid. 33
Vinylrecensioner	sid. 34

Ansvarig utgivare & skivredaktör
Per Lundberg Gonzalez-Bravo, info@groove.st

Chefredaktör
Gary Andersson, chefred@groove.st

Bildredaktör
Johannes Giotas, foto@groove.st

Layout Henrik Strömberg, hs@groove.st

Redigering Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser Per Lundberg G.B.

Distribution Karin Stenmar, Miriam Fumarola,
distribution@groove.st

Web Therese Söderling, Ann-Sofie Henricson

Grooveredaktion

Dan Andersson	Karin Lindkvist
Gary Andersson	Per Lundberg G.B.
Jens Assur	Björn Magnusson
Josefin Claesson	Thomas Nilson
Niclas Ekström	Thomas Olsson
Jonas Elgemark	Tove Pålsson
Mattias Elgemark	Max Sarrazin
Fredrik Eriksson	Daniel Severinsson
Moa Eriksson	Magnus Sjöberg
Johannes Giotas	Peter Sjöblom
Joel Hallqvist	Mathias Skeppstedt
Charlotta Holm	Karin Stenmar
Johnny Jantunen	Henrik Strömberg
Robert Lagerström	Sofia Talvik
Pigge Larsson	Evalisa Wallin

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Besöksadress Drottninggatan 52

Tel/fax 031-833 855

Elpost info@groove.st

<http://www.groove.st>

Omslag: Iggy Pop

För icke beställt material ansvaras ej.

Citera oss gärna men ange alltid källan.

Tryck Geson Skandiatryckeriet AB
Upplaga 55 000 ex.

ISSN 1401-7091

Timbuktu

sid. 18

Latin Kings

sid. 20

Sahara Hotnights

sid. 25

Vert

sid. 13

DEPECHE MODE BARA PÅ VITAMINIC

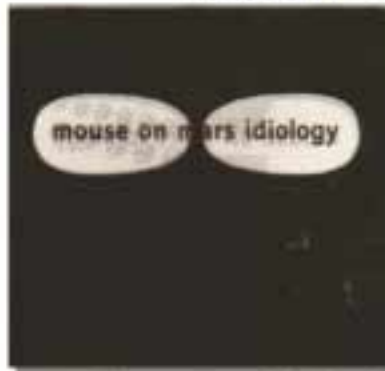

Vitaminic släpper kontinuerligt låtar från Depeche Modes nya album Exciter. På sajten kan du förutom att ladda ner de senaste singlarna dessutom läsa om gruppen, ladda ner en skärmläckare och tävla om Depeche Mode-prylar. Och det bästa av allt – det är gratis!

säkra kort på border...

Mouse on Mars

Idiology

Mouse on Mars var ett av de första banden inom vad vi nu kallar electronica. Efter ett antal plattor har deras fanbase globalt sett blivit gigantisk! En enig pressklår (tysk och engelsk, den svenska kommer instämna - var så säkra!) har unisont gett plattan toppbetyg?

Ron Sexsmith

Blue Boy

Favoriten Ron Sexsmith's nya album "Blue boy" är äntligen här. Lika bra som innan, minst! Denna gång producerad av **Steve Earle** (som även gästmusicerar). 14 innerliga sånger.....

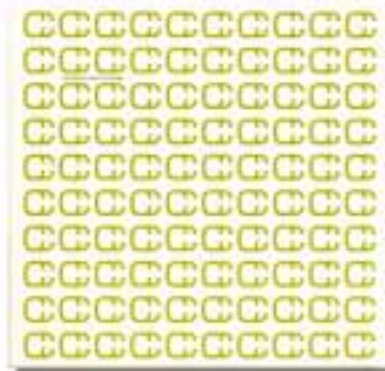
Sam Brown

Reboot

Ni minns säkert hennes jätte-hit Stop. Hon har sedan dess släppt ett par album men framförallt gjort sej känd som den perfekta turnésångerskan. Hennes uttryckfulla röst har hyllats av 100 000-tals åskådare på t.ex. Pink Floyd's turnéer. Välkommen tillbaka!

Compost 100

Blandade artister

Compost Records 100:de release! 20 helt nya spår på denna dubbel deluxe-digipack utgåva. Medverkar gör bl.a. Truby Trio, Beanfield, Fauna Flash, Les Gammas och Kyoto Jazz Massive m.m. För er som diggar sofistikerad lounge & nu-jazz är Compost 100 redan en klassiker!

Jakten På Under Orden

Blandade artister

Det här måste vara den absolut fetaste svenska hip hop samlingen hittills! 2cd med alla de bästa hip hop 12:orna, Mobbade Barn Med Automatvapen, PST/Q, Looptroop, Sedlighetsroteln, Ungdomshälsan, Qua & Shufflas, bara för att nämna några av de 39 medverkande på de totalt 40 spåren.

Squarepusher

Go Plastic

En ny musikalisk inriktning, i vart fall delvis. Inte så mycket av 70-talsinfluenser kvar, han har bytt till mer techno! Singeln My Red Hot Car är ett ypperligt exempel på den form av Aphex Twin-ig breakkirk-beattechno som nu är den som Squarepusher premierar, och denna genre bara växer och växer i popularitet. CD och dubbel vinyl!

...alltid steget före

GOO GOO DOLLS

EGO
OPINION
ART &
COMMERCE

GOO GOO DOLLS »EGO, OPINION, ART & COMMERCE«

NYA ALBUMET ÄR EN SAMLING MED DET BÄSTA FRÅN BANDETS SAMTLIGA SEX KRITIKERROSADE ALBUM
ALLA LÅTAR PÅ ALBUMET ÄR OM-MIXADE FÖR DENNA SAMLING ★ RELEASE 28 MAJ.

★ HETA ROCKVAX ★ HETA ROCKVAX ★ HETA ROCKVAX ★ HETA ROCKVAX ★ HETA ROCKVAX ★ HETA ROCKVAX ★

ASH »FREE ALL ANGELS«

INNEHÅLLER BL.A. TRACKSHITEN »SHINING LIGHT«
MISSA INTE ASH PÅ HULTSFREDSFESTIVALEN!

edel

THE YES MEN - PROSODY
JAZZ 036CD / JAZZ 036LP

SHOWDOWN!(1981-1993) - 2CD SAMLING
JAZZ 013CD

ELIMINATE.... - WHITE JAZZ SAMLING
JAZZ 035CD

GLUECIFER - TENDER IS THE SAVAGE
JAZZ 029CD / JAZZ 029LP

the NUMADS

1981

20

20th ANNIVERSARY

2001

UP-TIGHT - NYTT ALBUM
JAZZ 040CD / JAZZ 040LP

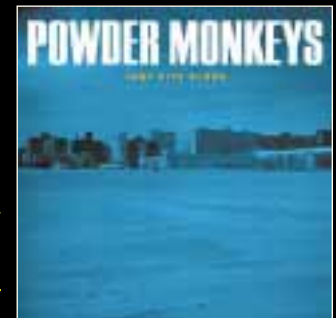
NYTT
ALBUM
I DIN
SKIVBUTIK
NU!

CRYSTAL BALL - NYA SINGELN!
JAZZ 039CD / 7 JAZZ 039

PSYCHOPUNCH - BURSTING OUT OF...
JAZZ 034CD / JAZZ 034LP

POWDER MONKEYS - LOST CITY BLUES
JAZZ 024CD / JAZZ 024LP

THE TURPENTINES - BY POPULAR DEMAND
JAZZ 025CD / JAZZ 025LP

HELLRIDE - MAKING OUT WITH FIRE
JAZZ 033CD / JAZZ 033LP

Kommer förändra din värld

text: Tove Pålsson • bild: Mattias Elgemark

I en hård och orättvis värld finns det ibland ett ljus. Undra om de här osnutna norrlänningarna är födda med en svart stjärna i pannan? Trummisen Fredrik Granberg vet.

– Vi har ju spelat punkmusik hela livet nästan och det hör väl ihop, för mig i alla fall. Punk handlar ju om uppror, du vet, mot systemet. Det var så där vi växte upp, antingen åkte man Epa eller så spelade man fotboll – men vi spelade punkmusik.

Så ni var små ligister på den tiden?

– Nej, vi var ganska lugna, töntiga småstadskillar faktiskt. Trimmade mopeder var väl det tuffaste.

Hur är ni nu då? Är ni ute och demonstrerar?

– Nej, vi är inte partipolitiska eller så. En del gör vi ju, det är klart, men vi känner att vi gör vårt genom bandet, vi har våra texter och sedan får de som lyssnar bilda sina egna uppfattningar.

Men det är inte alltid lätt att vara ett band med åsikter, något som Randy har fått erfara. Många har letat efter fel, både musikaliskt och politiskt.

Vad vill ni att de ska göra då? Hoppas ni på att folket ska vakna upp när de lyssnar på era skivor?

– Det är precis som något jag läste i Groove faktiskt, ha ha. Manic Street Preachers var det tror jag. Där sa en av dom att "The Clash förändrade inte världen men de förändrade min värld" och det vill vi. Vi vet att vi inte kan förändra världen med våra texter eller vår musik, men lyckas vi förändra en enda människas värld och uppfattning om saker och ting, då är vi nöjda.

På nya skivan har de i alla fall förändrat mycket. Från "visa-rumpan-röj" till ett lite mer, ja inte

genomtänkt – det var det redan innan, men sakligt sväng.

– För oss är det ett måste att utvecklas. Men jag tycker nog bara att det är tempot som blivit lugnare. Nya skivan är den brötigaste och mest politiska vi gjort. Vi vill göra något nytt med varje skiva annars känns det tråkigt. De som lyssnar på våra skivor kan lätt bli chockade. Det har vi ju fått en del reaktioner på. Folk tycker att vi har svikigt, att vi inte är äkta längre. Men de kan få se min deklamation från förra året. Jag tjänade tretusen spänn. Det är väldigt mycket gnäll med väldigt lite bakgrund.

måste ha en speciell slags spelare för att lyssna på DVD-audio. Vad trodde ni egentligen? Och vill man ha ut allt gottgott-ljud krävs det en särskild audio-DVD-spelare, då duger inte den gamla vanliga DVD-spelaren. Känner ni igen det här? Ny teknik, ny mjukvara, ny hårdvara – men samma gamla kapitalister. Som vanligt är det någon som vill tjäna pengar på vår fåfänga och vår omätliga törst efter den ultimata ljudupplevelsen. Men behöver vi verkligen DVD-audio? Blir musiken verkligen bättre med bättre teknik? Nej, självfallet inte. Musik handlar inte om det perfekta ljudet, utan om den perfekta känslan. Och den perfekta känslan går inte att bygga in i en maskin.

Redan när CD:n kom för 20 år sedan klagade folk över att ljudet snarare var sämre på CD-plattorna än på de gamla vinylskivorna. Men CD:n vann på knockout över vinylen ändå. Marknadsföring av myten om det perfekta CD-ljudet slog ihjäl vinylen. Lätt.

Och kommer DVD-audio verkligen slå igenom på bred front och förpassa CD:n till källaren? You bet! Det kommer ta lite tid, men snart kommer det stå nya blänkande maskiner i var mans hem, och vi kommer att gråtmilt, nostalgiskt se tillbaka till den smått komiska tid när CD:n regerade med sina 80 minuters speltid. "Rena stenåldern!" kommer vi att skratta. Och jag som fortfarande lyssnar på kassettband.

Niclas Ekström
niclasekstrom@hotmail.com

Tre frågor till...

Donna A, alias Brett Andersson, som sjunger i stencoola The Donnas.

Hur är det att turnera i Europa?

– Vi är som en parodi på historielösa amerikaner, vi har inte sett ett skit. Vi hinner inte! I Italien höll dom på att dö, "Va, har ni inte sett Colosseum", det var som att häda.

Är det sant att det mest är äldre killar som gillar er?

– Really old guys with beards and shit! Många är över tretti! Det beror nog på att vi spelar en slags sjuttitotalmusik som dom känner igen från sin ungdom plus att vi är så unga, det tänder ju dom på. Så det blir väl två flugor i en smäll, ha ha.

Ni är ju ett tjejband, när jag var fjorton fanns det knappt. Ni är de förebilder man behöver i den åldern.

– Tack. När vi gick på högskolestadiet tyckte vi det var enformigt att bara äta, titta på teve och prata om killar. Vi har repat så många år och vi har verkligen arbetsmoral. Tjejer kan göra felet att bara vilja synas för sakens skull, inte jobba hårt för att uppnå ett mål. Det ligger ju i könsrollerna att tjejer ska vara passiva.

– Det värsta var när en manlig journalist frågade "Varför sjunger ni inte om feminism nu när folk lyssnar på er?". Nähä, det räcker inte att vi spelat in flera plattor, spelat för utsålda hus och inspirerat tusentals tjejer att börja spela i band? Asshole! Vi är tjejer som spelar, vi är i minoritet. Det vet väl alla. Men vi vill bli respekterade som vilket band som helst!

Karin Lindkvist

Myten om det perfekta ljudet

Vill du höra Jim Morrison rapa? Eller höra hur det lät när Mick Fleetwood kliade sig i skrevet 1976? Vill du uppleva ljud så perfekt återgivet att du kan hör varje litet gnissel i trummisens stol? Då ska du skaffa dig DVD-audio. Yes, nu kommer det ytterligare ett ljudsystem som ska revolutionera alla gamla ljudsystem. Man har helt enkelt upfunnit en ny sorts CD-skiva som kan rymma sju gånger så mycket information som en vanlig CD. Det innebär att man antingen kan få innehåll av långa plattor eller plattor med extremt avancerat och detaljerat flerkanalsljud, alltså ljud så fint att man hör varje struprossling från Joe Strummer eller varje flimmerhår som fladdrar livlöst i Tom Waits hals. Tack för det. Precis vad mänskligheten behövde.

Naturligtvis har de glada teknikkossarna kommit på att man

Hård kompromisslöshet

text: Moa Eriksson

– Vi är lite taffliga och det är lite det som är charmen.
Men när det blixtrar till så blixtrar det till som fan.

Jag träffar David Fridlund och hans fyra citizens en timme innan de ska på scen. Att intervjuva fem pojkar samtidigt är svårt nog men speciellt om de dessutom är lite nerviga och pratar i munnen på varandra som ett helt dagis.

David and the Citizens har med sin egensinniga pop fått landets musikjournalister att förtjust spärra upp öronen. Hemligheten kanske ligger i att även om de tar sin musik på allvar så är de måna om att inte stelna eller tappa nerven.

– Vi tillåter oss att leka i stunden. En del saker improviserar vi fram på scenen, säger Magnus Bjerkert.

Finns det någon nackdel med att alternativ musik blir stor?

– Nej, jag tycker bara det är roligt att det är fler som lyssnar. Det är töntigt med snobberi som att det måste vara underground för att vara bra.

– Men sen är det ju tråkigt när det spelas sönder på radion, påpekar David. Som till exempel Håkan Hellström är ju jättebra, men när man

hör honom hela tiden blir man nästan trött på det.

Var får du inspiration till dina texter?

– Det kanske låter flummigt men jag har ofta med element av drömmar. Blandar drömmen med verkligheten. Danmarksblåten [*Now She Sleeps in A Box in the Good Soil of Denmark*] handlar om en märklig dröm som jag drömde en gång om en flicka som försöker ta sig hem efter att ha irrat runt i ett surrealistiskt drömland i femton år. Jag har inga direkta förebilder men jag försöker skriva forcerat. Som Hemingway ungefär.

Är stil viktigt när man spelar i band?

Magnus: – Ser det ut så eller?

David: – Vi är liksom inte den typen av band. Scenkostymer och sånt kan vara skitsnyggt på band som The Hives, men på oss skulle det bara se krystat ut.

Magnus: – Men det är klart att skulle någon av oss se för jävla töntigt ut skulle vi väl säga till.

David: – Det värsta jag fått höra var en gång utanför en konsert när några

tjejer stod och pratade om oss. En av dom sa "Är inte det dom som har en sångare som ser ut som om han är tolv år med stort huvud?". Kul att höra.

En liten stund senare antror de scenen på KB i Malmö. Med piano, melodica, gitarr, såg, trumpet och dragspel och med Davids desperata

röst känns det lite som att se en lindansör utan skyddsnät. Man står på spänn hela tiden och tänker att nu går det åt helvete. Men det gör det aldrig. Förutom att en gitarrsträng går sönder så går det för jävla bra. Hård kompromisslöshet.

Grattis på födelsedagen!

Bob Dylan kommer inte från Minneapolis. Han föddes och växte upp en timme norr om oss, men han gick på universitet här och det var här han spelade på varje liten skitbar som fanns. Det var också här han bodde under nästan hela 80-talet och det var här som han ägde de två största teaternas och lät alla sin musikervänner spela regelbundet. Det var också här i Minneapolis som stora delar av klassiska *Blood On the Tracks* spelades in med lokala musiker. Så det är inte så konstigt att hela staden firade honom som en nära vän när han fyllde 60.

Varje tv-kanal hade en special och intervjuade en rumskompis, gammal flickvän eller lekkamrat. Varje tidning berättade insideshistorier om hur *Blood On the Tracks* spelades in. Och på själva födelsedagen, vad hände då? Eftersom jag aldrig kunnat åka till Graceland på Elvis födelsedag kändes det skönt att i alla fall kunna fira Dylan på plats, och fanns det kalas att välja på? Varje rock-klubb, teater och bar hade sin egen speciala tradition. Den jag gick till gjorde det för sjuttonde året i rad. Man

vad var det då som hände? Håll i er nu: The Million Dollar Bash Bob Dylan tribute (lokala band spelar fyra covers var av Dylan), Duluth Does Dylan (två lokala punkband spelar covers från Dylans countryalbum), Cover Dylan (ett coverband som varje år väljer en platta som de spelar rakt av), och sist det som jag gick på: Bob Dylan-sing-alike-contest.

På ett ställe som heter 400 Bar kunde man när man betalade inträde skriva upp sig på en lista och sen gjordes ett program och tävlingen kunde börja. Varje person fick spela två låtar och vinnaren vann en låda vin. Men nu kommer det roliga, tävlingen tas på absolut allvar och flera ställer upp år efter år, plus att den lokala eliten brukar ställa upp. Vilket betyder att jag såg Grant Hart göra en helt underbar *Idiot Wind* och medlemmar från Soul Asylum köra outgivna låtar medans Jayhawks hängde i baren. Och det här vill jag ta över till Sverige.

Jag vill se Hellacopters köra Imperiet-låtar på Thåströms födelsedag, Eldkvarn akustiska Peace Love and Pitbulls-nummer och Bob Hund ett set Ebba-låtar.

Eller på DiLevas födelsedag kan Olle Ljungström uppbackad av Teddybears köra hela *Rymdblomma*.

Det är dags att vi börjar fira våra stjärnor och det är dags att sluta sätta ihop mastodontgrejer i Globen där Tomas Ledin bara måste vara med istället för små kul saker på klubbar.

Nästa vecka fyller Prince 40 och det firar han med två utsålda konserter på största arenan och fem små spelningar ute i Paisley Park tillsammans med bland annat Ani DiFranco, Lenny Kravitz och Macy Gray. Priset? 700 spänn för alla fem kvällarna. Har egentligen ingen kommentar till det. Men han är inte så populär i stan. För många har haft med honom att göra.

Men vem vann sing-alike tävlingen då? Ja, inte var det norrmannen som sjöng "och svaret min vän, det blåser i luften, svaret det blåser i luften", i alla fall.

Mathias Skeppstedt, juni 2001
petshopboy666@hotmail.com

Som en dokusåpa

text: Magnus Sjöberg • bild: Charlotta Holm

Lika delar reggae, rock, funk och gospel med ett sjuårdeles drag. Kingston Airforce gör svårklassificerad musik som gör världen roligare.

Kingston Airforce bildades 1998, och var då huvudsakligen ett rockband. Men allt eftersom tiden gick, kom bandet snart att dra sig mer och mer mot reggae, dock fortfarande med inslag av både rock och funk. Den första demoinspelningen ledde också till en spelning på 1999 års Hultsfredsfestival.

– Efter Hultsfredsspelningen började skivbolag ringa och vara intresserade av oss, säger sångaren Stefan Nilsson. Men vi kände att vi inte var mogna att ge ut en skiva. Vid spelningstillfället hade vi fem låtar som vi uppträdde med. En av dom hade inte ens någon text, så jag fick improvisera. Sedan dess har vi mest jobbat med att skaffa spelningar och repat för att bli ordentligt samspelta.

Samspelet är en viktig del, kanske viktigare än för många andra band, eftersom bandet består av nio medlemmar.

Men det tycks inte vara några bekymmer. Snarare verkar det som att alla aktivt kan bidra med musikalisk input, något som reflekteras i bandets egna mix av mångfaldigt genreblandande musik.

– Eftersom vi är nio, och alla har sin speciella musiksmak, så kan det ju bidra till att vår musik blir lite speciell. Vi jobbar ganska hårt med varje låt, och vi har en princip att om det är någon i bandet som är tveksam till något i en låt, så skrotar vi det. – Bandet är lite som en dokusåpa, säger gitarristen Tony Suolanko. Vi har samtalsstunder med hela bandet för att inte någon ska irritera sig på något alltför mycket. Vi tycker det är bättre att prata om de sakerna. Och när vi sitter där så undrar man lite var kameran sitter...

– Vi vill att man ska bli glad när man lyssnar till vår musik, fortsätter

Stefan. Visst skulle vi vilja förändra världen, men även om det kanske inte går med bara musik, så kanske vi kan bidra till att man som individ kan förändra sig själv. Att vi kan hjälpa till att sprida ett glädjebudskap.

Även om Kingston Airforce i dagsläget inte har några konkreta skivbolagskontakter, finns planer på att under hösten börja arbeta med något som i slutändan kan bli en fullängdsskiva.

– Visst vore det underbart att låta någon annan sköta de där sakerna som tar så mycket tid och energi, som att boka spelningar. Men risken finns ju att skivbolag också tycker att vi ska ändra på oss eller att vi ska låta på ett speciellt sätt. Men det är vi inte intresserade av.

För mer information:
www.kingstonairforce.com.

- Vill man uppleva underbar natur och trevlig musik i ett så är Urkultfestivalen ett bra tips. 2-5 augusti vid Nämforsen, Ångermanland kan man se artister som Nikolai Dunger, Två fisk & en fläsk och Hoven Droven plus mycket mer. Glöm inte att kolla in hållristningarna.
- "Jag brukar ta ledigt på fredagar, för då spelar jag oftast. Sen får jag hjälp av snälla kompisar för att hinna med allt. Det är bra att ha ett jobb – att ha en fot inne någonstans, men vi får se hur det blir i framtiden". Vid det här laget behöver Eilert Pilarm ingen närmare presentation. Mannen som gett Elvis upprättelse och paljettdräkten ett ansikte. I sommar kan du njuta honom live på några av dessa platser: Alingsås 30/6, Västerås 6/7 och i Örebro 13/8.

- På årets Arvikafestival 12-14 juli får du inte missa Sisters of Mercy, Young Gods, Peps Persson, Transport League och DJ Anti/Spiral Trax Label Group. För mer information www.galaxen.se.
- Det finns de som gör demos och så finns det som GÖR demos. Tomba Leo från Göteborg spelar punk som berör. Kontakta dem via tombaleo@usa.net och beställ en egen skiva.
- Nu följer Macy Gray upp sin succé *On How Life Is* från 1999. *The ID* ska enligt Macy vara lika oborstad som hennes frisyr.

- En kväll i veckan under hela sommaren är konceptet för Tantogården i sommar. Se Hell on Wheels och Lasse Lindh 18/7. Monty's Loco och Music 77 den 25/7.
- Det nyinstiftade Off the Record-priset för utsagda artister gick i år till Dimbodus för bästa pop, Planet Superfly från Linköping, som även spelar på Arvikafestivalen, för bästa rock och multikonstnären Olli Strömberg tilldelas udda-priset.
- På www.madleeiot.just.nu kan du höra ett bra band spela schysst rockmusik med drömska låttitlar som *Venus*, *Knowya*, och *Chameleon*.

- Wu-Tang Clan-medlemmen Method Man tillsammans med Redman har avslutat sin nya hiphopfilm. *How High* är en komedi gjord av samma team som gav oss *Erin Brockovich*. Filmen handlar om två gräsrökande rappare som lyckas ta sig in på Harvard-universitetet. Låter snarare som en videodagbok i mina öron. Filmen har premiär nästa år.
- De tre damerna i TLC går ut med de chockerande nyheterna att man gått in i studio för att jobba med ett nytt album tillsammans. Detta trots att Left-Eye släpper sitt soloalbum i augusti och att T-Boz ägnat sig åt familjen.

tool

Nytt album ute nu!

Hultsfredsfestivalen 14 Juni 2001

DAVE NAVARRO

TRUST NO ONE

UTE 2 JULI

Debutalbum från gitarristen bakom

"Jane's Addiction" och "Red Hot Chili Pepper"

EMI

Atlantic

Heltäckande underhållning

text: Gary Andersson • bild: Sofia Talvik

Hon sitter i en fätölj mitt i hotellrummet och väntar som en skolflicka. Handslaget är svalt och rösten liten. Hon är kontrollerad, avslappnad och charmig. Men hon har ett litet skrapsår på knät som gör henne mer mänsklig.

– Jag vill utmana mig själv, jag vill vara unik. Med nya plattan ville jag visa att jag blivit äldre, jag är vuxen nu och även sångmässigt har jag förändrats.

Men Aaliyah är bara 22 år, det är lätt att glömma när man tänker på att hon redan hunnit med att spela in Hollywood-filmer och vara stor r'n'b-stjärna. Låten *Try Again* från medelmåttiga karaterullen *Romeo Must Die* (där hon även debuterade som filmskådis) tvingade förra året ner alla playlistansvariga på MTV och radiostationer världen över i spagat. Och den är fantastiskt bra. Producentäppet Timbaland fixade den snärjande och sexiga bakgrunden, resten skötte Aaliyah med en röst som blandade tonårsnyfikenhet med femme fatale-uppmaningar.

– Jag skriver inte egna låtar så jag måste istället verkligen jobba med att försöka tolka någon annans ord. Och jag använder snarlika tekniker från skådespelandet för att lyckas ge en sång liv. Det gäller att kunna se sig själv i den situationen som texten speglar. Musik är ett universellt språk så om du lägger ner hela ditt jag i en sång så kan du definitivt nå ut, vidröra folk.

Aaliyah gör inga yviga rörelser i sin hårt snörade läderklänning. Hon stryker försiktigt undan håret ur ögonen och blickar ut genom fönstret medan hon pratar om mål och drömmar.

– När jag var liten hade jag en plan och jag har jobbat hårt. Mina föräldrar gillade Fred Astaire och Sammy Davis Jr och det har alltid varit en dröm för mig att bli en entertainer som kan allt. Jag är arbetsnarkoman så det känns bara underbart att ha två karriärer. Och det funkar för jag håller ju på med det jag älskar!

Aaliyah nämner Barbra Streisand som förebild och menar att självförtroende är den viktigaste tillgången hon har.

Själv studerade hon dans och var med i skolpjäser redan tidigt, och musiken har hon arbetat professionellt med i sju år nu, så det är tveksamt vad som känns mest naturligt för henne. Men nya skivan är mest spännande just nu i alla fall.

– Äntligen släpps detta mitt tredje album, och efter det spelar jag in nya filmer, uppföljarna till *The Matrix*.

Aaliyah

Är det så du tänker, ”äntligen släpps det”?

– På sätt och vis. Men jag ville ta en paus efter andra albumet och vila ut så jag kunde komma tillbaka starkt. Faktiskt så började jag spela in nytt material, men då kom *Romeo Must Die* emellan, så jag fick jobba med plattan på lediga stunder. Vissa låtar är gamla, *I Care 4 U* är fem år gammal, men det mesta spelade vi in i Australien för ett par månader sedan medan jag filmade *Queens of the Damned*.

”Vi” innebär Blackground Family, en tajt liten grupp unga musikaliska sökare där bland annat producer som Tank och Bud’da ingår.

– Jag tror på deras talang och efter detta projektet kommer många att vilja jobba med dom. Vi hade en

kemi som gjorde att tiden för inspelningarna blev magiska upplevelser. Och ingen avundsjuke eller så, bara kamratskap och respekt. Därför blev plattan så bra också. Att ha kreativ kontroll är en fantastisk känsla.

Men självklart har Timbaland gjort ett par spår också, bland annat singeln *We Need A Resolution*. Vad gör du om tio år?

– Jag vill sjunga, dansa och vara skådespelerska, och förhoppningsvis är jag extremt framgångsrik. Jag har nog vunnit några utmärkelser, kanske har jag till och med en Oscar. Men bara jag finns kvar i branschen så är jag nöjd. Faktiskt.

Garmarna

Utmanande abbedissa

text: Evalisa Wallin • bild: Charlotta Holm

- Jag skulle aldrig komma på att göra det här självmant, säger Emma Härdelin som sjunger i Garmarna. Det är verkligen en utmaning.

Enligt Emma och Gotte Ringqvist, som spelar gitarr och fiol i bandet, var det mycket klippa och klistra med fjärde albumet *Hildegard von Bingen*. – Det var ett fruktansvärt jobb att få ihop musiken, säger Gotte. Bingens texter och musik är ju nästan 1000 år gamla.

Hildegard von Bingen levde under 1100-talet och var, förutom abbedissa, även poet och kompositör. Med mera. Hon såg sig som Guds basun. – Det finns ett väldigt stort intresse för

Hildegard von Bingen, påpekar Emma. Större än för svensk folkmusik.

Till slut var formen färdigstöpt i en ofta house-studsig medeltida mall med klara avstamp i svensk folkmusik. – Melodierna är märkliga, säger Gotte. Det är ett tonspråk som inte görs idag. – En vanlig ballad upprepar sej hela tiden medan Bingen går så här, säger Emma och visar med fingrarna ett mönster som går upp och ner över bordsskivan.

Under inspelningen av *Guds spele-*

män 1996 föreslog länsmusiken att de skulle turnera med Hildegard von Bingens musik, med anledning av abbedissans niohundra födelsedag. Två år senare blev turnén av och en av låtarna, *Euchari*, kom med på tredje albumet *Vedergällningen*.

– Dom trodde att det skulle vara dansare och medeltidskläder, säger Gotte om de som gav dem uppdraget.

För kvällen har han på sig jeans och jeansskjorta och håret ligger i en ostylad frisyr. Någon anknytning till folkmusik går heller inte att utläsa av den övriga klädseln i bandet.

Garmarnas tidigare skivor har en starkare koppling till svensk folkmusik; nya melodier tillsätts eller arrangeras om och en del samlingar görs. Visorna är traditionella och plockas från olika upphovsmän. Medan senaste skivan, precis som namnet antyder, enbart behandlar Bingens musik.

– Från början kändes turnén för länsmusiken som ett sidoprojekt, men det är absolut en riktig garmskiva, berättar Gotte.

Skivan med Bingen har även en ny producent, Eric S, som själv spelas i radio men med renodlade houserytmer. Han har tidigare producerat en hel del dansmusik.

– Det enda jag hade hört av honom tidigare var Melodie MC, ler Gotte.

Men samarbetet lyckades.

– Det är mycket hantverk med skivan och experimenterande i studion, inflikar Gotte.

import lp, 12", 10", 7", skivspelare & tillbehör.

Blenda

WWW.BLEND.COM

Vert

Elektrisk jazz

text: Henrik Strömberg

Jazz är kanske inte det första man tänker på när man hör musiken av Vert, en brittisk kille vid namn Adam Butler.

Men om man lyssnar bortom det distade elektroniska gnisslet och de reverbränkta breakbeatsen hör man hur mycket av jazzens strukturer som ligger bakom låtarna.

– Det finns en jazzinfluens i det jag gör, även om det uppenbarligen inte är jazzmusik. Man kan imitera jazz, sampla en saxofon och ”kolla, jag gör jazz!”, men sånt är bara tjurskit. Jazz handlar inte om instrumenten som används, det är ett sätt att se på musik. Vad som influerar mig är kombinationen av det intellektuella och det fysiska.

Adam erkänner gladeligen att han är totalt insnöad på Miles Davis, så mycket att han till och med stal omslagstexten från en Miles Davis-skiva till ett av sina egna album.

– Han har influerat mig väldigt mycket under en längre tid. I synnerhet hans elektriska period under tidigt 70-tal tycker jag är helt otrolig. Jag tror inte någonting annat kommer i närheten. Musiken är både fysisk och fun-

kig, men samtidigt väldigt stämningfull, den skapar visioner och antyder saker man aldrig riktigt kan ta tag i. Och det tycker jag är viktigt, idén att antyda saker som inte går att beskriva annat än genom musik.

Titeln på Verts nya album kommer ur den tanken. *Nine Types of Ambiguity* är en parafra på William Andersons idé om att det finns sju typer av mångtydighet inom poesi. Adam vill med skivan presentera nio typer av mångtydighet i musik, i form av nio låtar.

– Jag tycker mångtydighet är väldigt viktigt. Jag vill att min musik ska vara mångtydig, att presentera idéer utan att vara övertydlig, för det tvingar lyssnaren att bli mer aktiv. Lyssnaren tvingas då att antingen ignorera det eller, om de vill vara delaktiga, att själva lägga något eget i idéerna. Jag vill inte tvinga på andra människor mina lösningar, jag vill visa dem saker som jag ser.

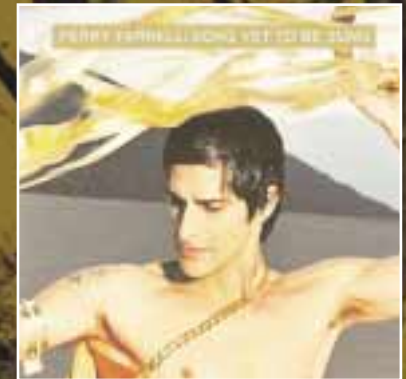
Nytt från Virgin sommaren 2001

BRAN VAN 3000

– *Discosis* –

Nytt album. Innehåller singeln ”Astounded” med Curtis Mayfield.

PERRY FARELL

– *Song Yet To Be Sung* –

1:a soloalbumet ifrån Porno for Pyros/Janes Addiction sångaren.

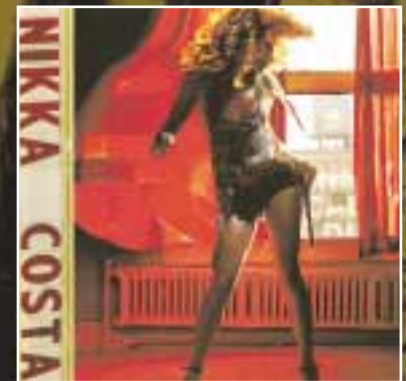
RELEASE 17 JULI

JARABE DE PALO

– *De Vuelta Y Vuelta* –

Ny platta ifrån Spaniens största rockband. Santana influerat.

NIKKA COSTA

– *Everybody Got Their Something* –

En kvinnlig Lenny Kravitz? Janis Joplin möter Sly & The Family Stone.

Å du – Hela XTC katalogen finns nu ute re-mastrad. En guldgruva för POP-freaks.

www.virgin.se

Reggae i London

text: Josefin Claesson • bild: Joel Hallqvist

Groove har kollat in Londons reggaescen. Vi gick på klubbar, strosade i skivbutiker och träffade morgondagens stjärnor. Resultatet blev en introduktion till en alternativ sida av staden, läs och upplev själv nästa gång du är där.

London är en stad där ny musik skapas. Mot slutet av sjuttioalet blandade grupper som Madness och Specials pop och r'n'b med karibiska rytmer och uppfann på så sätt vit ska. I dag är det garage som dominerar i England och även den är en fusion mellan engelskt och karibiskt. Garagen skapades under mitten av nittioalet efter att man tagit drum'n'bass, tillfört ragga- eller soulvokalstämmor och sedan lagt breakbeats ovanpå. Londons myller av kulturer och musikstilar är den självklara grunden för förnyelse.

Jamaica var en brittisk koloni fram till 1962 och enbart under femtioalet utvandrade omkring 300 000 jamaicaner till Storbritannien, en stor siffra om man jämför med Jamaicas dåvarande population på omkring två miljoner. Många av de jamaicanska invandrarna slog sig ned i Londons södra delar kring Lambrooke Grove och Brixton.

De första infödda engelsmännen som tog till sig musiken var den grupp arbetarungdomar som senare skulle kalla sig skinheads. Under skinhead-reggaens första våg på sextioalet, kom de engelska skivköparna att få stor betydelse för den jamaicanska skivindustrin eftersom de engelska ungdomarna var betydligt mer köpkraftiga än de jamaicanska.

Fortfarande är det i södra London som de flesta jamaicanska invandrarna bor, men trots viss aktivitet finns inte längre den renodlade reggaekulturen kvar. Sjuttioalets Brixton förknippas med kravaller och oreda men idag har man snyggt upp området

och atmosfären är avslappnad och vänlig. Även om det kan vara lite svårt att hitta bland alla marknadsstånd och gränder är Brixton definitivt värt ett besök. Följer man den höga musiken inne i Brixtons galleria/saluhall, förbi alla matsstånd kommer man snart till All Tone Records (96-97 Granville Arcade, tel: 020 77333-6888). En liten butik som spelar plattor så högt att väggarna skulle kunna falla in när som helst. Det är ingen mindre än Alton Ellis som äger butiken men det är sonen Dean som sköter den.

– Vi är specialiserade på original 7” singlar, mest jamaicansk ska och roots men vi säljer självfallet även en del återutgivningar och nyare saker, säger Dean och nickar mot väggen som är fylld från golv till tak med singlar.

Om man är i krokarna kring Portobello Road är det en god idé att gå till People's Sound (11 All Saints Road, tel: 0171 792-9321) en butik som likt All Tone nästan uteslutande säljer vinylskivor. Även om sortimentet till en början kan se glest ut lönar det sig att kolla igenom singlarna

efter rariteter. Butiksägaren ”Vego” Von Adams är hjälpsam och tipsar gärna om bra klubbar att besöka.

– Den klubb som är mest autentiskt jamaicansk är Lex [tunnelbanestation Lambrooke Grove], ett utpräglat dansehällställe, men dit går nästan bara jamaicaner. Det är mer blandad publik på Rodigan's Reggae [Subterania, 12 Acklam Road, tel: 020 7344-0044] där de spelar både nytt och gammalt.

Ett annat ställe värt att nämna är The Dub Club (Brooklynes, 259-261 Seven Sisters Road, Finsbury Park, tel: 0797 375-9029).

Dub Vendor har sålt reggae i London längre än många andra och på grund av direktimporten från Jamaica har de alltid de senaste rytmerna. För oss i Sverige är fördelen med Dub Vendor att de har en väl fungerande postorderavdelning. För tjugofem år sedan var butiken ett litet marknadsstånd på Clapham Junction men de

har idag expanderat till två riktiga affärer. Den ena i Lambrooke Grove och den andra i Clapham Junction. Dub Vendors hemsida uppdateras en gång i månaden och sortimentet består inte bara av skivor utan dessutom av böcker, videoband och kassettband med olika soundsystems. Adressen är: www.dubvendor.co.uk

Klubb

David Rodigan är en av världens mest respekterade reggae-entreprenörer. Mest känd är han på grund av sin radioshow som sänds på Kiss 100 i England. Hans soundsystem (mobilt diskotek, ljudanläggning) Rodigan's Sound åker jorden runt för att delta i så kallade sound-battles och har vunnit mot några av världens bästa systems, som Killamanjaro och Stone Love. – Vår styrka är att vi följer utvecklingen och ger folk vad dom vill ha, säger Coppa Face som varit DJ för soundet i snart 20 år.

Han berättar att det var Bounty Killer som gav honom namnet eftersom han tyckte att Coppas hudfärg liknade koppar.

Ett sound som tävlar vill få olika artister att spela in dubplates (specialinspelade versioner av rytmer och låtar) åt dem. Själva battlet går ut på att sounden som tävlar spelar upp sina respektive dubplates och därefter avgör publiken, eller i vissa fall inbjudna domare, vilket sound som är bäst. Många av artisterna på Jamaica tjänar sitt uppehälle genom att spela in dubplates och en del utomjamaicanska sounds har fått kritik för att de har större budget och således även ett orättvist försprång.

– I slutändan kommer alla som erbjuder konkurrens eller gör något bra att få kritik. Men det viktigaste är kärleken till musiken, säger Coppa Face.

Trots att Rodigan's verkar i England lyckas de alltså få de största artisterna att spela in åt dem. Deras kontakt på Jamaica tar hand om alla inspelningar och skickar sedan den färdiga DATen med Federal Express till London. Sedan är det bara att spela.

På klubben Subterania uppträder Rodigan's varje onsdag. Ryktet är sant, stämningen är hög och alla har kommit för att ha kul. Musiken som spelas är blandad men det är roots som dominerar. Publiken består av såväl gamla som unga och i ett hörn står en äldre man med jackan på och en gubbkeps neddragen över öronen, det är Alton Ellis. Till Rodigan's kommer alla.

Studio

I den legendariska Fashion-studio jobbar Oxman och Junior Dubz för att etablera sitt produktionsbolag "Wiz Kidz".

– Vi började samarbeta för ungefär ett år sedan då vi insåg att vi delade samma musikaliska vision, att göra kvalitativ musik utan vinst som största intresse, säger Junior Dubz.

Dubz började jobba som ljudtekniker 1998. Han hade dock mer och mer börjat göra egen musik och med hjälp av Oxmans kontakter började "Wiz Kidz" ge ut vinyl singlar. Hittills har det gått bra, de har redan lyckats få stora artister som Pam Hall och Al Campbell att göra röstpålägg.

– Det svåra i början är att få bra och stora artister att voica produktionerna men vi utnyttjade våra kontakter och lyckades på så sätt få artister att ställa upp utan att vi blev ruinerade, säger Oxman. Men vi har för den skull inget emot att ge nya artister en chans bara de har talang.

De båda kompanjonerna kompletterar varandra bra och Oxman tycker att det bästa med Dubz är att han tvingar fram utveckling och undviker upprepningar. Dubz har gjort en del garagere-mixar tidigare, alla olagliga så kallade white sleeves. Den mest kända är Independent Men som han gett ut under namnet Brain Child. En 12" som även innehåller en remix av Wyclefs 911 lagd över instrumentalversionen till Capletons grymma låt Good in Her Clothes.

"Wiz Kidz" senaste projekt är en rootsig rytmen utan namn som de planerar att ge ut på CD. Alison Weir-Campbell är en av de nya talangerna de gärna vill hjälpa fram. Hon är dotter till Al Campbell och trots att hon själv inte lyssnar speciellt mycket på reggae är hennes version av rytmen, In My Heart, enastående. Hennes röst är otränad men stark och påminner om Mary J. Bliges.

– Jag har alltid skrivit mycket och jag älskar att sjunga. Oxman hörde mig nynna lite i en skivaffär och undrade om jag var intresserad av att spela in en låt, självfallet tackade jag ja, säger hon och ler.

Precis som Junior Dubz är Alison intresserad av att göra mer garage- och soulorienterad musik i fortsättningen och "Wiz Kidz" planerade skiva ska även innehålla låtar som blandar traditionell reggae med mer moderna tongångar.

Boktips om reggae i England:

Bass Culture av Lloyd Bradley (Viking, 2000)

Yardie av Victor Headley (Pan Books, 1992)

Excess av Victor Headley (The X Press, 1993)

Boss Sounds av Marc Griffiths (S.T. Publishing, 1995)

IGGY POP

Mer rock'n'roll än alla andra

text & bild: Gary Andersson

Det har varit olidligt kvavt i New York i flera veckor när Iggy Pop poserar för bilder i chica Gramercy Park på soliga östra Manhattan. Han verkar inte bry sig om hettan eller att folk stannar och tittar, men när jag frågar vad han helst av allt skulle vilja göra istället kommer svaret blixtnabbt:

– Jag vill vara hemma i Miami, köra min Cadillac och dricka apelsinjuice!

Rockikonen James Newell Osterberg Jr är 54 år. Han har druckit mer sprit, tagit mer droger och haft fler groupies än de flesta i branschen och han längtar efter Tropicana! Har han blivit gubbe till slut? Nej, självklart inte.

– För folk i branschen betyder jag inte ett skit egentligen, jag är bara en i mängden. Jag ska göra en, kanske två, plattor till för dom här snubbarna, konstaterar han med neutral röst och gestikulerar mot skivbolagetsfolket som nyss försvann ut genom dörren. Det är allt jag vet i dagsläget.

Vi har förflyttat oss till skivbolagets kontor några kvarter bort. Iggy gör sig bekväm bakom det blanka chefskrivbordet. Han slänger upp fötterna på bordet. Och väger på stolen. Bara en person till befinner sig i rummet, bakom mig sitter Iggys unga svarta flickvän med urringning ner till naveln. Hon bladdrar i en tidning men är väldigt tyst. Ibland stjär hon en blick av honom, det förstår jag när han ler med hela ansiktet.

Iggy blir mer och mer talför ju längre in i samtalet vi kommer. Han kan spänna ögonen i mig och förklara varför han inte är helt såld på en intrikat platta som *Kid A* för att i nästa ögonblick brista ut i ett skevt leende över att ljuset i Florida påminner om målningar av Tizian. Han ger ett intelligent och sansat intryck, men samtidigt är han väldigt amerikansk, väldigt ”trailer trash”. Dessutom verkar han rastlös, han har svårt att sitta still. Ett skrivbordsjobb fanns aldrig riktigt med i planen gissar jag. Inte efter att han börjat spela trummor redan i fjärde klass. Att löpa amok var hans öde, och det är dubbelt sant efter förra plattan *Avenue B*.

– Jag ville inte göra ännu ett grubblande akustiskt album utan ett som kändes som min favoritbil, en röd 1968 Cadillac Convertible DeVille. Det skulle

vara stort, kraftfullt och klassiskt och samtidigt kunna konkurrera med modern rock som jag tycker blivit kall och mekanisk. Och det gjorde jag med mitt egna lilla band och min egen lilla producent – som är jag själv.

Beat 'em Up spelades in i Criteria-studion i Miami där artister som Jimmy Cliff, Bob Marley, Derek & the Dominos och Fleetwood Mac också arbetat.

– ”Uh-uh-uh-uh stayin' alive” – den gjordes också där i den lilla old-tech-studion, demonstrerar Iggy. Det finns väldigt mycket historia i det rummet.

Inspelning och mixning tog två månader. Väldigt standard för en artist av Iggys kaliber som aldrig ges obegränsad studiotid. De flesta låtarna spelades in live med alla musiker i studion och musiken byggdes runt gitarristen Whitey.

– Om han är tillräckligt bra att åka runt med mig och spela *Raw Power* i fem-sex år så borde han vara tillräckligt bra för att få uttrycka sig på skiva också, resonerar Iggy.

Stora hårdrocksackord och vassa riff finns det därför gott om på *Beat 'em Up*. Och uppbackning i form av tungt basmuller stod Mooseman från Ice-T:s band Body Count för.

– Jag ville ta in nån som var urban och som samtidigt hade svarta musikaliska kvaliteter. De överträffar nästan alltid vita, de har bättre känsla och rytm helt enkelt. Och trummisen är gitarristens brorsa – det är ett tufft litet band!

Men turnébandet kommer inte att vara detsamma.

– Mooseman sköts i Los Angeles för några månader sedan i ett drive-by, precis sån skit man ser i filmer. Han var på fel plats vid fel tillfälle. Så vår roadie får vara med på bas istället, han är en cool snubbe. Så jag är lycklig.

Varför flyttade du från New York till Miami?

– Jag behövde komma bort från en massa saker, starta på nytt nån annanstans. Det var ett bra tillfälle att dra sig tillbaka, jag hade ju bott häruppe i femton år. Efter ett tag så börjar en storstad att bryta ner dig, alla relationer med folk du känner och såna du inte känner, smutsen och oväsendet, du vet – allt. – Det finns också en klaustrofobi här som är jobbig om du är en känd person, New York är ett bra ställe om du vill försvinna, flyta iväg, man kan få en känsla av att allt är möjligt. För mig kändes det annorlunda.

Du funderade inte på att flytta utomlands?

– Nej... nej, hehehe. Jag har redan ett hem i Mexico. Dit åker jag och tar av mig skorna.

Det kan du väl göra i Miami också?

– Ja, haha, och det gör jag ofta. Men... i New York har jag boots på mig, i Miami flip-flops och i Mexico går jag barfota. Det är en fallande skala.

Men det är inte bara söder om gränsen som Iggy softar ordentligt, hans dagar vid beachen i Miami består av bilutflykter med stereon på hög volym och lugna stunder i trädgård där flickvännen och det lokala djurlivet är enda umgänget.

– Jag går och badar eller sitter och tittar på ödlorna ute i solskenet. Och molnen är fantastiska därnere, jag kan sitta och spejsa ut i timmar.

Influeras du musikaliskt av att bo i Florida?

– Ja, på det sättet att omgivningen är mer... normal. I LA är alla servitörer *egentligen* skådisar och i New York är alla servitörer *egentligen* författare eller rockstjärnor. Alla är storfräsare! Men i Miami känns det som att vara i en *riktig* amerikansk stad. Man går till beachen, dricker kubanskt kaffe –

väldigt enkel skit, proletärt. Det duger för mig.

– Södra Florida har också en vit bonnig, ungdomlig *tung* rockkultur. Det finns tonvis av 14-åringar som hoppat av skolan och det enda de kan är texterna till senaste Slipknot-plattan. Så jag ville att min nya platta skulle vara rätt så enkel att ta till sig, man skulle inte behöva vara kärnfysiker för att hänga på.

– Jag såg förresten Slipknot för ett tag sen, det var 1 200 kids där och kanske tio pers kände igen mig. Så det är bra. Eh... eller är det dåligt – jag är inte helt säker, hehe! Det måste jag fundera mer på.

Iggy verkar trivas med lugnet och avskildheten och han är inte förtjust över tanken att träffa kompisar från förr, han ringer inga ”Hallå-vad-gör-du-nu-för-tiden”-samtal.

– För mig koncentreras livet mycket kring projekt man jobbar med eller såna man vill jobba med. Jag ringer bara folk om jag vill jobba med dom. Jag gör det jag gör, helt enkelt. Jag gör det jag gör...

Iggy har kontrakt på en skiva till, med en extra som option, men vet inte vad som händer om tre-fyra år. Levebrödet stavas annars *Lust for Life* och *The Idiot*, två plattor som han äger rättigheterna till och som fortfarande är väldigt framgångsrika. Vid sidan om det har han ”diversifierat sina personliga tjänster” genom att vara med i ett dusintal filmer och att ställa upp i reklam-sammanhang.

– Jag gör voice-over ibland. Senast var det för ett dataföretag, förklarar han och förställer rösten: ”Bullshit computers will solve your internet problems”. Jag är inte helt rätt för den skiten, men ibland vill dom ha nån som är annorlunda. Jag ser det som att man lär sig nya saker hela tiden. Kanske skaffar jag mig en Jerry Springer-show nån gång,

hehehehe. Du vet: ”Homer säger att Betty knullar brevbäraren, och nu välkomnar vi brevbäraren ut hit”, hahaha. Men musiken är fortfarande min stora grej och kicken är lika stor som förut, om inte större.

Iggys tankar om några av de gamla skivorna:

The Stooges – *The Stooges*: “Charming”

The Stooges – *Fun House*: “A powerhouse”

Iggy and the Stooges – *Raw Power*: “Full tilt rock’n’roll”

Iggy Pop – *The Idiot*: “It’s really fucking good. It’s really special and really fucking weird, you know”

Iggy Pop – *Lust for Life*: “It’s what it is, it’s effective with a couple of good songs”

Iggy Pop and James Williamson – *Kill City*: “An interesting indie album, it’s like a SubPop album”

Iggy Pop – *Soldier*: “I used to think it was kind of a dog but I listened to it recently and I liked it”

Iggy Pop – *Party*: “I always hated this one, I was so embarrassed – that was my lowest point! And the song *Happy Man* is like the lowest of the low, where I sing ‘I am a happy man’ – and now I think ‘come on, you are not a happy man! But Q magazine gave it four stars!’”

Iggy Pop – *Blah Blah Blah*: “I didn’t like it too much, but *Real Wild Child* is really good”

Iggy Pop – *Instinct*: “I didn’t like this one too much, but *Cold Metal* is really good”

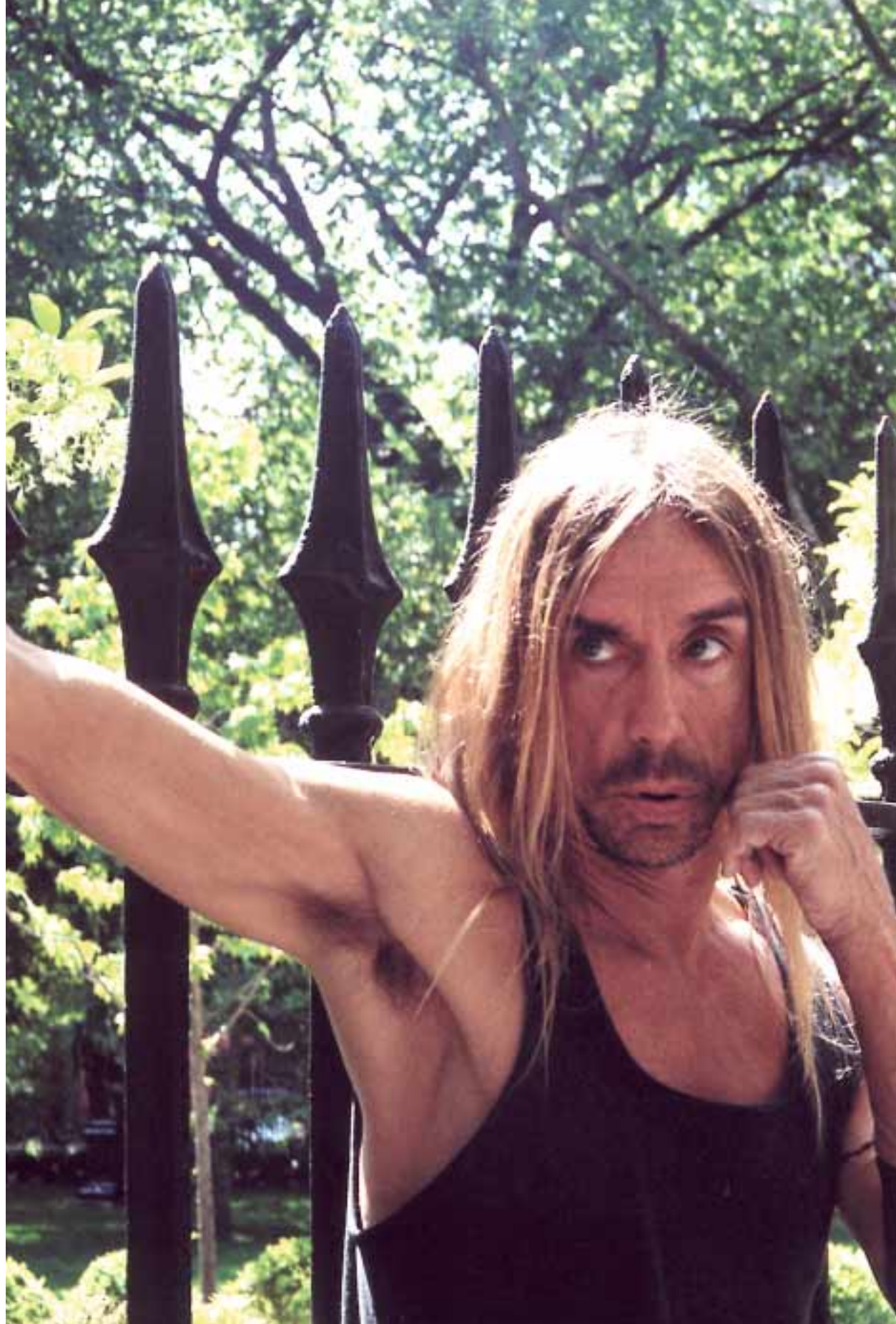
Iggy Pop – *Brick by Brick*: “I only liked *Butt Town*, that came out good. It also got on *Beavis and Butt-head* and *Fresh Prince of Bel-Air*”

Iggy Pop – *American Caesar*: “I was not really focused”

Iggy Pop – *Naughty Little Doggie*: “It’s not too good, it’s down there for me”

Iggy Pop – *Avenue B*: “I thought this one was pretty different, and get points for that. And I like *Nazi Girlfriend* a lot”

Iggy Pop – *Best ’em Up*: “I like this new one so far, but we mastered it three times so I’m still up in it”

Mikrofonen och jag

med Timbuktu
och Cowboy Junkies

Vi måste höja våra röster för att höras var det någon som sa. Groove fokuserar därför i en artikelserie på micken, ett av de viktiga verktyg som gör att musik hamnar på skivor och ger oss möjligheten att som publik bli hänfödda.

I Årsta utanför Stockholm gör Timbuktu tillsammans med sina funkiga bröder i Break Mecanix hiphop som inte liknar någonting annat. T2: *Kontrakultur* landade som en bomb i hiphop-Sverige förra året och låtar som *På ettan*, *Mvh* och *Pendelparanoia* är redan svenska klassiker. Men trots att Timbuktu fick fin respons för T2: *Kontrakultur* vägrar han att ta semester. Ett album tillsammans med Promoe håller på att spelas in och i den anarkistiska klickens Sedlighetsroteln, som består av bland andra Loop Troop och Organism 12, gör Timbuktu mos av vår poliskår. Dessutom hörs han med DJ Amato i radioprogrammet P3 Hiphop.

Första gången Timbuktu rappade i en mikrofon var när hans kompis Jenny hade köpt skivspelare och en mixer. Timbuktu hittade en gammal mikrofon i sin farsas lada som de kopplade in.

– Det var första gången för mig och jag kan inte för mitt liv tänka mig hur det lät.

Vilka mikrofoner har du använt mest?

– De jag använt mest är Shure-mickar med sladd. De är pålitliga och tål både att man tappar eller kastar dom. Det blir bra ljud med Shure-mickar och alla mina första demos fram till 92-93 spelade jag in med Shure-mickar och det blev jävligt bra ljud.

Brakar du ha egen mikrofon med dig när du är ute och spelar?

– När det är för många rappare på en mick kan den börja lukta jävligt illa och jag har drömt om att ha en egen låda med två sladdlösa mickar som man alltid har med sig, men det är en stor investering. Då hade jag köpt Shure sladdlösa mickar, de är skitbra och tåliga.

Har du någon förebild inom mikrofonteknik?

– Det skulle nog vara någon sån gammal lirare som James Brown där micken blir som en förlängning av armen och handen. Han hade sköna funkiga rörelser och han hade micken i stativ vilket är en klassiker. Fast det är en helt annan grej än att hålla micken i handen för då är det en hand som håller micken och den andra håller takten. Har man micken i stativ blir det lätt att man flaxar runt lite för mycket.

Har du lämnat ut mikrofonen till publiken någon gång?

– Ja, men det ska man inte göra. Jag har lämnat ut mikrofonen några gånger vid mina första scenframträdande, men för det första får du inte tillbaka den och för det andra är det inte så mycket publiken har att tillägga. När jag uppträder är scenen och mikrofonen min, men man kan givetvis köra ner mikrofonen och låta publiken komma med en kommentar.

text: Björn Magnusson

foto: Johannes Giotas

Sångaren i det kanadensiska alt-country-bandet Cowboy Junkies, Michael Timmins, berättar om sin första mikrofon.

– Det var en Shure 57. En riktig rock-'n'-roll-mikrofon. Jag spelade gitarr i ett band och på vår första spelning var sångaren riktigt nervös. Han var så darrig att han faktiskt ramlade av scenen. Han tog ett steg för mycket åt sidan och föll.

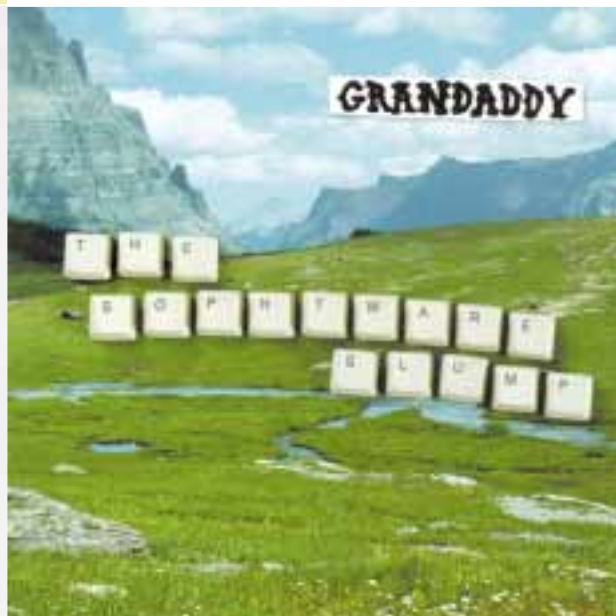
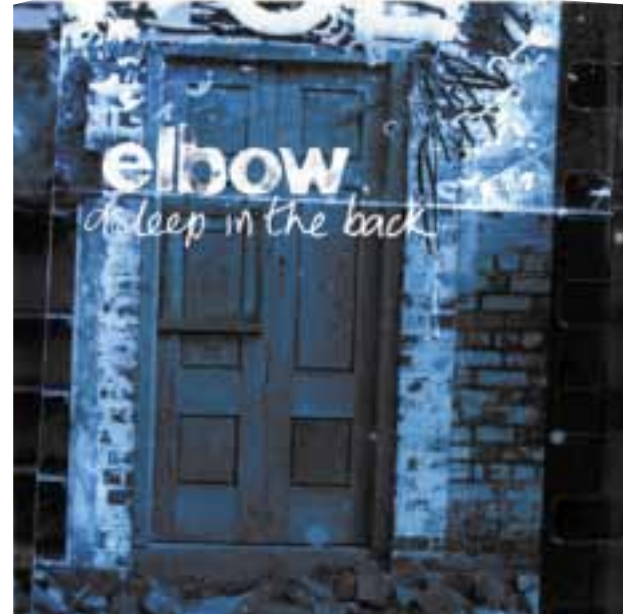
Vad gör en bra mikrofon?

– Den ska vara hållbar och ha en bra dynamik. Greppvänlighet är inte viktigt för mig efter som jag nästan aldrig tar i den när jag spelar gitarr. Då är det mer viktigt hur stativet är.

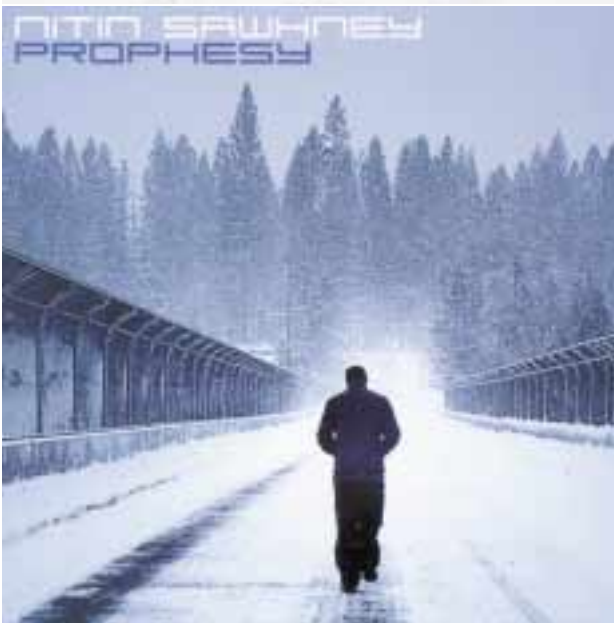
Ska man lämna ut mikrofonen till publiken?

– Det har jag aldrig gjort och kommer aldrig att göra. Det är inte riktigt vår stil. Vill inte ens tänka på vad som skulle hända om man lämnade ut den, kanske inget skulle hända. Jag skulle nog skämmas som fan.

text: Per Lundberg G.B.

Ida Kristin

1. **Aimee Mann** live på Hultsfred.
2. **Etienne De Crecy**, även han på Hultsfred.
3. **Elbow**, 'Asleep In The Back' är en mycket bra skiva!
4. **The Black Crowes** gästar Neil Young i Globen.
5. **Grandaddy** sophtar på Roskilde och Quart festivalerna.
6. **Ida Kristin** kommer att släppa ett lysande debutalbum.
7. **Nitin Sawhneys** nya platta 'Prophecy' släpps den 18 juni.
8. **Stereophonics** öppnar för U2 i Globen.

dogge backstage folkets hus, katrineholm
23/5 23:06

Kärlek och respekt

text: Per Lundberg G.B. • bild: Jens Assur

Live trollbinder de sin publik redan efter en minut. Privat pratar de om fotboll och gamla minnen. Latin Kings är Sveriges bästa hiphop-band och spelar så ofta som möjligt.

Katrineholm verkar vara en rejäl stad, en arbetarstad. Det mesta känns gediget. Ölen serveras i sejdlar och på menyn står det Plankstek 89:-. Här beställer man inte en latte till ciabattan. Det känns skönt.

Det är onsdag och eftermiddagssolen värmer när jag vandrar gågatan fram mot Folkets Hus. Två affischer har jag sett, det enda som skvallrar om att kungarna från Norra B spelar i kväll. Några kids i hiphop-uniform, baggy jeans, sneakers och ryggsäck, drar förbi. Utanför Folkets Hus står en byst av socialdemokratins farfarsfar Hjalmar Branting. Han blänger argt efter ryggsäckarna.

Salla, Chepe och Dogge verkar alla väldigt trötta när de sitter i den lilla logen. I korridoren fram till logen hänger det tavlor i brokiga färger. Möblerna är från tidigt 80-tal och verkar hemskt obekväma. Jag förvånas över att det inte luktar illa som det kan göra i loger. Istället luktar det schampo och deodorant. – Vi jobbar hårt och spelar ganska mycket. Det värsta är att man måste sitta och vänta. Vi har ju gjort det här under så lång tid, man blir psykiskt trött. Vi jobbar ju med andra saker också. Mycket att fixa och dona med. Det blir svårt att koppla av när man ska sova. Har man eget företag så blir det så. Vi vill vara inblandade i allt. Ordna med T-shirts och ta hand om vårt nya band vi nyss signat till vår label.

dj salla • 23/5 00:48

– Det ska bli skönt till hösten när man kan lugna ner sig och börja skriva på något nytt, gäspar Dogge stort, sträcker på sig och lämnar rummet. Det blir tyst. Salla och Chepe verkar undra vart han ska.

Salla berättar att de just nu håller på att färdigställa en video till labelns nya band Fattaru. Plus att Boastin ska släppa skiva också.

– Vi är med och kommer med idéer och så, säger Salla. Vi gillar att lägga oss i så att det blir som vi tänkt att det ska bli. Och så lär man sig något nytt för varje gång så att man kan göra allting själv sen. Då blir det inga misstag. Kanske inte så många då, ler Salla varmt.

Dogge kommer in igen efter att ha fyllt sin vattenflaska, Salla makar på sig. Chepe sitter lite tillbakadraget i ett hörn och lyssnar. Han ler ibland och stryker handen genom det snaggade håret.

Bordet i logen är fyllt av dricka, godis och chips. Ingen har rört det.

– Vi gör ju alla typer av spelningar. Vi gillar att spela överallt, man ska vara ute bland folket. Inte bara spela för vissa som har råd. Vi har olika priser för våra uppträdanden. Vi anpassar oss efter hur mycket pengar det finns. Att nå ut till alla är viktigt, vi gör ofta gig på hiphop-fester och småställen så att vi når ut till alla.

– Det är vårt sätt att marknadsföra oss. Vi ligger ju inte på några topplistor

direkt, säger Chepe och tittar på de andra som nickar instämmande.

– Vi spelas inte i kommersiell radio, så det enda vi kan göra är att spela ute så mycket som möjligt, säger Salla och petar bort etiketten på den numera öppnade en-och-halv-liters-dricken.

Hinner ni med att tänka på nya låtar om ni spelar så mycket?

– Det ligger lite idéer i huvudet, men skrivandet blir det inte så mycket av. Ska det bli bra så behöver jag lugn och ro. Inte som nu när man är kroniskt stressad, menar Dogge och tittar ner i golvet.

– Fast vi är glada att vi får hålla på med det vi verkligen vill göra, gäspar Dogge igen.

– Det är lågbudget på allt vi gör. Vi gör till exempel våra omslag med polaroid-kamera, skrattar Salla och tittar på vår fotograf.

– Vi känner igen din stil, fortsätter Dogge och pekar på kameran.

Vad skulle ni gjort om ni inte höll på med det ni gör?

– Fotograf, skrockar Salla.

– Jag skulle varit fotbollsspelare. Avslutare. Skyttekung, ler Dogge.

– Spelat i Assyriska, pikar Salla.

– Svensk fotboll är alldeles för kass för mig. Jag skulle ha spelat utomlands, menar Dogge allvarligt.

Alla tre börjar diskutera derbyt mellan AIK och Hammarby och menar att

det är så fruktansvärt tråkigt att kolla på allsvensk fotboll. Salla menar att han hellre går och kollar när småbarnen spelar på Fittja äng. Dogge pratar om sin hund som är hemma mamma. Salla menar att Dogges hund inte gillar hiphop. Dogge kontrar med att säga att han visst gillar hiphop. ”Min hund diggar Snoop”. Alla pratar i munnen på varandra och för ett ögonblick blir det riktigt stökigt i logen.

– Salla har redan några beats till nytt material.

– Vi har typ 80 stycken som är bra.

– Nu börjar du låta som RZA, säger Chepe. Han säger att han har typ 300 beats på lager.

– Han ljuger! Han kanske har 300 dåliga. Vi har 40 som är bra typ, menar Salla och låter övertygande.

– Jag var och handlade musik med frugan. Hon köpte en barnskiva åt mig. Jojje Wadenius, *Goda' goda'*. Hon tyckte att vi borde sampla nåt från den. Det blev skitbra.

– Jag och Chepe är jämt ute och gräver i skivbackar, gestikulerar han och visar hur man gräver. Vi lyssnar verkligen på allt. Nästan alla svenska producenter lyssnar bara på soul och funk. Vi lyssnar på allt; progg, jazz och rock. Jag lyssnar inte på hiphop. Det är ganska tråkig musik, säger Salla och pillar på ett papper.

– Om man samplar något som alla kän-

ner igen är det ingen mening, flikar Dogge in och jonglerar med den redan tomma vattenflaskan. Man ska sno och bygga ett helt nytt collage som ingen har hört förr.

– Det skulle vara alldeles för lätt om vi samplade Abba. Det skulle ju bli en hit för att alla känner igen skiten, agiterar Dogge.

– Vem som helst kan göra hits av gamla hits. Ta bara den där *Flickorna på TV2*. Alla tre skakar på huvudet och ler.

Det märks att det börjar bli dags snart. Alla tre verkar ha en inbyggd klocka. Och alla tre vet exakt när det är dags.

– Det är som en dag på jobbet, menar Dogge och tar av sig tröjan. Chepe är den ende som blir nervös, pikar han.

Chepe tittar ner i golvet och drar handen genom snaggen.

– Kanske låter stöddigt men jag är faktiskt född på scenen. Förr blev jag nervös för att jag var osäker. Nu när jag vet att jag kan min grej så hånder det aldrig.

– Förr brukade vi ta nån bärs innan vi gick på men det har vi också slutat med.

Muskler stretas. Ben böjs.

Turnéledaren kommer in och säger att är dags. Alla nickar. De vandrar genom lokalen och det går ett sus genom publiken. Några tjejer ropar efter Dogge som ler sammanbitet. På

chepe • 23/5 22:46

scenen står en av arrangörerna och väd-
jar till publiken att inte trycka på mot
scenkanten och ta ett steg tillbaka.
Känner mig för ett ögonblick väldigt
gammal.

En minut senare har Dogge fått
igång publiken med att skrika "Latin
Kings Latin Kings Latin Kings". Han är
en riktig entertainer. En dryg timme
senare, två extranummer och en massa

kärlek och respekt och ett kort snack
med fansen utanför logen, pustar Dogge
ut med vattenflaskan i handen.
– Man börjar bli gammal i gamet.
Tänka sig att en trött chilensare som jag
för fem år sedan käkade nudlar och var
arbetslös – kolla nu!

Dogge, Chepe och Salla är rätt så
uppe i varv efter giget. Glada men trötta.
De berättar om gig från förr.

Medhörningar som pajat. Eller när
Leila K spelade på en anti drog-gala ute
i Alby. Dogge inser det paradoxala och
alla gapflabbar. Dogge pratar om sin
vattenflaska. Att den kommer från hans
gamla BMX-cykel.

Folk samlas i logen och vill snacka,
få en glimt. Känna på magin. Snappa
upp något att skvallra om eller skriva
med.

– Signera affischen är du snäll.
– Visst, säger Salla till en av arrangörer-
na. Dom var snygga. Får vi ta med en?
– Kan vi ta med chipsen, frågar Chepe.
– Var är brudarna, ropar Dogge.

Ingen svarar. Latin Kings beger sig
vidare i natten mot nya äventyr för att
landa hemma i betongen nästa morgon.

dogge • 23/5 00:34

Rough Trade Records på borden...

The Moldy Peaches

Detta album, som släpptes på Rough Trade Records, har genom att Feber gav den 8/10 i sin recension, blivit ett brett efterfrågat dito inom indievärlden. Denna duos hypnotiska form av DIY indie-singer/songwriter-rock med influenser från Jonathan Richman, Royal Trux och 70-tals favoriter som t.ex. Young Marble Giants. Finns på CD och LP.

Vi snackar rock'n'roll! Ni som köpte förra singeln vet vad det handlar om. Nu kommer den nya singeln Hard To Explain/New York City Cops med New York rockarna The Strokes. 7" Vinyl samt CD-singel. Rock on!

The Strokes

...alltid steget före

www.redlinerecords.com

HUNDEN
VULT

Rock'n roll with Custom at Hultsfred 2001

257010036

WE AT POPWIRE ARE TOTALLY DEDICATED TO DEVELOPING TALENTED UNSIGNED ARTISTS BY PRESENTING THEIR MUSIC ON THE INTERNET WE PROVIDE OUR ARTISTS WITH UNBIASED FEEDBACK BASED ON THE REACTION OF THEIR AUDIENCE. WE ALSO HAVE AN EXPERIENCED A&R STAFF THAT PROVIDES FURTHER GUIDANCE. WWW.POPWIRE.COM. STOCKHOLM, LONDON.

popwire®

18 JUNI

"MINA HUNDAR"

på singel och vinyl

1. MINA HUNDAR 2. MINA HUNDAR INSTRUMENTAL MED REFR 3. MINA HUNDAR INSTRUMENTAL MED REFR UTAN HENOK 4. SALUT 5. SALUT INSTRUMENTAL MED REFR

www.redlinerecords.com

ny singel ute 18 juni!

Virgin

www.virgin.se

Mot toppen igen

text: Per Lundberg G.B. • bild: Mattias Elgemark

– Vi har alltid tyckt att vi varit bra hur dåliga vi än varit.

Sångerskan Maria Andersson i Sahara Hotnights vet vad bandet går för. Nya skivan *Jennie Bomb* är en 40-minuter lång punkrock-rökare.

– Att åka med Donnas på turné gick alldeles utmärkt, säger Maria. Vi blev väldigt positivt bemötta dit vi kom. Vi har ju aldrig släppt något i Spanien eller Italien så folk tyckte nog att vi kom från ingenstans. Å andra sidan så har svenska band gott rykte i Europa. Det snackades mycket Hives, Hellacopters och International Noise Conspiracy.

Hur ser man på att tjejer spelar i rockband i till exempel Italien?

– Det är klart att dom tycker att det är lite konstigt, menar Maria. Folk var oftast nyfikna på oss under turnén. Dom undrade vilka vi var. Folk i sydeuropa är mer entusiastiska och öppna. Inte för att svenskar är tillknäppta, det är bara annorlunda där nere. Vi har i alla fall fått många nya fans. Till och med folk som vill ha autografer.

Vilka gillar Sahara Hotnights?

– Väldigt blandat. Allt från killar i 25-årsåldern till 16-åriga tjejer. Klart att man alltid träffar på knäppskallar som man aldrig trodde skulle gilla ens musik men jag tror att vi tilltalar en bred publik.

Lever ni på musiken?

– Ja, det gör vi. Det har alltid varit målet. Ända från när vi hette Secret Solo och spelade Lionel Ritchie-covers och bodde i Robertsfors, Västerbotten. Jag vet inte vad jag hade gjort om jag inte spelat. Det är så svårt att tänka så eftersom vi spelat tillsammans i orkestern sen vi var tolv år. Jag tog några pianolektioner och dom andra tog typ lektioner i blockflöjt. Sen var det bara att börja spela ihop.

Hur ser en vanlig dag i Maria Anderssons liv ut?

– Jag går upp sent, att sova är en av favoritsysselsättningarna. Sen vet jag inte, kanske spelar jag schack, går på stan eller läser en bok. Just nu försöker jag ta mig igenom Nick Caves roman *And the Ass Saw the Angel*. Jag har bestämt mig för att den är bra men han skriver på väldigt svår engelska så det kommer att ta tid.

Nya skivan *Jennie Bomb* är producerad av Sators Chips Kiesbye och är inspelad i både Göteborg och Stockholm. Men det var inte självklart att det var han som skulle göra det från början.

– Nä, det fanns en del andra med i bilden. Dels Don Fleming som tidigare gjort Sonic Youth, men det kändes inte riktigt rätt. Sen var det en kille som heter Mark som jobbat med bland annat Breeders men han hade en annan uppfattning om vad man skulle göra med låtarna så det blev Chips, säger Maria.

– Vi gillar honom. Han gjorde ett jättebra jobb med Hellacopters och han är en trevlig kille. När dom andra två ville tona ner det råa och vassa ville Chips istället ge det mer plats.

Låtarna på *Jennie Bomb* är cirka tre minuter långa. Plattan är som en lektion i hur man når framgång. Intensiva låtar med grymma refränger.

– Av någon anledning har vi gjort korta låtar den här gången. Saker och ting går snabbare. Vi vet inte riktigt varför, det känns tillräckligt om man som vi spelar rak punkrock. Givetvis är vi mer nöjda nu än förra gången det begav sig med *C'mon Let's Pretend*. Vi har verkligen jobbat hårt för det här, säger Maria.

Live kommer Sahara Hotnights att göra en version av Undertones *Teenage Kicks*. Förutom den görs låtarna till mesta delen av Maria och Josephine som sen tar låtarna till replokalen där alla får vara med och komma med idéer. Texterna tar Maria hand om själv.

– Vi spelade in 18 låtar, det var det vi hade. Av dom valde vi ut 13. Vi har inte skrivit så extremt mycket låtar, vi är nöjda med det vi fick fram.

– Jag är väldigt nöjd med gitarriffet till *Fall into Line*, det är tuftet, skrattar Maria.

Sahara Hotnights består av:

Josephine Forsman, trummor
Johanna Asplund, bas
Jennie Asplund, gitarr
Maria Andersson, sång och gitarr

Fel jävla jävel att jävlas med

text: Daniel Severinsson • bild: Mattias Elgemark

Jeopardy-final.

Kategori: Svenska rappare.

Han baktlar vem som helst, ger dig bular som inte ens en istid kan få ner och skickar en flyttfirma till din anatomi.

Svar: Vem är Organism 12?

Johan Hellqvist som han egentligen heter, anser sig dessutom vara "Sveriges enda lyricist". Och sedan ex-kompanjonen Seron (Retarderat Eleverade och MBMA) slutat rappa för att han blivit religiös, är jag nästan benägen att hålla med. Organismen har en otrolig förmåga att både skriva texter "invecklade som manliga könsbyten" och komma undan med att rimma "högkvarter" med "bögkvarter". Hans sätt att presentera sig själv på MBMAs första tolv *Vulgära vovvar* kommer att gå till historien: "Nu skall ni få se hur fulla härjar/Organism 12/grabben som röker hasch och knullar dvärgar". Stor poesi!

Organism 12 är förmodligen också Sveriges mest produktiva rappare och har släppt en mängd kassetter och tolvor, både ensam och med olika konstellationer. Han berättar att han skriver så mycket eftersom han inte behöver lyssna på beattet han ska rappa över innan han gör texten. Han sätter bara på bra musik och skriver, och väljer sedan när det är dags att spela in en text som passar.

Själv tycker jag att Organismen lagt sina allra bästa verser tillsammans med Seron. Där har hans humoristiska sida fått stort utrymme på våldsglorifieringens bekostnad. Johan berättar att han brukar anpassa sina texter efter den han skriver med.

– Seron är, eller var (det är intressant att hiphopsverige numera talar om Seron som om han vore död), väldigt... lättsinnig, försöker Johan och garvar. Han var rolig helt enkelt och det påverkade mig. Skriver jag ensam blir det mest skryt och i Ungdumshälsan tillsammans med T.R. försöker jag provocera.

Jo tack, att hylla våldtäktsmän och mördare som i låten *Ungdumshälsan* är ju onekligen kontroversiellt. Fast allra värst är Johans vers på Sedlighetsrotelns radio-nämndsansmällda *Ring snuten!*, där han ger sin egen version av polismorden i Malexander. Organismen ser dock inte särskilt ängerfull ut när jag för saken på tal. Han har ju redan förklarat hur det ligger till på Ungdumshälsans låt *Session (Blåljus)*: "Får hälften av alla som lyssnar att säga: Jävlar vad tungt! Andra hälften får jag att säga: Jävlar vad dumt!"

Organism 12 provocerar dessutom andra rappare. När jag såg honom uppträda i vintras freestylade han lite efter sitt ordinarie set. Som vanligt skröt han och inbjöd alla att komma upp och baktla honom. En rappare som kallar sig Monoton antog utmaningen. Han ångrade sig nog ganska snabbt. De dissar Organism 12 körde var de roligaste och hårdaste jag hört i hela mitt liv. Enkla rim om "chanser som är noll" och "ser ut som Grodan Boll" varvades med underfundigheter som "Du står här och är knasig/vem tror du att du är/det vita svaret på Biz Markie?" Johan har sett det hela på video och när jag frågar honom vilket rim han är mest nöjd med nämner han "Jag slår av din käke för att du har taskigt kindben/du ser ut som en kondom på en tändsticka/som Astrid Lindgren".

Brukar du köra förskrivna grejer när du baktlar?

– Nej nästan allt är improviserat. Fast man har ju alltid vissa ord i huvudet som man vet rimmar, som "husvagnar" med "utblandad" och "Ludacris" med "judaskyss".

Du är väldigt elak mot dina motståndare. Bli det aldrig bråk?

– Jo för fan, jag har fått eskorteras ut från ställen när folk har tagit det personligt och hotat mig med kniv.

Det låter hårt.

– Ja, det är raplife.

I Sverige innebär raplife oftast också att man är fattig. Johan har definitivt tillräckligt med material för att spela in en fullängdare, men saknar ett skivbolag som skjuter till pengar.

– Alla mina inkomster kommer från skivförsäljning och uppträdanden, så jag har helt enkelt inte råd att gå in i en studio nån längre tid, förklarar han.

I väntan på två tolvor som är på väg kan man se Organism 12 på Hultsfredsfestivalen där han uppträder med MBMA och med Ordkrig-gänget. Dessutom är det en freestyle-tävling han lovar att "komma och förstöra". Härmed uppmanas alla att baktla Organism 12 så att vi andra fegisar kan få oss ett gott skratt.

El Caco

Tillbaka till de tunga rötterna

text: Thomas Olsson

Leve oss! Norge utmanar oss igen, den här gången i tung rock! Efter drygt tio års slit börjar tre gutters drömmar om att bli rock-stjärnor slå in.

Med den rykande färskna plattan *Viva* visar tre norska gutter hur en slipsten ska dras. Det är sällan jag blivit så fångad av ett bands debutplatta. Melodisinet, det tunga anslaget, de saltade riffen och till och med en sångare som kan sjunga, inte undrar på att Hultsfred blev intresserade. – Det ska bli dritt kul å spile där! Vi har sett reportage på TV men aldrig varit där själva, säger sångaren och basisten Øyvind Osa. **Men varför ska man just se er av 140 band?**

– Ehhhh, vi har tagit tillbaka rocken till rötterna. Jag menar, gillar man ösig och kompromisslös hårdrock, utan långa gitarrsolon, bör man inte missa oss.

Hur ser festivalsommaren annars ut?

– Än så länge är Quartfestivalen i Norge och en i Italien klara. Roskilde har vi inte fått något svar av så där hoppas vi fortfarande.

Har Lillestrøm fått sina ökenriddare och amerikanarna i Kyuss sina värdis efterträdare nu?

– Ja, det är klart att vi är påverkade av det bästa bandet under hela 90-

talet, men ge oss en chans. Så mycket stonerrock är det inte, vi har mer att komma med.

Målmedvetenhet har alltid varit viktigt för både Øyvind och gitarristen Anders Gjesti, tyvärr har problemet med trummisar hittills varit deras akilleshäla.

– För oss kommer bandet i första hand, för trummisarna var bandet en hobby man ägnar sig åt ibland. Anders och jag är repningsnarkomaner, tre-fyra gånger i veckan i lokalen och varje dag hemma är för oss självklart.

– Från början hette vi Cake men var tvungna att byta och kom då på El Caco som betyder tjuven, eller en oärlig person. Den mexikanska figuren på omslaget hittade vi på ett barnmuseum i Oslo och föll direkt. Han passade både vårt namn och musik. Drit tuff!

Vad syftar då albumtiteln på?

– Viva, betyder hurra. Det vill säga: Hurra El Caco.

En hyllning till er själva alltså?

– Just det, säger Øyvind och skrattar.

ginza.se

- skivbutiken på internet -

...fortfarande till garagepriser!

Beställ katalog på www.ginza.se eller tel 0512-29950

cesaria evora

são vicente di longe

Nytt inspirerande album från Kap Verde-stjärnan Cesaria Evora! Portugisisk fado och melankolisk morna blandas med varma brasilianska toner. Bonnie Raitt, Caetano Veloso samt Kubas bästa musiker gästar.

I butik nu!

BMG
MUSIC

GROUND FOOTBALL SERIES
AVAILABLE FROM END JUNE. www.kartex.se

UNLIMITED STAGE LIGHT

SOUND FORGE

Tel: 013-20 32 60
Fax: 013-16 45 01
E-post: info@usl.se
www.usl.se

Ni har visionen- Vi tekniken

Att kasta sig ut och sedan flyga

text: Peter Sjöblom • bild: Mattias Elgemark

Nicolai Dunger söker sig inåt för att hitta ut – och lyckas komma nära sina lyssnare.

Inuti ser Södra Teatern i Stockholm ut som ett Royal Albert Hall i fickformat. Den överlastade 1800-talsarkitekturen manar bara den till artighet. Publiken applåderar ivrigt när Nicolai Dunger kommer in med gårdfarihandlarkeps och gitarr. Sedan blir det, som han själv säger från scen, "rysligt tyst" innan han förlöser förväntningarna i en musik som kastar sig mellan det riskfyllt oplanerade och det brännande fokuserade. Det är nästan som gospel. Det är musik som uttrycker sig med "hjärtats oartikulerade

tal". Men det är svårt att missförstå det som sägs.

När 00-talet håller på att bli ett nytt 80-tal där yta betyder mer än innehåll, där självbespeglning och gester har större värde än kommunikation, och där skivproducenten gärna gör sig till ett villigt verktyg att exploatera en artist snarare än att extrahera talang och uttryck, där kan Nicolai Dunger se ut som en anakronism i sitt sökande efter autenticitet. Men att han får både pressrosor och publikuppskattning är trots allt ett

tecken på att allt inte är förlorat till musikbranschens stålkalla kalkyler.

– Men det ligger ju där under hela tiden, det gör det väl för alla, spekulerar Nicolai Dunger. Det är väl det som gör att människor känner utanförskap om man vill göra saker som är lite bättre. Man känner sig nonchalerad och man tycker inte det får tillräckligt med uppmärksamhet, även om jag fått mer av det än vad jag egentligen räknat med.

Nicolai Dunger är uppriktigt förvånad över ett en skiva som *Blind*

Blemished Blues alls blev recenserad.

Den släpptes bara på vinyl av lilla Hot Stuff istället för hans eget bolag. Där de stora inte trodde på produkten trodde de små på uttrycket.

– Att släppa det på Hot Stuff var min enda chans att ge ut det så snabbt.

– Vi hade inte repat nån av låtarna, och vissa är ganska komplicerade. Blåskillen Jonas Kullhammar hade jag aldrig träffat. Det är intressant att se vad som händer när man överläter musiken till slumpen.

Dunger nämner den 17 minuter långa transcendentala *Talking Blues* som ett exempel på när slumpen tar över, när riktningen tas ut i stunden i samspelet.

– Det är så jag gör musik. Jag försöker bli så uppslukad av musiken som det går, det är där själva kraften är. Det gäller att våga vara så autentisk som möjligt. Jag är ganska rastlös när jag spelar. Den desperationen gör att det alltid händer nånting i musiken. Dom andra måste ju omvärdera saker på studs hela tiden. Men det är då det blir den organism som jag vill att det ska vara.

Detta är ett förhållningssätt som liknar det man hittar i jazz. Nicolai har spelat både med rockmusiker (som Soundtrack of Our Lives på *This Cloud is Learning*) och klassiska musiker (som Tämmeckvartetten på *Eventide*). Men det är mycket riktigt med jazzmusiker han trivs bäst.

Har du svårt att förklara för folk vad du vill göra?

– Nä. Det faller sig ganska naturligt när man uppskattar varandra. Då brukar man godkänna allting. Man tycker bara att "vad skönt, det här är en del av dig som du delger mig när vi spelar musik".

Att *våga* göra fel, och förvandla miss-tagen till möjligheter. Att se dem som en tillgång istället för ett misslyckande. Att våga kasta sig ut, och hoppas man kan flyga. Det är då, menar han, som det verkligen visar sig vilken musik man har i sig. Senaste plattan, *Soul Rush*, är

också en flygtur, den spelades in live i studion. Men den är inte lika vildvuxen som *Blind Blemished Blues*.

– Det är kanske den stiligaste skiva jag gjort. Den är elegant, lite glittrig sådär. Att det sen är livetagningar säger mycket, för då har det gjorts bra tycker jag. Man måste ha kompetenta musiker för att göra det. Jag hade det och det var en räddning. Det är skönt att *Soul Rush* inte är så tidrelaterad. Den är ganska 70-talsorienterad i instrumentering och den är kanske murrigt producerad, men den är ganska öppen ändå. Den är inte så 90-tal/2000. Det känns som en skiva som säkert kommer att leva ett tag.

Nicolai Dunger använder ofta ord som ”integritet”, ”autentisk”, ”kärna”. Som för att ständigt påminna om vad det är som är väsentligt. Som om han hela tiden försöker komma in bakom ackorden, in i ackorden, bli en av de vibrerande strängarna i en samklang. På scenen blundar han när han sjunger, och gränserna mellan orden suddas ibland ut till bara en röst. Nästan som om inte ens ordens betydelser får stå i vägen för ett autentiskt uttryck.

– Men det är svårt att känna en närhet från publik när man spelar en sådär introvert musik. Det känns som jag håller på att öppna mig och lära mig hur jag vill att min musik ska fram-

föras. Att försöka vara mer extrovert på scen är ett nytt sätt för mig att vända det på. Jag skulle egentligen vilja kunna hålla en dialog med alla i publiken.

Finns det nånting som musik inte kan kommunicera? Något läge när musiken är ”för liten”?

– Man kan ha den begränsningen i sin röst tyvärr. Att man känner att ens röst inte kan fånga det, vissa känslor, vissa saker. Men annars tror jag inte det. Jag har inte tänkt på det så mycket. Jag är inte så självkritisk heller om jag ska vara ärlig. Inte på det sättet.

Det som står närmast till är att fullfölja den vinyltrilogi som började med *Blind Blemished Blues*. Den nästkommande är redan inspelad, en ”fusion av Mingus och marschmusik” med bland annat trumpetaren Goran Kajfes, och från slagverksensemblen Kroumata, John Eriksson. Plattan efter det, vem vet – det spekuleras om ett mexikanskt band.

– Jag har bra intuition för vem jag vill spela med. Och jag får ju ofta som jag vill också. Det är en ganska underbar situation ändå.

Nicolai Dunger förslösar sig inte på eftergifter. Han säger att han kanske kört över folk i sina dagar. Men, bättre betala visionens pris, än att bli skuld-satt av undergivenheten.

BARBARELLA

Bodypiercing

PIERCINGSTUDIOS

Kungsgatan 6
Göteborg
031.7113811

Fjärde Långgatan 6
Göteborg
031.147968

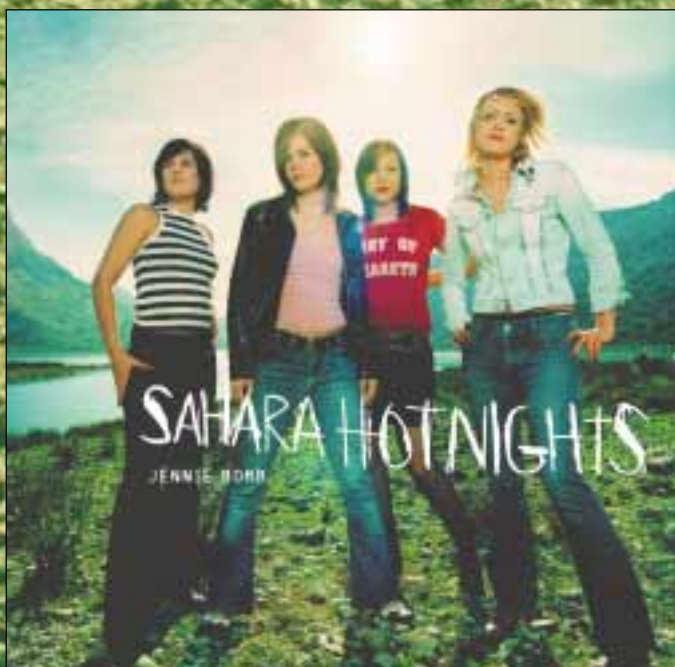
POSTORDER

Gratis smyckeskatalog
Tel. 031.141313

www.barbarella.se

"Here's my fist. Where's the fight, Jennie Bomb?"

SAHARA HOTNIGHTS

JENNIE BOMB
Nytt album i butik nu!

Böcker

Sommaren är här och skivfloden minskar. Tid att läsa böcker tycker vi på Groove som kommer att ägna sommaren åt att göra baksidan ännu bättre. Den här gången recenserar vi återigen böcker som spänner över ett brett register. Musik kan som bekant bli bra även om man trycker i sig droger, sitter med en bibel i handen eller utnyttjar ny teknik.

Björn Magnusson/bokredaktör

”Al Green – Take Me to the River”

DAVID SEAY

Playback Press

Tyvår har Al Green nästan blivit ett skällsord då han numera är mer förknippad med rockjournalister som valfärdar till hans kyrka och kissar ner sig i krönikor än den stora sångare och låtskrivare som han är.

Jag upptäckte Al Green sent. Under en natt med däsigt zappande hamnade jag mitt i *Later with Jools Holland* på BBC. Al Green hade allt en stor soulsångare ska ha och jag föll framförallt för hans bländande mikrofonteknik. Al Green är en mästare på att utnyttja både sin röst och mikrofonens variabler.

Take Me to the River är en biografi nedtecknad av David Seay. Tempot är lågt och Al Green är en omständlig historieberättare där stora delar behandlar hans barndom. Trots att tonen är utlämnande och uppriktigt känns det inte som man kommer Al Green särskilt nära.

Det mesta handlar om Al Greens förhållande till Gud. Historien känns igen med djupt religiösa föräldrar som ville hindra unge Al från att falla för djävulens musik som strömmade ut från radiostationer i Memphis. På radio hörde Al Green för första gången Elvis och Fats Domino men framförallt Jackie Wilson. Till sina föräldrars fasa blev Al Green ändå en superstjärna med sin mjuka och sexiga soul. Under sjuttioalet var han tillsammans med Willie Mitchell en hit-maskin som radade upp storsäljare. Givetvis hamnade Al Green i de flesta fallor kändisskapet erbjuder och det var när Al Green återvände till Gud och gospeln hans tid i strålkastarljuset var räknad.

Björn Magnusson

”Sound Drifting – I Silenzi parlano tra loro”

red. HEIDI GRUNDMAN

Triton/www.mdos.at

Sound Drifting är en svardefinierbar produkt. 50 snyggt designade sidor text och bilder, plus två CD-skivor. Det är en dokumentation över 15 olika ljud-happenings världen över, interagerade över internet. Lite som en utställningskatalog.

Sound Drifting-projektet startades i Linz, Österrike, inför Ars Electronica-festivalen 1999. Föreningen Kunstradio blev tillfrågade att anordna ett projekt i linje med festivalens tema, ”Life Sciences”. Kunstradio samlade ihop en grupp människor från olika ställen i Europa, Australien och USA. Var och en av de deltagande grupperna sände kontinuerligt ljud till internet medan festivalen pågick, en

vecka i september 1999. Flera olika metoder användes för att framställa ljuden, ofta med hjälp av specialskrivna datorprogram. I Linz sattes sedan de separata strömmarna ihop av det generativa ljudprogrammet Sound Drifter, som självständigt skapat ett överraskande lyssningsbart ambient verk (ett utdrag fyller bokens andra CD).

Det är intressant att läsa de olika gruppernas beskrivning av hur de framställde sina bidrag, samtidigt som man lyssnar på respektive ljudspår (från första CD:n). Texterna varierar från korta självbiografiska stycken, över mer populärtekniska beskrivningar till närmast abstrakta text- och bild-collage. Särskilt kapitlet från ”A Mic” berör, en kommentar till bombingarna av Belgrad.

Henrik Strömberg

”The Complete Lyrics 1978-2001”

NICK CAVE

Penguin Books

Varför ger man ut en bok med Nick Caves alla texter när de flesta redan finns på skivomslagen? Kanske för att Caves har rykte om sig att vara mer litterära än rocktexter i allmänhet. Sant visserligen, och hans språk har alltid varit mångsidigt i sig. Men betyder det automatiskt att de kan leva som självständig lyrik?

Jag tycker inte det. De följer i en sångberättartradition, med ett traditionstypiskt behov att just sjungas. Det är först då det blir stor konst. Undantaget är möjligen den senaste skivan, *No More Shall We Part*, med alla sina precisa och sensitiva observationer.

Utöver LP-skivornas texter rymmer ett antal mindre kända från singlar och annorstädes, samt en transkription av Caves inspirerande föreläsning *The Secret Life of the Love Song*.

Peter Sjöblom

”Tomorrow Never Knows – Rock and Psychedelics in the 1960s”

NICK BROMELL

University of Chicago Press

Mycket har skrivits om 1960-talet, ofta inriktat på tidens samhälls- och sociala struktur, musik och droganvändande. Däremot har dessa ämnen sällan kopplats till varandra. Särskilt gäller detta i fördömande attityder mot droger, i stället för att tillskriva dessa ens någon betydelse för både tidens musik och samhälle. I *Tomorrow Never Knows* försöker Nick Bromell föra samman dessa delar och beskriva hur interagerande de var.

Dels ur rollen som retrospektivt deltagande observatör, eftersom han var en del av det sextioal som beskrivs, och dels ur ett mer sociologiskt perspektiv, för att ge en stabil grund för diskussionen kring ungdomars identitetssökande.

Upplägget i boken känns mycket genomtänkt, och Bromell går igenom såväl bluesen och dess utveckling till rock på ett gediget sätt, utan att det blir vare sig långdraget eller fragmentariskt. Elvis centrala roll i rockens utveckling avhandlas på samma sätt, och här inleds också den mer sociologisk-filosofiska diskussionen kring framför allt amerikanska ungdomars sökande efter egen identitet och tvivel gentemot vuxenvärlden; en diskussion som är central för kopplingen mellan rock och sinnesutvidgande droger.

Bokens centralfigurer och tungviktare är Beatles, Bob Dylan, och i viss mån även Jimi Hendrix. Läsaren ledsagas genom dessa artisters låtar (framför allt texter), med tillhörande kommentarer om deras betydelse för unga amerikaners känslotillstånd.

Rockmusiken gav uttryck för den värld man sökte efter. Låtarnas sound och texter bidrog till att ge ungdomar en känsla av gemenskap och solidaritet som de tyckte saknades i vuxenvärlden. Framför allt gemenskap med andra sökande ungdomar som lyssnade på rockmusik – fenomenet att bruka psykedeliska droger som LSD eller marijuana och lyssna på musik, att i princip leva genom musik, var främst kollektivt. I sökandet efter ett nytt sätt att se på sig själv och världen, fungerade dessa droger som vägledare i och med att den innebär ett raserande av gränser, både personliga och samhälleliga. Det kunde innebära upplevelser av en lycklig värld bortom vuxenvärldens förljugenheter, samtidigt som den kunde blotta världens djävulska färor. Den psykedeliska musiken förstärkte dessa intryck, liksom de psykedeliska drogerna gav en förklaring och förstärkte musiken.

Att ”leva genom musik” innefattade också ett starkt fokus på låtarnas texter.

Bromell nämner bland annat en del av de myter som omhuldade Beatles; att Beatles satt på svaren till frågorna om livets mening, och att man genom att studera texterna kunde få ta del av deras visdom. Denna företeelse använder sig också Bromell av på ett stilfullt sätt när han i diskussioner väver in citat från Beatles och Dylan, och på så sätt både förklarar den teoretiska diskussionen i verkligheten (det vill säga i de faktiska låtarna). Ibland känns det dock som att Bromell drar lite väl långtgående slutsatser i sin textanalys av Beatles och Dylans alster; att textfragment tjänar att rättfärdiga hans teser. Även om jag inte i sak säger emot dessa, blir exemplen ibland lite krystade. Boken i sig är också tämligen akademisk i sin argumentation, och det filosofiska och sociologiska språket och termerna känns ovana i den rock-musikaliska kontext de placeras i.

Tomorrow Never Knows är ändå en lysande, framför allt sociologisk, analys av 1960-talets amerikanska ungdomstillvaro. Som rocklitteratur, med huvudsaklig fokus på rockens betydelse för den generation som växte upp på 60-talet är den en pärla.

Magnus Sjöberg

göteborg enligt groove....

Andra Långgatan Skivhandel
Armadillo
Barbarella 4:e Långgatan
Barbarella Kungsgatan
Bengans Centralen
Bengans Stigbergstorget
Biljardpalatset
Bio Capitol
Biografen Svea
Blenda
Bommens Salonger
Bönor och bagels
Café 3
Café Hängmattan
Café Kosmos
Café Napoleon
Café Sprängkullen
Café Systrarna Mozart
Café Tintin
Café Vasa
Caféstugan
Caféva
CD-specialisten
CD-specialisten secondhand
Chalmers Kårhus
Country Rock Specialisten
Dirty Records
Fever
Filmtajm Järntorget
Fiorucci
Flygarns Haga
Freddans Secondhand
Gillestugan
Hagabion
Happy Bar
HDK
Humanisten
Italienska skafferiet
It-palatset Viktoriagatan
Jacob's Café
Java kaffebar
Jazzhuset
Jazzklubben Nefertiti
Jord
Journalisthögskolan
Kaffemoster
Kafé Japan
Kafé Marmelad
Kafé Publik
Kartex Clothes
Kartex Shoes
Klara Kök och Bar
Klåfingern
Kompendium
Krasnapolsky
Kåren
Le Petit Café

Madhouse
Marilyn video Karl Johansgatan
Marilyn video Linnéplatsen
Marilyn video Vasagatan
Marilyn video
Vågmästarplatsen
Meeths Unga Salonger
Moms
MUG
Mynt & Musik Friggagatan
Myrorna Järntorget
Oceanen
Off the record
One Off
Pro Stuff
Pusterviksteatern
Restaurang Noon
Rocks Nordstan
Satisfaction
Skivfyndet Avenyn
Skivfyndet Olskrokstorget
Skivhugget
Skivhuset Avenyn
Skivhuset Kungsgatan
Smula
Solsidan
Stadsbiblioteket
Sticky Fingers
Studs
Sweet Coffeebar
Engelbrektskatan
Ted Bernhardtz
Tre små rum
Videohuset Vasagatan
Weird Sounds
World Music

halmstad

Action Street Wear
Back List Company
Black Magic Records
Café Nygatan
O' Briens Pub & Restaurang
Pallone
Repeat Records
Rockstugan
Skivhuset
Skivlagret
Static Age
The Bulls Pub
Wayne's coffee

Linköping

Café People
Café Safari
Chicolata
Crazy Records
Carlings

Espressohouse
Get Back Records
Harrys
Jazzcafé
JC
John Doe
Lindeman
Musicstore
Musikbörsen
Myrorna
Nationernas hus
Petit Sportif
Platens bar
Platå
Plaza
Rocks
Solo
Stadsbiblioteket
Storan
Skylten
Steves Coffee
UFF
Yngves livs

Lund

Akademiska föreningen
Ariman Café
Bleklingska Nationen
Bönan
Café Brunius
Café Mondo
Doolittle
Folk & Rock
Graffiti Café
Gräddhyllan
Göteborgs Nation
Livin' in the past
Love Your Records
Malmö Nation
Mejeriet
Palladium
Repeat Records
Smålands Nation
Stadsbiblioteket
Teatercaféet
UFF

Malmö

Barbarella
Basement
Cosmic One Records
Deli House
Flying A
Folk och Rock
Fredmans
Gecko Wear
Graffiti Café
Huvudbiblioteket

Impala Streetwear
Inkonst
Interpool
Jeriko
Jukebox
Kajplats 305
KB
Konsthallen
Malmö Högskola
Musik och Konst
Möllan
Nyhavn
One Off
Paddys
Panora
Red Dog
Solo
Rocks Triangeln
Skivhuset Triangeln
SMF
Surfers Paradise
Tempo
UFF
Yell

stockholm

Akademibokhandeln-Odenplan
Andreas skivor
Atlas CD Börs
Beckmans skola
Bordertown
Boutique Sportif
Butik Blå
Café Blåbär
Café Sirap
Café Soda
Café String
Café Tabac
Carlings
CD-Collector
Cheers
Coffee cup
Core
Estrad musik
Fasching Jazzklubb
Flavor streetwear
Flipperkonditoriet
Folkhemmet
Frizzle Records
Fryshuset
Got To Hurry Records
Gulan
Gul & Blå
Halkan's Rockhouse/Old
Guitars
Handelshögskolans kår
Hannas Krog
Hard Rock Café
Holger Bar& Mat
Hot Wook Cafe

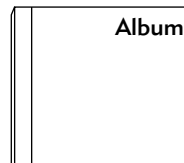
Hotel Lydmar
Hypermusic
Hysj Hysj
Illegal – Stockholm
Jam
Jeriko
Jus Design
Kafé 44
Kanel
Kaos Restaurang & Bar
Konditori Ritorno
Lava/Kulturhuset
Lisa Larsson Secondhand
Little Shop of Records
Magnus Ladulås Restaurang
Marquee Records
Medborgarskolan, T-Odenplan
Mega skivakademien
Mellotronen
Mickes serier CD&Vinyl
Mix Skivor Farstaplan
Mix Skivor Gallerian
Nalen
Nitty Gritty
NollÅtta
Norrandskantin
Nostalgalpalatset
Oscars-konditoriet
Pet Sounds
Pitch Control
Rabarber Restaurang
Record Hunter
Record Net
Record Palace
Roberts Coffee
Sjögräs Reasturang
Skivbörsen
Skivhuset Drottninggatan
Sneakers'n'stuff
Svart Kaffe
Tantogården
Tranan
Trix
UFF, Hornsgatan
UFF, Vasagatan
UFF, Odengatan
Ungdomsmottagningen
Vilse i Garderoben
We

sverige

Banana moon, Örebro
Benni's, Uddevalla
Bogesound, Ulricehamn
Bokman, Helsingborg
Burmans, Umeå
CD-specialisten, Borlänge
CD-specialisten, Falun
CD-specialisten, Uddevalla
CD Vi, Ängelholm

Domus, Varberg
Ej's, Lidköping
Folk & rock, Helsingborg
Folk & rock, Karlshamn
Garageland, Umeå
Hotstuff, Älmhult
Jannes skivbar, Kinna
Jannes wax, Trollhättan
Jay's, Västerås
Kringlan, Södertälje
Lasses musik, Kristianstad
Lava/Kulturhuset
Megahertz, Jönköping
Megahertz, Karlstad
Megahertz, Kristinehamn
Megahertz, Mariestad
Megahertz, Växjö
Mega skivakademien
Musikörat, Uppsala
Najs prajs, Örebro
Rocks, Borlänge
Rocks, Eskilstuna
Rocks, Gävle
Rocks, Karlstad
Rocks, Skellefteå
Rocks, Sundsvall
Rocks, Umeå
Rocks, Uppsala 3 butiker
Rocks, Valbo
Rocks, Västerås
Rocks, Örebro 2 butiker
Rämjes, Lysekil
Sjunnes, Helsingborg
Skiv po, Karlskoga
Skivbutikern, Gävle
Skivbutikern, Sundsvall
Skivbörsen, Västerås
Skivfabriken, Klippan
Skivforum, Arvika
Skivgrossisten, Skara
Skivhörnan, Olofström
Skivhörnan, Östersund
Skivlagret, Kalmar
Skivlagret, Karlskrona
Skivlagret, Kristianstad
Skivlagret, Linköping
Skivlagret, Växjö
Skivman, Vänersborg
Skivstället, Katrineholm
Söder CD, Helsingborg
Tower music, Kungälv
Troj's, Norrköping
Trapez, Uppsala
Vaxkupan, Norrköping
Vega video, Avesta
Volym, Borås
Åhlens, Örebro
Åkes video, Mariestad
Ålands Skivbörs, Mariehamn
Östmans musik, Örnsköldsvik

Sista numret för säsongen och vi tar sommarlov. Massor av skivor som vanligt. På www.groove.st finns resten: till exempel *The Cult*, *Neotropic*, *Redman* och *Air*. I september är vi tillbaka.
Per Lundberg G.B./skivredaktör

PROMOE "Government Music"

David vs Goliath/Playground

Jag skriver det direkt innan jag ångrar mig: Promoe från Looptroop är Sveriges bästa emcee. Dessutom är *Government Music* kanske det bästa svenska hiphopalbumet någonsin, i hård konkurrens med Latin Kings *I skuggan av betongen* och Looptroops *Modern Day City Symphony*. Märten attackerar mickan som ingen annan och som vanligt manar han till kamp mot etablissemangen. Vi lever under "the last days", och kanske kommer en ny tid utan övervakningskameror och poliser som jagar "freedom fighters" (graffitimalare). Promoe säger att han inte är paranoid, men han vågar inte ens använda mobiltelefon. Han vet att staten och polisen bevakar honom och fruktar hans musik. Vi som lyssnar uppmanas att stänga av och slänga skivan om vi är rädda för våra familjers säkerhet. Men plattan är så bra att man gärna tar risken.

Government Music är skönt varierad. DJ Embee samsas med bland andra Break Mecanix och DJ Erase bakom rattarna, och den senares bidrag *Urban Guerilla Warfare* är det hårdaste han gjort sedan *Kill You Style*. Promoe själv sjunger nästan ibland och hans reggae-influenser är tydliga. Vapenbröderna Supreme och Cosm.i.c. medverkar på en massa spår, och då höjs temperaturen ytterligare några grader. Även Timbuktu, Akem, Black Fist och Freestyle står för bra gästspel. *Government Music* är helt enkelt något så sällsynt som ett helgjutet album.

Daniel Severinsson

UNWOUND "Leavs Turn Inside You"

Kill Rock Stars/Border

Dubbelskivorna har kanske spelat ut sin roll idag, men på 80-talet var de fortfarande omgivna av ett visst skimmer. Det var verkligheten stort. Oändligt långa och ibland kunde det krävas ett halvår innan man fattat alla dimensioner. Sakta växande stordåd. Det mest bisarra var att flera grupper som annars gick i bräschen för det mest koncentrerade formatet då och då ägnade ett år eller så åt ett sådant projekt. Sonic Youth, Hüsker Dü, Minutmen med flera. Motsägelsefullt kan tyckas, fast fortfarande anses *Daydream Nation* och *Zen Arcade* som stora stycken musik. Nu när ungefär var och varannan ny skiva sträcker sig upp emot 80-minutersstreckets känns magin runt dubbelskivorna lite passé och en dubbel-CD är som tur är oftast samlingsskivor.

Unwound har länge legat och lurat på dörren till det där stora men alltid garderat sig lite lagom motsträvt. På 1998 års *Challange for a Civilized Society* kunde man

ana en viss tveksamhet om vad som sedan skulle följa. De traditionellt emocoreiga punklåtarna kändes lite oengagerade och trängdes in mellan episk och drömsk musik som jag då trodde var ett drag av deras ständiga vapendragare, producenten Steve Fisk.

På *Leavs Turn Inside You* har Unwound spelat in allting själva i sin egen studio, gjort en dubbel-CD där den ena består av videor och den andra faktiskt är en klassisk dubbelskiva fast i enkel-CD-format. Det är kanske lite modigt av mig att i ett så här tidigt stadium jämföra den med *Daydream Nation*, men va fan – det är ju precis det de har gjort. Märkligt vacker musik. Svåråtkomlig, men jag förstår såpass att den är viktig. Basisten Vern Rumsey har då och då hoppat in med Blond Redhead och släktskapet till denna otroliga New York-trio är märkligt nog, bitvis väldigt tydlig. Kontemplativa instrumentalpartier och plötsliga utbrott, melotronstråkar och vad har vi: jo, en hardcorevariant av Pink Floyd? Kanske. Sara Lund: alternativrockens Niel Pert. Säger vad man vill om progressiv rock, tolkas den av det bästa post-Sonic Youth-bandet någonsin är det himmelskt.

Fredrik Eriksson

OUTSIDAZ "The Bricks"

Ruff Life/Playground

New Jersey-rapparna i Outsidad släppte förra året *Night Life* med sju spår som bjöd på bångstyrig pöbel-hiphop. Debutfulländaren *The Bricks* känns bredare även om vissa spår aldrig borde lämnat den rökiga studion. När jag träffade Zee, som är en av förgrundsfigurerna i Outsidad, förra sommaren förklarade han mellan blossen att Outsidads mission är förnedra din favoritrappare. Och *The Bricks* är fylld av slå-sig-för-bröstat-rim som i små doser är underhållande. Musiken och beatsen är oftast oklanderliga med baslingor som skövlar allt i sin väg. I *I'm Leaving*, där Outsidad gästas av Kelis och Zees flickvän Rah Digga, kan de dessutom med en "clean" version få en världshit. Latinorytmer blandas med en smittsam refräng som är lika svår att göra sig av med som sockervadd i skägget.

Björn Magnusson

RON SEXSMITH

"Blue Boy"

Cooking Vinyl/Border

Paul McCartney, Elvis Costello and John Hiatt har förstås rätt: Ron Sexsmith är en talangfull herre som skriver gnistrande poplåtar. När kanadensaren tvingades byta skivbolag valde han Steve Earle som producent till sin fjärde fullängdare vilket märks mindre än väntat. Låt vara att ett par spår är något rockigare, att en låt går i reggaetakt och att en annan är en ren jazzballad, men fortfaran-

de är det Sexsmiths melodiska melankoli som gäller. Ett tonläge som bjuder på ett skickligt hantverk men emellanåt kan kännas väl lagom, vuxet och trevligt.

Blue Boy är dock en bra platta som känns spontanare än föregångaren *Whereabouts*. Förmodligen tack vare Earle som spelade in hela skivan på mindre än en vecka.

Robert Lagerström

WEEZER

"Weezer"

Interscope/Universal

Jag kan inte fatta att det redan är sju år sedan Weezer släppte sin debutplatta, det självbetitlade blå albumet som är ett av 90-talets absoluta powerpop-avtryck. Alla de låtarna känns fortfarande farligt fräscha. Efter svaga albumet *Pinkerton* hoppade sedan basisten Matt Sharp av och bildade Rentals samtidigt som sångaren och låtskrivaren Rivers Cuomo började plugga på Harvard. Och åren gick. Nu kommer den efterlängta tredje plattan. Och frenesin finns där igen. I alla fall i de fem inledande spåren.

Harmonierna och refrängerna är så high school-klockrena i *Don't Let Go*, *Photograph*, tuffa singeln *Hash Pipe*, *Island in the Sun* och *Crab* att jag ryser. Bland dessa enkla ackord kan man gå vilse, där vill man gå vilse. Där litat bandedlemmarna på att Rivers styr skutan åt rätt håll.

Men efter det inträder stiljtte. Då trampar bandet vatten, låtarna slutar svänga och riffen svalnar. Då börjar jag om från låt ett igen. Och rockar hårt.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Not the Same Old Blues Crap II"

Fat Possum/MNW

Om du någonsin funderar på att börja lyssna på blues är det här den skiva du behöver. Mississippi-etiketten Fat Possum behöver väl vid det här laget ingen presentation men för er som ändå lyckats undgå att Groove skrivit om den tidigare: rå och naken blues. En man med en gitarr och en trumma som enda komp kännetecknar på ett ungefär vad det handlar om. Här finns artister som antingen redan är döda eller står med ena foten i graven märkta av det hårda liv de levte. Till de redan döda på skivan hör Scott Dunbar, Junior Kimbrough och Asie Payton. Dunbar kompar sig själv genom att stampa takten så att golvdammets yr. Kimbrough förhäxar i *Meet Me in the City*. Asie Payton med hjärtskärande låten *Please Tell Me You Love Me*. På de levandes sida står fortfarande kungen av kungarna: R.L. Burnside. Han sjunger så att huden knöttrar sig. Paul Jones kompad av en orgel från helvetet, hårdare än någon metall du någonsin hört. Andra som skymtar förbi i

kulisserna är Robert Belfour, T-Model Ford, Super Chikan och King Ernest. På *Not the Same Old Blues Crap II* finns ingen svag stund. Varje låt och varje artist till bredden fylld av blod och liv. Köp, njut och bli frälst av Fat Possums religion.

Per Lundberg G.B.

THE JACK BROTHERS

"Floréal – Dansa"

Manifest/Amigo

Maj månad, Floréal, dans på ängen, techno, Balkan-melodier, barnkammarramsor och Edith Södergran. För Jack Brothers är världen både en exotisk och självklar plats där allting kan uttryckas i takt och ton. Fem skivor in i revolutionskalenderserien pekar de fortfarande ut nya punkter i den musikaliska terrängen, högt upp på bergsknallarna, ner i snubbelgroparna och in under marken i en baklängesvärld. Och vilken underbar värld!

Peter Sjöblom

LIONS SHARE

"Entrance"

LCM Production/Playground

Mjaaooo! Kurr! Var är lejonvrålet? Efter den imponerande *Fall From Grace* från 1999 med sin utsökta Sabbath-ådra, gitarristen Lars Chriss tekniskt melodiosa gitarrspel och inte minst sångaren Andy Engbergs utmärkta reinkarnation av Sabbath-sångarna Tony Martin och Dio, var mina förväntningar högt ställda. Men vad händer! Andy är utbytt mot Tony Niva (Swedish Erotica, Zanity) och keyboardisten Kay Backlund har ersatts av Mats Olausson (Y. Malmsteen), med andra ord: magin är borta. Som orsak sägs att familjelivet kom i kläm, hmhm!

Nya plattan inleder i sann Judas Priest-anda men får sig snart en allvarlig törn av en smäktande smörballad som bär tydliga spår av 80-tal. Överlag känns plattan som en krock mellan Lars giftiga gitarriff, trallvänliga refränger och en sångare som fortfarande är kvar i 80-talets pudelperiod. Det förut så stolta lejonet känns idag tämjt, klorna är klippta. Ljuset i tunneln är Rainbow- och Dio-aktiga *War Machine* som bjuder på ett förskiktigt litet morr. Undrar hur länge Andy och Kay tänker ägna sig åt familjen egentligen?

Thomas Olsson

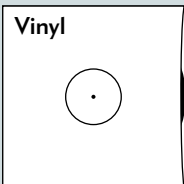
PLASTIC PRIDE

"Ammunition Spent"

DayGlo Records

I början av 90-talet var Umeå hardcorens huvudstad, med band som Refused. Från samma miljö kommer Plastics Pride. Lägg till en dos Helmet och ett tjug Quicksand så kommer du rätt så nära. Mycket riffande och sjungande virvelkage gör ljudbilden mer amerikansk än svensk. En skiva som växer för varje lyssning.

Per Lundberg G.B.

Girlfriend har varit lite svajiga genom åren och titelspåret på EP:n *10 000 km* (kakfoni) är inget undantag. B-sidan lyfter dock med new wave-dängan *Ten Wishes* som höjdpunkt, hysteriskt bra. **Space Bog** trycker också in två grymma B-sidor på sin *Big Golp World*-singel (Lady Sniff). Båda två sparsmakat instrumenterat och på hela taget smått genialiska medan A-sidan ter sig lite blek.

Fredrik Eriksson

Från Nick Cave and the Bad Seeds utmärkta *No More Shall We Part* plockas plattans bästa låt *Fifteen Feet of Pure White Snow* (Mute/Playground) och läggs på en särdeles fin tiotummare. Som bonus, två exklusiva "Westside sessions" med låtar från skivan.

Peter Sjöblom

Broder Daniels gitarrist Theodor Jensen manglar ned bandet **The Plan** hårt på *Mon Amour* (Dolores/Virgin) som är vild och sprudlande poppig men med en enerverande gäll synt. Baksidan är ett gott försök att få till något mer stämmningsfullt. Jag blir lite smånyfiken på fullängdaren, inte minst eftersom sångarens Frank Black-imitation faktiskt fungerar.

Jonas Elgemark

STEREO MC'S "Deep Down and Dirty"

Island/Universal

I genren atonala briter som Happy Mondays/Black Grape/Ian Brown/The Shamen hade jag nästan glömt bort Stereo MC's. Det är nästan ett decennium sedan albumet *Connected* vilket också lett till att skivbolaget skickat ut en presentations-CD för de som eventuellt missat Stereo MC's. Singeln *Connected* var en funkig party-rökare som fortfarande får mig att inta dålig hållning (som Liam Gallagher) och nicka knark-pundigt med huvudet.

Nya *Deep Down and Dirty* är som sig bör uppdaterad ljudmässigt men övertygar inte som helhet. Att rapparen Rob B inte kan sjunga är en sak men stora delar saknar helt melodier. De svarta körtjeerna som finns med i innerkovolutet hade säkert höjt *Deep Down and Dirty* om de bara fått ta plats. Nu är deras medverkan ytterst sporadisk. Stereo MC's fortsätter dock bitvis att muta in sitt territorium med kritvita rare grooves. Låtar som *We Belong in This World Together* och *Sofisticated* är klockren brittiskt smältdegels-funk som mycket väl kan få mig att inta dålig hållning i tio år till.

Biörn Magnusson

SPARKLEHORSE "It's a Wonderful Life"

Capitol/EMI

Det här är musik som skulle kunna döda vilken fest som helst, men som kan lätta upp ett sorgset hjärta en regnig sommardag. När det är som bäst som i *Apple Bed* är det skön melankoli, vackert och lite magiskt. När det gäller albumet i stort däremot känns uttrycket en aning operonligt. Sångarens röst är ofta nästan outhärdligt lojt monoton och albumet saknar några riktiga toppar. Det påminner om en vän till mig som aldrig gråter eller blir riktigt arg men som aldrig är direkt lycklig heller. En helt okej skiva, men inget som får dig att ändra ditt liv.

Moa Eriksson

FLIGHTCRANK "Beyond All Reasonable Doubt"

Copasetik/MNW

Leeroy Thornhill hoppade av Prodigy för lite mer än ett år sedan och har sedan dess agerat DJ och remixare samt jobbat på sin solodebut som Flightcrank. Och den är avsevärt bättre än Prodigy-polaren Maxims platta som kom för ett tag sedan.

Beyond All Reasonable Doubt är först och främst funkig. Låtarna är beatpaket med tunga bas-slingor (förutom akustiska folkvisan *Get Real*) som ibland dekorerats med vokala inslag. Skivan är snärig och varierad, den är kaxig och cool utan att bli fjantig. Men Leeroy har ingen stark röst direkt, fast det tänker man inte på när hans sång passar ihop med musiken så bra. Han påminner om så skilda sångare som Stakka Bo och David Bowie. Dessutom är refrängerna, om än inte kommersiella, så väldigt smittande. Ser absolut ingen anledning till att denna förträffliga och förvånansvärt tillgängliga platta skulle försvinna i mängden.

Gary Andersson

STEN SANDELL TRIO

"Standing Wave" Sofa

Denna trio är en briljant treenighet, med förutom pianisten Sten Sandell basisten Johan Berthling och trummisen Paal Nilssen-Love. Alla tre fixstjärnor på improvisationsjazzhimlen.

Man kan säga att *Standing Wave* är elliptisk i formen. Det börjar tätt och sammanknutet med den mästerliga *Mural*, sväller sedan ut i en lösare form där de olika lagren särskiljs. Musiken blir glesare mot mitten, kanske mer dynamisk, innan den rundas av i *Elongate*. Faktum är att det är just i början, när musiken har som högst densitet, som det är som bäst. Emellanåt känns de fria greppen faktiskt lite förutsägbara, rörelsen och svängning till trots.

Peter Sjöblom

PASTACAS "Körvaklapid"

Kohvirecords

Den här killen kan inte vara klok. Han heter Ramo Teder, men kallar sig Pastacas, vilket betyder kulspeppenna. Han är est, verksam i Finland. Han framställer en förvirrande brygd på experimentell jazz, electronica, postrock, drum'n'bass, easy listening, bossa och data-spelsmusik. Jimi Tenor kan slänga sig i väggen, detta är sinnesvidgande på riktigt. Det finns inte en takt i musiken som är den andra lik, allt flyter omkring i olika riktningar och det finns ingen röd tråd alls. Samtidigt finns det något lockande, visserligen helt akademiskt och inte det minsta känslomässigt, men ändå tilldragande. Svårforcerat.

Pigge Larsson

ULTRAPHONIST "Discover the Antistress With..."

Foton

Trots namnet tror jag knappast Ultraphonists skiva blir någon större framgång i avstressnings-sammanhang. Den är lite för mörkt obehaglig för det. Musiken, även om många skulle tveka att kalla den det, består nästan uteslutande av rejält djupa bastoner, för att inte säga muller. Några av styckena har en långsam rytm, andra påminner mest om ett kylskåp i nedkylningsfasen. Men ändå. Det är något väldigt fascinerande i Ultraphonists sätt att kombinera ljuden, mycket suggestivt. En aldeles speciell stämning.

Henrik Strömberg

CLEM SNIDE "Your Favorite Music"

Cooking Vinyl/Border

Kan man verkligen komma undan med att spela in Richie Valens uttjatade hit *Donna*? Jo, Clem Snide kan. Och inte nog med att den gamla slagdängan aldrig låtit bättre, den amerikanska kvartetten presenterar därtill tio egna spår – alla signerade sångaren och gitarristen Eef Barzelay – som skimrar av talang och god smak. Musiken är countryfierad rootspop och texterna diskbänksrealistiska. Det är bara att tacka och ta emot!

Robert Lagerström

SAHARA HOTNIGHTS

"Jennie Bomb"

BMG

Först blir man naturligtvis besviken. Efter succédebuten *C'mon Let's Pretend* är förväntningarna löjligt höga på Sahara Hotnights. Jag har gått och fantiserat om en platta där samtliga låtar var lika bra som *Quite A Feeling*. Så bra är inte *Jennie Bomb* (titeln är en hyllning till bandets "storasyster" Jennie Asplund) framfört allt är den som helhet inte lika catchy och explosiv som debut. Det är mer postpunk och grunge än punkpop och hårdrock. Lite synd tycker jag

först, men plattan växer snabbt till sig. Maria Andersson sjunger bättre och kaxigare än någonsin och låtarna håller hög klass rakt igenom. Möjligen är plattan något jämntjock, men då är man inne och granskar med förstoringsglas. Sahara Hotnights har utvecklats. Lite som när en passionerad nyförälskelse övergår i djup kärlek.

Karin Lindkvist

MARMOSET "Record in Red"

Secretly Canadian/Border

Today It's You var en av 1999 års bästa skivor. Influerade av allt från brittiska postpunkarna Wire till The Beach Boys vid tiden för legendariska *Smile*, och med låtar som sällan klockade in på mer än två minuter, viftade Marmoset förgäves med armarna i luften. Det var en debutskiva av klassiskt snitt, där bandet samlat det bästa av vad de åstadkommit sedan Jorma, Dave och Jason, efter ett tag även LonPaul, först började spela tillsammans drygt fem år tidigare.

Marmosets andra och senaste skiva, *Record in Red*, var egentligen färdig redan i september förra året efter mer än ett år av avbrutna inspelningar, interna bråk och avhopp, men den har varit värd att vänta på. Med sikten ställt någonstans mellan *Forever Changes* och *Smiley Smile* levererar bandet, uppblandat med en ansevärlig mängd lokala gästmusiker, en mer varierad och intensiv popskiva som på alla sätt är överlägsen *Today It's You*. Och som faktiskt inte hamnar så långt bakom förebilderna heller.

Dan Andersson

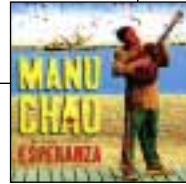
DIVERSE ARTISTER "Reslab"

Mitek/www.nursery.a.se

Fyra svenska artister samsas om en skiva med minimal dub-techno. Tre redan etablerade och en nykomling. Andreas Tilliander, som gett ut album på Mille Plateaux, Raster-Noton och Komplott, inleder med 15 minuter långa *Downer*, ett mästerverk av långsam brusig dub. Därefter kommer fyra jämförelsevis korta spår av Grecl, som mer lutar åt clicks+cuts-hållet och har mer fart i basgångarna. Grecl följs av Silent Comfort, även känd som bland annat Bauri och Deltidseskapism. Sc-2 tar tid på sig att bygga upp en otroligt skön stämning, med ett snyggt samspel mellan målmedvetna och tveksamma element. Sist två långa spår av skivbolagschefen själv, Mikael Stavöstrand, som tidigare släppt album på Staalplaat och Force Inc. De är samlingens mest diffusa verk, de har mycket gemensamt med Vladislav Delays otidliga uttryck. Gillar du skivor från bolagets Basic Channel och ~scape är detta ett givet köp.

Henrik Strömberg

Album

TINDERSTICKS "Can Our Love..."

Beggars Banquet/Playground

Tindersticks har lärt sig hantera soulinfluen- serna bättre än vad de hunnit göra till förra plattan. *Can Our Love...* känns mer homogen än *Simple Pleasures*. Det är bra. Men sett till hela deras produktion så skiljer sig *Can Our Love...* inte tillräckligt mycket från tidigare skivor.

Visserligen är Tindersticks de små stegens band, men på fem ordinarie plattor hade jag nog önskat att de kommit lite längre från startpunkten. Detta känns mest som bara ännu en Tindersticks-skiva.

Peter Sjöblom

KHOLD "Masterpiss of Pain" Moonfog/Playground

Norge är ta mig fan bäst på black metal. Immortal och Gehenna för att nämna två band. Khold är ett gäng debuterande Oslo-bor med influenser från Bathory och Darkthrone. Det som skiljer Khold från övriga i genren är att de istället för att spela vansinnigt snabbt spelar tyngre och aningen långsammare. Nedstämda gitarrer och tung bas. Det ger ett mycket ödesmättat sound, nästan åt Bolt Thrower-hållet. Att Khold sjunger på norska ger ytterligare tyngd åt låtarna. Ett givet inköp för er som gillar denna genre.

Per Lundberg G.B.

POETS OF THE RHYTHM "Discern/Define"

Ninja Tune/Playground

Poets of the Rytm är något så ovanligt som tre tyskar med funk i hela blodomloppet. Om du tillhör de puritaner som anser att The Meters funkiga smet borde fridlysas är Poets of the Rytm inget för dig. Dessa tre tyskar snor nämligen ganska friskt. Allt från utrustning till mixning är i det närmaste identisk. Men jag lånar dem ett öra när de levererar funkiga pastejer som vokala *Smiling While You're Crying*. Däremot har jag väldigt svårt

att se det nyskapande i lånade kostymer som *The Ham Gallery* eller *The Jaunt*. Får du svar abstinens när du lyssnar på de instrumentala låtarna på Beastie Boys *Check Your Head* Poets of the Rytm vara ett alternativ, men jag hade nog börjat med The Meters.

Björn Magnusson

BRIGHT EYES "Letting off the Happiness" Witchita/Border

Fullängdaren *Fevers and Mirrors* från förra året var ruskigt bra. En riktig höjdare. När nu tre år gamla albumet *Letting off the Happiness* får Europa-distribution kan det konstateras att bandet visste vad det gjorde redan då. Conor Oberst är en lysande låtskri- varbegåvnig som dessutom sjunger med säll- synt personlighet och närvaro. De tio låtarna är inspelade på opretentiös utrustning lite här och var vilket inte direkt minskar charmen.

Robert Lagerström

MISSY ELLIOTT "Miss E... So Addictive" Elektra/Warner

Så, nu är Missy Elliott störst igen. På alla tidningsomslag och i alla radiokanaler, samt i var mans mun. Senast var 1997 när tokiga, energiska debutplattan *Supa Dupa Fly* vältte alla bergsprängare i Amerikas (och Europas) innerstäder. Och Missy är bra på många nivå- er; hon är rolig, utåtriktad och lyckas göra sig synlig i media utan att flasha hud dagarna i ända. Hon är en bitch, fast i positiv bemärk- else, samtidigt som hon är underhållande – inte minst i sina Hype Williams-regisserade videor.

På *Miss E... So Addictive* är det direkt en låt som står ut: electrofunkiga *Lick Shots*. I videoversionen av singeln *Get Ur Freak On* utgör den slutsvänget i videon, men den är tillräckligt stark för att få en egen video. Hyperaktiva beats och rap som får mig att rysa av välbehag – kaxigt och helt lysande. Resten av plattan är också smittande vare sig hon och producentpolaren Timbaland sneglar på Prince eller souldivor med svepande gester.

Miss E... So Addictive är ett stycke grrl power för 00-talet med kommersiell glimt i ögat. Precis vad den moderna kvinnan står för. Och vad den moderne mannen längtar efter.

Gary Andersson

IGGY POP "Beat 'em Up" Virgin

Det börjar illa, riktigt illa med några slags hardcore/grunge-saker utan någon som helst Iggycharm. Men redan på tredje spåret *Howl* börjar det ta sig och så sakta växer och blommar det ut till en riktigt hygglig Iggy-platta med fem-sex höjdpunkter, exempelvis *Ugliness*, *Football* och *Savior*.

Iggy mår utmärkt och det är skitigt, tungt och hårt, precis som vi vill ha honom efter förra årets tråkiga skilsmässoplatta *Avenue B*. *Beat 'em Up* har låtmässigt snarare likheter med plattor som *Soldier* och *Party*. Attitydmässigt och delvis soundmässigt är det mer åt *American Caesar* men om det där fanns något återhållsamt så skruvar Iggy och hans musiker här upp disten och volymen ännu ett steg. Och när Iggy vrålar så rösten helt brister i *Ugliness* då vet man att Iggy inte gör detta på rutin. Det är fortfarande allvar.

Jonas Elgemark

MANU CHAO "Proxima Estacion: Esperanza" Virgin

Den gamle Mano Negra-sångarens visar upp en pigg och fräsch fasad på sitt andra solo- album. Jämförelsen med Mano Negra blir ofrånkomlig, eftersom väldigt mycket låter som mer avskalade låtar från företrädelevis *King of Bongo*-plattan. Men inte mig emot. Tyvärr tappar man intresset halvvägs in i plattan, kanske främst för att det inte direkt finns något som sticker ut och ruskar om en. Men när det är bra, som i de nästan mantra- liknande nära besläktade *La Primavera* och *Me Gustas Tu* är det briljant.

Magnus Sjöberg

LISA MISKOVSKY "Lisa Miskovsky"

Stockholm Records

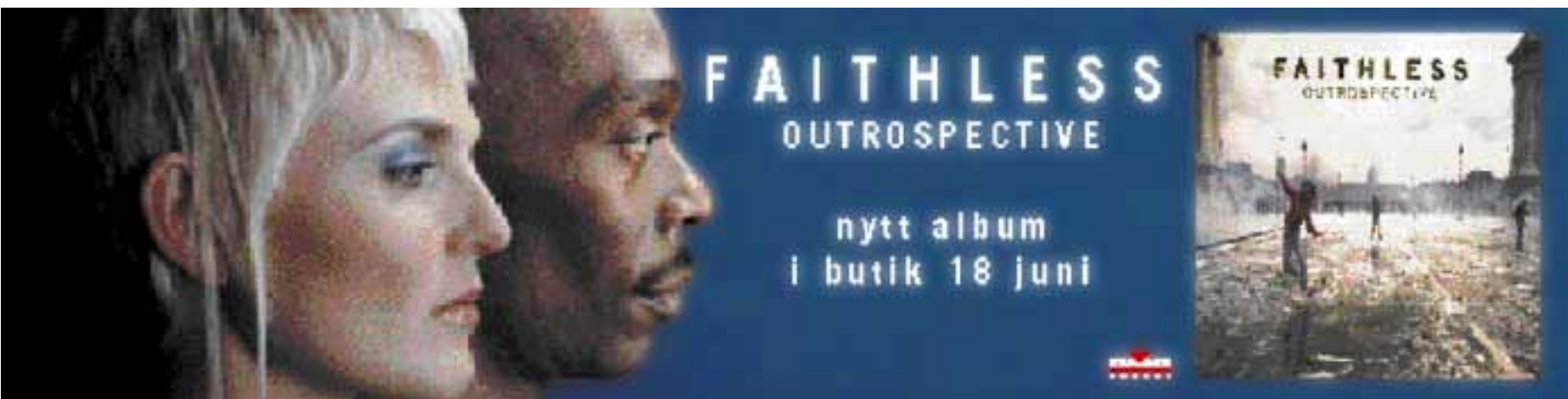
Detta är en sensationellt bra skiva. En gång för alla – denna skiva ska icke nämnas i samma mening som Anouk eller Vonda Shep- ard som vissa förvirrade personer gjort gäl- lande. Om denna skiva alls ska jämföras är det med Alanis Morissettes *Jagged Little Pill*. Fast utan Morissettes temperament. Eller något med All About Eve. Fast med hårdrockstittad. Detta är *inte* slätstruken kommersiell radiorock. Lisa Miskovskys musik är lättlyssnad men passionerad och äkta. Lisa må skriva låtar till Backstreet Boys och vara superbra på snowboard, men allra bäst är hon på att sjunga sina egna låtar. Bäst av allt: inte en endaste r'n'b-influ- ens. Hur befriande är det inte med en kvinnlig skivdebutant som gillar Tool istället för TLC. Äntligen en skiva för oss som huser förkärlek till vit, gitarrbaserad amerikansk rock. Lisa Miskovsky har gjort årets debutplatta och hon kommer bli precis hur stor som helst.

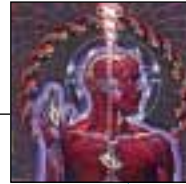
Karin Lindkvist

THE BUSINESS "No Mercy For You" Burning Heart

Ställ kammen, dra på kängorna och ut, ut till affären och köp, eller som de själva tycker, sno skivan. Oavsett om du hatar allt vad materialism heter så är detta något du tyvärr inte kan leva utan. Ännu en gång är de små svärmorsdrömmarna på krigsstigen och ännu en gång kommer jag att få brutal tränings- värk. Men det är det värt. *No Mercy For You* skulle kunna få vem som helst att göra uppror, till och med en amerikansk snut under EU-toppmötet. Nä, skämt åsido, dessa grabs som ger Margaret Thatcher skavsår gör mig lycklig. Förbannad, tandlös och i full gång med att göra rökbomber, men ändå jävligt lycklig.

Tove Pålsson

MUSE
"Origin of Symmetry"
Mushroom/Playground

Muse har utsetts till Englands nya stora band av NME:s läsare. För mig framstår de mest som en yngre och argare version av Radiohead. Sångaren Matthew Bellamys röst har en slående likhet med Thom Yorkes gnälligt desperata stämma och de dramatiska växlingarna i musiken påminner även de till stor del om Radioheads tidiga år. Men till skillnad från Radiohead lyckad de inte riktigt fånga den där subtila sorgsenheten på samma sätt. Det här är lite mer barockt, vilket i för sig även det har sin charm. Och när Matthew sjunger "You make me sick 'cause I adore you so" så tvivlar jag inte en sekund på att han vet vad han sjunger om. Det här är på sina ställen väldigt bra även om det kanske inte är det bästa jag hört på länge.

Moa Eriksson

JUNIOR KELLY
"Love So Nice"
VP/MNW

Love So Nice är en av årets bästa skivor! Efter en jättehit på Jamaica förra sommaren med titelspåret till *Love So Nice* har Junior Kelly spelat in två skivor. Den senaste är den utan tvekan bästa, äntligen kommer en skiva med material som matchar listettan. Albumet har en energi som är svår att ta miste på men samtidigt ett förtrollande lugn. Junior Kelly har gått sin egen väg och lyckas på så sätt göra reggae som är rootsig utan att bli tam. Den senaste skivan är ett ypperligt exempel på hur traditionell reggae kan blandas med nya tongångar.

LP:n innehåller inte lika många spår som CD:n och extraspåren är influerade av hiphop och soul, men de är trots det minst lika starka som de övriga låtarna. Alla som är det minsta intresserade av reggae får helt enkelt inte missa denna skiva! Gå och köp nu.

Josefin Claesson

SPAIN
"I Believe"

Restless/Playground

Spain skulle kunna vara ett av världens bästa band. Jag lurar varje gång. Sparsmakat, vackert, stilla och självklart. Det märkliga är att Josh Hadens (för visst är det han som är Spain) musik bara känns aktuell när den faktiskt finns. Före och efter märks ingenting. Men i vissa ögonblick när Hadens sammetslena röst krusar sig tillsammans med ett försiktigt gitarrarpeggio är det enastående. Varför består det inte? Varför kan inte de sublima ryssingarna åtminstone fastna som ett behagligt minne? Lätt frustrerad, nästan otåligt har jag kämpat med *I Believe*. Metodiskt lyssnat, försökt att minnas, men det enda jag lyckas är att framkalla en lek

deja vu i samband med varje lyssning. Det kanske är mig det är fel på. Det finns egentligen ingen anledning att inte försvinna bort i ett pojkrumsromantiskt töcken av vackra harmonier och brustna hjärtan. Om jag nu kommer ihåg vad det var jag lyssnade på.

Fredrik Eriksson

FOUR TET
"Pause"

Domino/MNW

Kieran Hebden är ena tredjedelen av engelska instrumentalbandet Fridge (tillika Badly Drawn Boys komband), men han är också Four Tet. Han har jobbat med Manitoba, Aphex Twin och David Holmes, och turnerar just nu i Europa som helt genrelös DJ. Om Kierans musik med Fridge var svårplacerad är det något enklare med soloprojektet. Det är långsam exotisk dansinriktad instrumentpop – inte alls lika frenetisk som Fridge, men ännu mer genomtänkt och vemodig. Parallellerna till Radioheads *Kid A* är tydliga, och kommande singeln *No More Mosquitoes* är helt lysande – troligtvis sommarens tyoga basriff, i stil med Prodigys *Narcotic Suite* från *Music fFor the Jilted Generation*.

Pigge Larsson

KOFFEE BROWN
"Mars/Venus"
Arista/BMG

Koffee Brown är den typen av duo som poseerar blöt-pussigt och tackar sin personliga tränare, Gud, mor och far för fin uppfostran i innerkonvolutet. Innan jag stoppar två fingrar i halsen lägger jag omslaget åt sidan och upptäcker att Koffee Brown gör fångslände och lyxig r'n'b. Producenten Kay Gee stod bakom Jaheims *Ghetto Love*, och har en sällsynt förmåga att förena r'n'b och hiphop. Koffee Brown når inte riktigt upp till de höjderna. *Mars/Venus* saknar lite av den råa gatukänslan Jaheim förmedlar.

Koffee Brown består av en kvinnlig medlem (Vee) och en manlig (Fonz). Bägge sjunger fantastisk, givetvis. Men ingen av dem har det där lilla extra som skulle få mig att lyssna även om *Mars/Venus* hade varit en dussinproduktion. Det som får mig att spela *Mars/Venus* upprepade gånger är framförallt bra melodier och storslagna arrangemang. Textmässigt penetreras kärleken i alla dess former och duetterna är bitvis utformade som någon slags familjeterapi. Den trolldrivande balladen *Chick On da Side* handlar om klassiska missförstånd, svartsjuka och vänskap. Allt som gör kärleken så förtvilt svår, och produktionen är svulstigt knäckande. Men *Mars/Venus* är inte nedslad med ballader (bara nästan) utan dominerar av modern högkvalitativ soul med långt bäst-före datum.

Björn Magnusson

DAVID SANDSTRÖM
"Om det inte händer nåt innan i morgon så kommer jag"

Demom Box

Under den brutala avvecklingen av bondesamhället slogs många svenska småbönders liv i spillror. Exploatering och avbefolkning var två bovar i detta drama. David Sandströms morfar Sigvard Nilsson tog sitt liv 1968. Den här skivan handlar om honom. Den här skivan handlar om Västerbotten. Med hjälp av instrument som fiol, nyckelharpa och såg tillsammans med traditionell rocksättning har David målat en tavla väldigt likt det västerbottniska inland som morfadern levde i. Öde, men i samma ögonblick storlaget som ett kalhygge. Det här är en väldigt naken skiva. Än i dag är självmord inom familjen inget man snackar högt om. Fortfarande är det tabu. David Sandström är en modig man. Han vågar göra vad många förmodligen kommer att kalla för en "pretto"-skiva. Det tar tid att ta sig in i hans musikalandskap, och kanske måste man vara från dessa trakter för att förstå vad det handlar om? För det här är mer än en vanlig skiva. Den kräver full uppmärksamhet. Måste säga två ord om texterna. Magnifika och vackra.

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER
"Good People 2"

King Syndrome Sounds/Amigo

Denna samling elektroniska musikstycken letar sig fram till rätt känslöställe hos mig, jag mär grymt bra av att spisa *Good People 2*. Det är relaxat, snyggt och funkigt. Som en het karibisk bris mitt i den kyliga svenska sommaren. Väldigt osvenskt. Väldigt lockande. Bäst är Slummer, Nya Sampan, Hynek med coola *Stoneboy*, *The Mighty Quark* och Existensminimums schyssta *Dub för pappa*.

Gary Andersson

CHARLEY PATTON
"The Definitive Charley Patton"
Catfish/Kommunikation

Tittar man ur ett rockperspektiv mot riktigt gammal blues, så är Robert Johnson den man ser tydligast. Kommar man närmare inpå ser man att det fanns andra som inte fått samma ryktbarhet utanför bluesen som han. Till exempel Charley Patton, som också låter som att han stått och väntat där vägarna korsar varandra. Det är stort. Det är hårt. Det är banne mig *farligt* att lyssna på. Ta bara rösten som tornar upp sig som ett monster och hotar att sluka en utan att ens tugga.

Detta är bland den bästa musik som finns. Men i alla år har många av Pattons inspelningar kort sagt låtit för jävliga. Det har ibland varit svårt att veta om det alls varit Charley Patton bakom allt stenkaknaster. Catfish har gjort så gott de kunnat

och städad upp ljudet. Fortfarande ingen hifi-upplevelse, men visst låter Patton närmare, tydligare. Och farligare.

The Definitive innehåller allt som släpptes officiellt och som Patton spelade in vid sina fåtal sessioner som inföll mellan 1929-34, inklusive ett antal låtar där han bara spelar gitarr bakom andra vokalisterna. Det ryms på tre entimmeslänga CD:n som paketerats i en enkel men ursnygg liten ask tillsammans med ett likaledes ursnyggt häfte. Skivorna i sin tur ligger i varsitt omslag som ser ut som gamla stenkakefodral. Allt sammantaget blir detta den mest essentiella utgåvan hittills i år.

Peter Sjöblom

TOOL
"Lateralus"

Tool Dissectional LLC/Zomba

Hårdrockande Tools nya platta är väldigt komplex och borde egentligen inte recenseras förrän om ett halvår. Den är svår att smälta. Flera av låtarna är omkring sju-åtta minuter, ibland ännu längre. Man har redan tidigare anat att Tool har en längtan att vandra snärliga musikaliska vägar. På *Lateralus* slår denna längtan ut i full blom. Ibland tycker jag att de går vilse men jag vill ändå fortsätta lyssna. Plattan gör mig nyfiken. Trots att Tool denna gång gjort en svårsmält platta, på gränsen till överarbetad, uppskattar jag ett band som stimulerar fantasin och vill gå vidare i sitt skapande. Något att bita i.

Johnny Jantunen

TRICKY
"Blowback"
Anti/MNW

Egensinnige ljudnavigatören Tricky fortsätter hugga upp sin egen stig genom djungeln. Där andra följer rakaste linjen mellan två punkter korsar Tricky sitt eget spår om och om igen, som lyssnare är det svårt att urskilja någon riktning – förmodligen handlar det mycket om infall och dagsform. Och självklart är hans musik på 2000-talet lika obunden som vi vant oss vid. Frågan är om den är lika intressant.

Många låtar är kompakta varelser. *You Don't Wanna* är exempelvis ett tungtflygande Eurythmics-hopkok med påtaglig densitet. Inledande *Excess* svetts klassisk Tricky-klaustrofobi och flera spår är skruvade regga-drommar. Dessutom finns en minimalistisk version av Nirvanas *Something in the Way* med. Och sen har du spikraka låtar som *Wonder Woman* och *Girls* som skulle funka på valfri Chili Peppers-platta. Intrycket av *Blowback* är därför att killen fortfarande balanserar mellan galenskap och genialitet, och vem kan egentligen bedöma vartåt det lutar? Jag kommer dock på mig själv med att njuta mer än en gång, trots att plattan kräver mycket av mig.

Gary Andersson

Album

CHERRY BOMB "Live"

Music Man/Goldhead

Cherry Bombs studioalbum blev bara mer och mer förseurat, så när Richard Brown skickade en inspelning av ett liveset till skivbolaget bestämde de sig för att ge ut det så länge. Bra initiativ, säger jag. Cherry Bomb är Richard Browns mer teknoinriktade soloprojekt, som han pysslar med när han inte gör house i duon Swag. *Live* är en timme varierad engelsk techno, med en hel del tydliga house-drag. Musiken är engagerande och snyggt mixad, ingen tvekan om att det var ett jävla drag den där kvällen på Remedy i Sheffield.

Henrik Strömberg

FRE "Sanning eller lögn"

EMI

Två välslipade bricker i stora skivbolagsspelet – sanning eller lögn? När det gäller svenska Fre är svaret nog både och. Bröderna Jonatan och Henok Fre säger att de gör sin grej och jag tror dem. De valde inte soulen utan soulen valde dem. På skiva låter de dock mest som väldigt mycket annat. Fre gör, som alla andra ödmjuka killar idag, amerikansk, smörig, soulig r'n'b. Men trots att Kaah gjort det tjugo gånger bättre, blir Fres musik blir originell eftersom de sjunger på svenska. Och de sjunger bra. Allt är välproducerat, genomtänkt och det är en komplimang att säga att det låter osvenskt. Fre visar att svenskan kan flyta snyggt och faktiskt fungerar på soulspråket, det vill säga att man inte bryr sig ett dugg om vad de egentligen säger i texterna. Singeln *Hemlighet är grym* och *Sanning eller lögn* är den bästa signaturlåten till en tv-serie sedan Bevan.

Ebba von Sydow

BUGGE WESSELTOFT "Moving"

Jazzland/Universal

Det här är så snyggt. Den norske jazzpianisten Bugge Wesseltuft förnyar jazzen med element från modern dansmusik. Det finns likheter med Christian Falks projekt Swedish Open, men om Swedish Open mest lät som jazzimprovisationer platt lagda ovanpå housebeat så integrerar Bugge de olika delarna mycket bättre – utan att för den skull göra avkall på improvisationerna. *Moving* är sex långa kompositioner med skön chill out-jazz. Även om det finns några partier med mer drivande beats, i synnerhet titelspåret med sitt dubbiga house-groove, så har skivan sammantaget en laidback känsla. Jag kan förstå om jazz-purister menar att det är för slickt, för mycket bakgrundsmusik, men personligen anser jag det här är en av de bästa kombinationerna av jazz och modern dansmusik.

Henrik Strömberg

CORNELIS VREESWIJK & TRE DAMER "Cornelis & Tre Damer på Bacchi Wapen"

Independent

Krogshow. Blotta namnet genererar visioner av ett plumpet berusat klientel i paljetterade klänningar och rutiga kavajer med bajslucka bak. Denna klassiska krogshow med Cornelis spelades in för TV 1978. Det hade naturligtvis kunnat vara bra, för få svenska scenartister har haft en pondus och begåvning som Cornelis. Problemet heter Tre Damer, en sjungande damtrio som var antiseptiskt fri från fitness. De bråker på och trallar som en vulgariant av Swingle Singers. Och det spiller över på Cornelis som lägger sig till med en närmast burlesk framtoning. När de tillsammans brister ut i *Get Back* svidad i vampig 70-talslamé är botten nådd.

Peter Sjöblom

GOO GOO DOLLS

"Ego Opinion, Art & Commerce"
Hollywood/Edel

Från den punkare sångaren och gitarristen Johnny Rzeznik är i hjärtat borde steget vara bra långt till dagens radioanpassade skvalmusik. Men säljer man tre miljoner ex av förra plattan *Dizzy Up the Girl*, är det givetvis lockande att inte gå ifrån ett vinnande koncept. Och visst, Goo Goo Dolls har känsla för melodier och deras klämkäcka poppunk smittar lätt av sig, åtminstone för stunden. Men i längden känns det bra trist. Närmast tänker jag på grupper som Soul Asylum, Sugar eller Seven Mary Three – typiskt amerikanskt, collegeanpassat och trallvänligt. Efter denna samlingsplatta, innehållande 22 låtar stöpta i samma form, kan jag bara konstatera: "jaha". Men fastnade du för superhit *Iris*, som användes i filmen *City of Angels*, dräller det av aspiranter. Är du däremot mer kräsen är denna platta absolut inget för dig.

Thomas Olsson

JACK BRUCE

"Shadows in the Air"
Sanctuary/Playground

Gamle Cream-basisten och legenden Jack Bruce har jag inte så höga förväntningar på nuförtiden. Mycket av det han gjorde på 60- och 70-talen avgudar jag däremot. Men det som slår mig när jag lyssnar på *Shadows in the Air* är vilken närvaro och livekänsla det finns. Plattan spelades in på tre veckor och det är i stort sett första tagningar på alla låtar, precis som Bruce vill ha det. Det är alltså inte bara fråga om *ännu* en Jack Bruce-platta. Det står nämligen helt klart att Bruce på sin ålders höst fortfarande älskar att göra musik och har svänget och känslan i ryggmärgen. Både *Sunshine of Your Love* och *White Room* från Cream-tiden finns med liksom West Bruce and Laing-låten *Out in the Fields*. Detta kan av skeptiker anses som idébrist. Men lyssna först, detta var mästerverk redan på 60-och 70-

talen. Jack Bruce är 2001 sorterat in under world music, fusion, latino och jazz. 58 år gammal vill han fortfarande utforska musik, är fortfarande vansinnigt intresserad och brinner för det han gör. Ovanligt men underbart.

Jonas Elgemark

FAITHLESS "Outrospective" Cheeky/BMG

Jag har levt med *Outrospective* i flera veckor nu och plattan växer konstant. Den är en resa, ett känslspektrum så vitt och brett att jag ibland hisnar. Plattan har rymd och hudlöshet. Rollo och Sister Bliss ruskar dig varsamt med stora dansrytmer och svepande syntmattor medan Maxi Jazz viskar med sin heta stämma. Och fyndet Zoe Johnston planterar skönhet i universum med sin sång i *Crazy English Summer* ("Sometimes I feel like I'm glad to be free/sometimes I still want your arms around me/Sometimes I'm glad to have left you behind/the crazy english summers put you back on my mind"), precis som Rollos syster Dido gör i *One Step too Far*.

Förra plattan *Sunday 8 PM* var så nära ett mästerverk man kan komma, men jag känner ingen saknad på *Outrospective*, trots att den är mer nedtonad. Den innehåller färre majestätiska danslåtar, ja – men remixversionerna tillfredsställer det behovet. Nu känner jag mig mer placerad mitt i bandets konstnärliga epicentrum. Nära stormens öga där lugn och eftertänksamhet regerar. Lyssna bara på *Giving Myself Away*. Total närhet. Hela plattan känns skön på ett vuxet sätt. Inte vet jag vad du tycker om det, men så känns det. Och jag kan lova dig att jag aldrig tänkt på "vuxen musik" med så varmt hjärta.

Outrospective är otroligt vacker på ytan. Och minst lika intressant på djupet, för dit tar den dig också. När du lyssnar på Faithless åter du kakan och sparat den. Så bra är de. Kanske kan bandet gå på vattnet också, vi som fanns på plats i Hultsfred i sommar kanske har svaret.

Gary Andersson

COCA CAROLA

"Kom och slå mig igen – live"
Beat Butchers/MNW

Jag har sagt det tidigare, och jag säger det igen: jag tycker inte det längre finns mycket punk som har något att säga. Men det finns undantag. Coca Carola är i mitt tycke ett bra punkband, eftersom man hela tiden trott på det man gör. Under de femton år bandet funnits har man konsekvent spelat sin musik. Möjligen att utvecklingen gått mot mer utvecklade melodier, men hela tiden inbäddat i energi och frenesi. Nu är detta en liveplatta, och en bra sådan. Bra driv, bra ljud för att vara livepunk. Och som just punkliveplatta är det kalasbra, men kanske främst för de inbitna.

Magnus Sjöberg

M O M S

NYHETER FRÅN: Shanka, Lady Soul, Encore, Paul Frank, Lee, Rude, Pro250 Jenny Hellström, Utvald Second hand...

VASAGATAN 15 GÖTEBORG TEL: 031-711 32 80

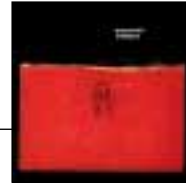
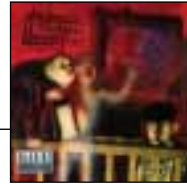
VINYLL

Håkan Hellström-Lp, We are The Ark, Soundtrack of our Lives-Behind the Music, Silverbullet-Citizen Bird, The Plan-Mon Amour, Mattias Alkberg (Bear Quartet)-singel, Bob Hund-Stenåldern Lp, Air-10.000 hz Lp, Hellcopters-Massor med 7", Coldplay-Lp, Ash-Free all Angels, Sahara Hotnight, Jennie Bomb, Travis-Invisible Band, Bob hund-nya T-shirts och 1000-tals andra Lp 's, singlar, CD 's, T-shirts mm !!!

www.hotstuff.se
Hot Stuff, Box 57, 343 21 Älmhult, 0476-10449, mailorder@hotstuff.se

URUPUS FOOTBALL CLUB

GROUND FOOTBALL SERIES
AVAILABLE FROM END JUNE. www.karltext.se

JIMMY ÅGREN
"Glass Finger Ghost"
UAE

Jimmy Ågren är en nervig men precis gitar-rist med rötterna djupt i Captain Beefheart. Det är uppenbart på *Glass Finger Ghost* som är hans andra platta, men kan man ta sig förbi beefheartismerna har man en trevlig stund framför sig. Jimmy är för övrigt lillebror till Morgan Ågren i Mats/Morgan som också medverkar, och som här tyglar sina ekvilibristiska färdigheter till ett genuint sväng. När Freddie Wadling sedan gör vokal-inhopp på *Frogs Are Falling from the Sky* och *Ward* lägger plattan verkligen i en överväxel.

Peter Sjöblom

TRAGEDY KHADAFI
"Against All Odds"
V2

Queensbridge-rapparen Tragedy Khadafi är ingen färsking. Han har tidigare gått under namnet Intelligent Hoodlum och på sitt bolag 25-to-Life har han bland annat hjälpt Capone-Noreaga. När Tragedy solodebuterar visar han upp ett Amerika från sin sämsta sida. Han har problem med kvinnor och menar i inledande *Against All Odds* att "Sometimes I wish I never put seeds in my girl, cause woman got two faces, one in the bedroom and the other one lying in court giving you cases".

Against All Odds är också fylld av svidan-de uppriktiga vardagsbetraktelser med dome-dagskaraktär som till och med blir lite för mycket för Tragedy. Mot slutet i uptempo-stopmande 2-5 *Radio* utbrister han plötsligt i rena glädjeyran "Fuck all the haters, we just gonna have a good time" och partystämning infinner sig ett kort ögonblick.

Björn Magnusson

AALIYAH
"Aaliyah"
Blackground/Virgin

Aaliyahs förra album *One In A Million* kom 1996. Efter det har hon bara fått ur sig några enstaka soundtracklåtar. Ändå är förväntningarna på den här skivan enorma – två av låtarna, *Are You That Somebody?* och *Try Again*, är ju bättre än ungefär alla andra r'n'b-singlar de senaste fem åren. Och alla förväntningar infrias faktiskt. Det finns naturligtvis inte fjorton låtar i klass med *Try Again* men inte ett enda litet spår känns svagt eller onödigt. Det är så fruktansvärt modernt och så fruktansvärt bra.

Timbaland har producerat tre spår – de övriga är producerade av för mig helt okända namn. De är inte ett dugg mindre briljanta. Aaliyah är tuffare och smartare än alla sina konkurrenter och hon vet alltid precis vad hon gör. I alla fall när hon befinner sig i en skiv-studio och inte spelar in usla actionfilmer.

Thomas Nilson

HERBERT
"Bodily Functions"
Stud!o K7/Goldhead

Modern muterad jazz låter så här. Matthew Herbert gör annars allt från house och techno till electro, men på *Bodily Functions* sitter jazzen i förarsätet. Och det låter bra, jättklart bra. Det svänger vilt i *I Know* medans gester-na är minimala i inledande vokala pärlan *You're Unknown to Me*. Visst kan det kännas väl introvert emellanåt, men det kompenseras snabbt med mer glädjebubblande musik. Herbert lyckas visa myntets båda sidor. Och jag gillar det.

Gary Andersson

ISAN
"Lucky Cat"
Morr Music

Duon Isan förvirrar sig allt längre in i sina gamla analoga syntar. Omgivna av polerade träpaneler och dammiga komponenter sätter de ihop små naivistiska melodier som balan-serar farligt nära infantilitet. Ibland fungerar det, ibland inte. De mer ambienta och loop-baserade låtarna klarar sig bäst, särskilt de som fått en skön atmosfär av brusig interfe-rens. Då är Isan riktigt bra. Andra låtar, de som mest bygger på att en enkel melodi spe-las riktigt långsamt, faller på eget grepp. Det är helt enkelt inte vidare intressant. Fast katten på omslaget är söt.

Henrik Strömberg

JIGMASTAS
"Infectious"
Beyond Real/Goldhead

Infectious är duon Jigmastas albumdebut, men DJ Spinna och MC Kriminul är gamla i gamet. Plattan har i princip legat färdig sedan 1999 men försenats av skivbolagsstrul. Det gör egentligen inte så mycket för det här handlar om skön tidlös hiphop. Producenten DJ Spinna lever upp till de jättehögt ställda förväntningarna, och MC Kriminul är sitt namn till trots ingen skrytig gangster. Han berättar med stort patos historier från gatan och om sin kärlek till hiphop, utan att någon-sin bli mäsrande. Därför är det extra synd att han är så anonym i sitt framförande. Det är faktiskt hans fel att *Infectious* inte lyfter till de riktiga höjderna.

Daniel Severinsson

GUNNAR DANIELSSON
"Danielssånger"
GBG Records/Nonstop

Innan jag fick skivan i min hand, tyckte jag inte i samlingsplatta med Gunnar Danielsson bara kunde fylla ett syfte: en återutgivning av *Som sommaren*. En lysande sommarsingel som man numer hör alltför sällan. Men när man fortsätter lyssna inser man snart att det finns mångfald fler skäl. För även om det ibland kanske känns lite studentikost och näs-

tan flamsigt, så är det avig pop av hög klass med ofta lysande texter. Här finns förutom bortglömda saker som *Stjärna på TV* och *Van Gogh*, som är lite av en favorit. Även om låtarna står sig än i dag, tror jag detta bara är för de redan invigda – de som kan känna igen låtarna. Men visst kan retro vara kul.

Magnus Sjöberg

DOG FASHION DISCO
"Antichrist of Good Taste"
Spitfire/Playground

Okej jag fattar! Denna rabiesmittade hund går inte att tämja! Med klorna ute, fradgan rinnande från munnen och tassarna fästa vid golvet har den bestämt sig. Med inslag från allsköns musik framstår detta band som Mike Patton (Faith No More) på ett musikaliskt väckelsemöte i södern. Orkestern är hög, musiken spretig samtidigt som Mike slits mellan Mr Bungle och Faith No More?

Musiken går på droger och framstår som helt psykopatisk. Jazz, progressiva partier, funk, metal, rock, neo och Manson-industri samt allmänt sinnessvaga utflykter släss om ytrymme. Trots det har plattan gått varm den senaste tiden. På grund av musikens oförut-sägbara struktur och ständiga stilbrytningar blir man hela tiden överraskad, ungefär som soundet står och lurpassar bakom hörnet. Med nyslipade tänder är det redo att kasta sig över nästa offer... blir det du?

Thomas Olsson

GINUWINE
"The Life"
Epic/Sony

Var Timbaland upptagen med Aaliyah eller tyckte Ginuwine att han inte behövde den store producenten längre? Timbaland produc-erade hela Ginuwines förra skiva *100% Ginuwine* men har bara varit involverad i en enda låt på uppföljaren. Det är nog mest där-för som *The Life* är en mer traditionell r'n'b-skiva. Egentligen är det den här skivan som borde heta *100% Ginuwine* eftersom det först nu – utan någon Timbaland – bara är Ginuwines stjärna som lyser över musiken.

The Life är en något svagare skiva än sin föregångare. Låtmaterialet är inte riktigt lika starkt och man saknar den där tre gånger redan nämnda producentens genialiska ljud-bild. Dessutom vill Ginuwine göra lika stor-slagna ballader som R Kelly. Och det går lite sådär. Han har rösten och, i *Superhuman*, en Dianne Warren-refräng som när hyfsat upp till Kellys mäktigaste stunder – men när han sjunger om saknaden efter sina föräldrar i *Two Reasons I Cry* förmår han inte alls slita ut hjärtat ur kroppen med samma finess som Kelly och det blir bara sorgligt på helt fel sätt.

Thomas Nilson

JOE STRUMMER AND THE MESCALEROS
"Global A Go-Go"
Hellcat/MNW

Gamle Clash-veteranen Strummer har en mäsande kvalitet över sin musik numera som jag faktiskt trivs med. Förra plattan *Rock Art & the X-Ray Style* var rymlig och varm, och purfärsk *Global A Go-Go* sprakar som den värsta vinterbrasa. Spelglädjen finns definitivt där. Och det kan knappast kallas rock längre. Snarare urban popetno. Utan hits.

Men vad som gläder mig allra mest är att Strummers sångröst känns otroligt fräsch så här långt in i karriären. Mestadels äger den karaktär och närvaro. Joe är en mysigubbe. Som kommer att göra plattor i många år än. Det känns både tryggt och spännande.

Gary Andersson

NITIN SAWHNEY
"Prophesy"
V2

Engelskfödde indienättlingen Nitin Sawhney tog sin mobila studio och åkte jorden runt för att spela in ljud och människor från alla världsdelar. Resultatet blev *Prophesy*. Den känns befriande med Sawhney som rese-ledare. Han visar dig platser som ligger utan-för turist-rutterna. Medverkar gör bland annat Natasha Atlas, Terry Callier och Cheb Mami. *Prophesy* är något så ohippt som ett politiskt korrekt dokument över hur vi i väst förlorat kontakten med våra rötter. Hur vi i vår jakt på mer pengar och framgång sålt vår ryggrad till marknadens avgudabilder. Stund-tals är *Prophesy* förtrollande vacker för att i nästa bli dansant medryckande. En på alla sätt och vis viktig skiva som inte lämnar någon oberörd.

Per Lundberg G.B.

RADIOHEAD
"Amnesiac"
EMI

Som en slags andra del av *Kid A*, kommer nu *Amnesiac*. Jag vet inte om det beror på att jag lyssnat mycket på *Kid A*, eller om låtarna här är mer konkreta i sitt upplägg, men detta känns mer lättillgängligt. Nu finns väl inte samma slags komplicerade snärskog av artifi-ciell skönhet som på förra plattan, men det är å andra sidan ett Radiohead som man känner igen från förr. Här finns låtar där enkelheten i melodin flyter ovan de mer aviga och infalls-rika kompen och arrangemangen. Här finns *Knives Out*, som uppvisar släktskap med delar av *Paranoid Android*. Här finns en mer kon-ventionell version av *Morning Bell* som fanns med på *Kid A*. Och här finns *Life in a Glass House* som andas trettioårlig i sitt blåsarange-mang. Framför allt är detta inte en samling bortvalda låtar. Det är en mycket, mycket bra platta som lever sitt eget liv.

Magnus Sjöberg

Album

ROGER VAN LUNTEREN

"Tmæins"

Heimelektro Ulm/Voices of Wonder

Roger van Lunterens album känns som en frisk fläkt i den många gånger alltför navelskådande världen av elektronisk lyssningsmusik. De fem långa låtarna på skivan har visserligen en snarlikt uppbyggnad, en bunt repetitiva element som samverkar och muterar, men resultaten blir ändå säregna. Inledande *Sil*, med sin kontrabasgång och fusillad av percussion, påminner mest om Amon Tobins verk. *Path* har en icke-linjär bastrumma, virveltrummor i överljudsart och ett varmt melodiskt element som bygger på en samplad elgitarr. *Cryptic* är ett fint stycke ambient techno, i stil med Aphex Twins eller Autechres tidiga verk. Men skivans mästerverk är ändå den närmare 40 minuter långa *Float*. Det låter så enkelt på pappret: några få loopar som vävs in och ut ur varandra, och så lite filter ovanpå det. Trots det behåller låten min uppmärksamhet hela vägen, och även fast det långa perioder saknas ett uttalat beat är det en verkligt engagerande låt. Definitivt ett av albumen på min årsbästa.
Henrik Strömberg

DAVID BYRNE

"Look Into the Eyeball"
Virgin

Jag tyckte att Talking Heads mot slutet av sin karriär var lite väl ojämma, och det var också ett intryck som följde med när frontmannen Byrnes solokarriär tog fart. Visst tyckte jag om *Rei Momo* när den kom, och kan fortfarande uppskatta den mycket, men i övrigt har mina reaktioner mer karaktäriserats av axelryckning än av hänyckning. Så när nu *Look Into the Eyeball* slussas in i stereon är inte förvåningarna de allra högsta. Men när låtarna strömmar mot mig känns det äntligen som att Byrne tar tillvara den talang och kompetens man hela tiden vetat funnits där. För det här är riktigt, riktigt bra. Flirtarna med sydamerikansk musik finns fortfarande kvar, men inte lika uttalade som tidigare – mer som en stämning och en anda som ligger över hela skivan. Soundet domineras av stråkar, både i vackra arrangemang och cellotrakterade basgångar. Bortsett från den i mitt tycke lite tråga *Neighborhood* är *Look Into the Eyeball* både kontemplativ och medryckande. Och bra.
Magnus Sjöberg

KRS-ONE

"The Sneak Attack"

Edel/Koch

Knowledge Reigns Supreme Over Nearly Everyone är tillbaka. För den som inte är bekant med hans tidigare alster innebär det ett album propfullt med moraliskakor och förklaringar om varför "rap is something you do, hip-hop is something you live". KRS skryter också en hel del. Det är i och för sig inte ovanligt

inom denna genre. Det som skiljer KRS skryt från alla andras är att han på allvar tycks tro att han är för hipopen vad Jesus är för kristendomen. I varenda låt berättar han exakt varför han är den enda äkta emcee och att han minsann var först med både det ena och det andra. Jag tror inte ens att han ville göra den här skivan utan ser det som att han gör världen en tjänst. Trots ovanstående är det bara att erkänna att KRS är en grym emcee. Att han lyckas hålla ett okej flow och få till bra rim med sina super-pretentiösa texter är smått otroligt. Felet med *The Sneak Attack* är istället den trista musiken. KRS har producerat större delen själv och hans försök att uppdatera gamla formler är helt misslyckat. Andra medverkande, som Domingo och Fred Wreck, övertygar inte heller. Egentligen borde ingen köpa *The Sneak Attack*. Den som missat honom tidigare rekommenderas starkt att köpa klassiska *Criminal Minded* istället.
Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER

"The Roots of Johnny Cash"

THE CARTER FAMILY

"The Decca Sessions Volume One (1936)"

Catfish/Kommunikation

The Roots of Johnny Cash samlar originalversioner av låtar som Cash gjort covers på. Här finns låtar av bland annat Leadbelly, Hank Williams och Jimmie Rodgers. Men materialet är urvalt just för att passa konceptet och inte för att fungera som musikhistorisk översikt: låtarna är för disparata för att urvalet ska bli informativt. Icke desto mindre är det otroligt bra musik. Merle Travis *Dark As A Dungeon* är underbar, och Carter Family med sina fyra låtar kommer aldrig att tappa i lyskraft.

Det sistnämnda bekräftas av *The Decca Sessions Volume 1*. 1936 är ett sent år i karriären – originaluppsättningen med äkta part A.P. och Sara samt svägerskan Maybelle gjorde sina första inspelningar nästan tio år tidigare. Deras fröjdefulla blandning av country och gospel hade redan gett dem en ryktbarhet som tiden inte kommer att kunna utplåna, och var ett bevis på att Djävulen inte alltid har de bästa låtarna.

Det mest slående med Decca-låtarna är att det blåser en lätt kylig vind av bekymmer genom musikens religiösa och världsliga glädje. Kanske som en förning om att äktenskapet höll på att gå i kras (A.P. och Sara skiljdes 1939). Musiken glöder lika starkt som tidigare, bara med ett annat slags sken. 1936-inspelningarna är lika nödvändiga som något annat som originalsättningen av Carter Family gjorde. Det är gammal musik, men den har inte åldrats. Kanske därför som den fortfarande är svår att överträffa.
Peter Sjöblom

THE BEACH BOYS

"Hawthorne, CA"

Capitol/EMI

De senaste åren har ett flertal biografier skrivits om den minst uppskattade, och mest underskattade, av de kaliforniska strandpojkarerna. Dennis Wilson, trummis om än bara till namnet, har visserligen alltid tillskrivits den stora äran att ha varit The Beach Boys själ och hjärta. Men utöver att han faktiskt låg bakom bandets vinnande surfkoncept har han inte erkänts mycket av gruppens framgångar. De nya biografierna vill omvärdera hans roll i bandet, och går till och med så långt att man benämner honom som bandets stora geni vid sidan av Brian. Dennis drunknade 1983 och hade då inte mycket kvar att ge.

Huruvida Dennis var ett geni kan man låta vara osagt, men i nyligen utgivna *Dumb Angel* talar poeten Stephen Kalinich, som Dennis ofta skrev låtar med, om en låt, ett mästerverk, som aldrig släppts. Han benämner låten *Grateful Are We For Little Children* och beklagar sig över att ingen kommer att få höra den. Men här är den ju, med nya titeln *A Time to Live in Dreams*. Och ja, den är fantastisk.

Men utöver den, och några tidigare ohörda snuttar från inspelningen av *Good Vibrations*, erbjuder inte den nya raritetsamlingen *Hawthorne, CA* mycket av intresse ens för de mest hängivna fansen. Instrumentala versioner (!) av några av bandets största hits samsas med studiopratt, reklamsnuttar, kasstagningar och ett fåtal alternativa versioner och tidigare outgivna låtar. Det finns ju så mycket mer. Någonstans i arkiven finns hela mer eller mindre färdiginspelade skivor från början och mitten av 1970-talet som aldrig släppts, och som strandpojkarerna bara sitter på medan de hivar ut "nytt" material av den dignitet som återfinns här. Så länge som The Beach Boys inte slår näven i bordet och bestämmer sig för att sluta lura, snudd på råna, sina fans är man fortfarande hänvisad till piratskivor för att få sitt behov av mäterlig, snudd på gudomlig, popmusik tillfredställt.
Dan Andersson

LESLIES

"Leslies"

Labrador Records

Catchiga refränger, roliga syntljöd och en tonårsdesperat popbröst. Kan man kräva något mer av välarbetad popplatta med bibehållet skrammel?

Leslies tredje album serverar allvarliga formuleringar med en energi som uppmanar till handling. Gitarren i *Ignorance* spelar på nerverna, omslaget har en urtvättad ton av röd och charmen är total. Ett perfekt ljudspår till en begynnande sommar, när skuggan, liksom folkölen, är ljummen och maskrosorna slagit ut.
Evalisa Wallin

LUGER & FEBER.SE PRESENTERAR

ACCELERATOR

The Big One

3 JULI MALMÖ/KB
LAMBCHOP^(US), THE STROKES^(US),
THE MOLDY PEACHES^(US), LEMKO HALL,
THE BLACK HEART PROCESSION^(US)
FÖRKÖP: SEDVANLIGA FÖRSÄLJNINGSTÄLLEN

4 JULI GÖTEBORG
BRAGEBACKEN
LAMBCHOP^(US), THE STROKES^(US),
THE MOLDY PEACHES^(US),
THE BLACK HEART PROCESSION^(US),
LOOSEGOATS, MAGNUS CARLSON
LEMKO HALL, GÄST DJ'S
FÖRKÖP: SEDVANLIGA FÖRSÄLJNINGSTÄLLEN

5 JULI STOCKHOLM
MÜNCHENBRYGGERI
MAGNETIC FIELDS^(US), THE STROKES^(US),
THE MOLDY PEACHES^(US), THE HIVES
THE BLACK HEART PROCESSION^(US),
THE BEAR QUARTET, LOOSEGOATS,
MAGNUS CARLSON, LEMKO HALL,
FIRESIDE + FEBER.SE & GUEST DJ'S
FÖRKÖP: BILJETT DIREKT 077-1707070,
PET SOUNDS, SOUND POLLUTION,
INGEN ÅLDERSGRÄNS
FLER ARTISTER TILLKOMMER.
INFO: WWW.LUGER.SE

digFi.com

TÄVLING!
VINN BILJETTER
TILL HULTSFREDS-
FESTIVALEN

musiknyheter
demobank
webstore

digfi.com

"Single of the week"

– TIPSHEET (UK)

"dancehall queen goes folk - and it works"

– MUSIC WEEK (UK)

*"'Sintoxicated' är ett varmt, livsefaret
och livsbejakande album"*

– SvD ★★★★★

Tanya
Stephens

Sintoxicated

Album

PROMOE

"Government Music"

David vs Goliath/Playground

Jag skriver det direkt innan jag ångrar mig: Promoe från Looptroop är Sveriges bästa emcee. Dessutom är *Government Music* kanske det bästa svenska hiphopalbumet någonsin, i hård konkurrens med Latin Kings *I skuggan av betongen* och Looptroops *Modern Day City Symphony*. Märten attackerar micken som ingen annan och som vanligt manar han till kamp mot etablissemangen. Vi lever under "the last days", och kanske kommer en ny tid utan övervakningskameror och poliser som jagar "freedom fighters" (graffitimålare). Promoe säger att han inte är paranoid, men han vågar inte ens använda mobiltelefon. Han vet att staten och polisen bevakar honom och fruktar hans musik. Vi som lyssnar uppmanas att stänga av och slänga skivan om vi är rädda för våra familjers säkerhet. Men plattan är så bra att man gärna tar risken.

Government Music är skönt varierad. DJ Embee samsas med bland andra Break Mekanix och DJ Erase bakom rattarna, och den senares bidrag *Urban Guerilla Warfare* är det hårdaste han gjort sedan *Kill You Style*. Promoe själv sjunger nästan ibland och hans reggae-influenser är tydliga. Vapenbröderna Supreme och Cosm.i.c. medverkar på en massa spår, och då höjs temperaturen ytterligare några grader. Även Timbuktu, Akem, Black Fist och Freestyle står för bra gästspel. *Government Music* är helt enkelt något så sällsynt som ett helgjutet album.

Daniel Severinsson

UNWOUND

"Leavs Turn Inside You"

Kill Rock Stars/Border

Dubbelskivorna har kanske spelat ut sin roll idag, men på 80-talet var de fortfarande omgivna av ett visst skimmer. Det var verkligen stort. Oändligt långa och ibland kunde det krävas ett halvår innan man fattat alla dimensioner. Sakta växande stordåd. Det mest bisarra var att flera grupper som annars gick i bräsch för det mest koncentrerade formatet då och då ägnade ett år eller så åt ett sådant projekt. Sonic Youth, Hüsker Dü, Minutemen med flera. Motsägelsefullt kan tyckas, fast fortfarande anses *Daydream Nation* och *Zen Arcade* som stora stycken musik. Nu när ungefär var och varannan ny skiva sträcker sig upp emot 80-minuters-strecket känns magin runt dubbelskivorna lite passé och en dubbel-CD är som tur är oftast samlingskivor.

Unwound har länge legat och lurat på dörren till det där stora men alltid garderat sig lite lagom motsträvt. På 1998 års *Challenge for a Civilized Society* kunde man ana en viss tveksamhet om vad som sedan skulle följa. De traditionellt emocoreiga punklåtarna kändes lite oengagerade och trängdes in mellan episk och drömsk musik som jag då trodde var ett drag av deras ständiga vapendragare, producenten Steve Fisk.

På *Leavs Turn Inside You* har Unwound spelat in allting själva i sin egen studio, gjort en dubbel-CD där den ena består av videor och den andra faktiskt är en klassisk dubbelskiva fast i enkel-CD-format. Det är kanske lite modigt av mig att i ett så här tidigt stadium jämföra den med *Daydream Nation*, men va fan – det är ju precis det de har gjort. Märkligt vacker musik. Svåråtkomlig, men jag förstår såpass att den är viktig. Basisten Vern Rumsey har då och då hoppat in med Blond Redhead och släktskapet till denna otroliga New York-trio är, märkligt nog, bitvis väldigt tydlig. Kontemplativa instru-

mentalpartier och plötsliga utbrott, melotronstråkar och vad har vi: jo, en hardcorevariant av Pink Floyd? Kanske. Sara Lund: alternativrockens Niel Pert. Säg vad man vill om progressiv rock, tolkas den av det bästa post-Sonic Youth-bandet någonsin är det himmelskt.

Fredrik Eriksson

OUTSIDAZ

"The Bricks"

Ruff Life/Playground

New Jersey-rapparna i Outsidaz släppte förra året *Night Life* med sju spår som bjöd på bångstyrig pöbel-hiphop. Debutfulländaren *The Bricks* känns bredare även om vissa spår aldrig borde lämnat den rökgiga studion. När jag träffade Zee, som är en av förgrundsfigurerna i Outsidaz, förra sommaren förklarade han mellan blösen att Outsidaz mission är förnedra din favorittrappare. Och *The Bricks* är fylld av slå-sig-för-bröstat-rim som i små doser är underhållande. Musiken och beatsen är oftast oklanderliga med basslingor som skövlår allt i sin väg. *I'm Leaving*, där Outsidaz gästas av Kelis och Zees flickvän Rah Digga, kan de dessutom med en "clean" version få en världshit. Latinorytmer blandas med en smittsam refrång som är lika svår att göra sig av med som sockervadd i skägget.

Björn Magnusson

RON SEXSMITH

"Blue Boy"

Cooking Vinyl/Border

Paul McCartney, Elvis Costello and John Hiatt har förstås rätt: Ron Sexsmith är en talangfull herre som skriver gnistrande poplåtar. När kanadensaren tvingades byta skivbolag valde han Steve Earle som producent till sin fjärde fullängdare vilket märks mindre än väntat. Låt vara att ett par spår är något rockigare, att en låt går i reggaetakt och att en annan är en ren jazzballad, men fortfarande är det Sexsmiths melodiska melankoli som gäller. Ett tonläge som bjuder på ett skickligt hantverk men emellanåt kan kännas väl lagom, vuxet och trevligt.

Blue Boy är dock en bra platta som känns spontanare än föregångaren *Whereabouts*. Förmodligen tack vare Earle som spelade in hela skivan på mindre än en vecka.

Robert Lagerström

WEEZER

"Weezer"

Interscope/Universal

Jag kan inte fatta att det redan är sju år sedan Weezer släppte sin debutplatta, det självbetitlade blå albumet som är ett av 90-talets absoluta powerpop-avtryck. Alla de låtarna känns fortfarande farligt fräscha. Efter svaga albumet *Pinkerton* hopade sedan basisten Matt Sharp av och bildade Rentals samtidigt som sångaren och låtskrivaren Rivers Cuomo började plugga på Harvard. Och åren gick. Nu kommer den efterlängtda tredje plattan. Och frenesin finns där igen. I alla fall i de fem inledande spåren.

Harmonierna och refrängerna är så high school-klockrena i *Don't Let Go*, *Photograph*, tuffa singeln *Hash Pipe*, *Island in the Sun* och *Crab* att jag ryser. Bland dessa enkla ackord kan man gå vilse, där *vill* man gå vilse. Där litat bandmedlemmarna på att Rivers styr skutan åt rätt håll.

Men efter det inträder stiljte. Då trampar bandet vatten, låtarna slutar svänga och riffen svalnar. Då börjar jag om från låt ett igen. Och rockar hårt.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Not the Same Old Blues Crap II"

Fat Possum/MNW

Om du någonsin funderar på att börja lyssna på blues är det här den skiva du behöver. Mississippi-etiketten Fat Possum behöver väl vid det här laget ingen presentation men för er som ändå lyckats undgå att Groove skrivit om den tidigare: rå och naken blues. En man med en gitarr och en trumma som enda komp kännetecknar på ett ungefär vad det handlar om. Här finns artister som antingen redan är döda eller står med ena foten i graven märkta av det hårda liv de levde. Till de redan döda på skivan hör Scott Dunbar, Junior Kimbrough och Asie Payton. Dunbar kompar sig själv genom att stampa takten så att golvdamm yr. Kimbrough förhåvar i *Meet Me in the City*. Asie Payton med hjärtskärande låten *Please Tell Me You Love Me*. På de levandes sida står fortfarande kungen av kungarna: R.L. Burnside. Han sjunger så att huden knottrar sig. Paul Jones kompar av en orgel från helvetet, hårdare än någon metall ud någonsin hört. Andra som skymtar förbi i kulisserna är Robert Belfour, T-Model Ford, Super Chikan och King Ernest. På *Not the Same Old Blues Crap II* finns ingen svag stund. Varje låt och varje artist till bredden fylld av blod och liv. Köp, njut och bli frälst av Fat Possums religion.

Per Lundberg G.B.

THE JACK BROTHERS

"Floréal – Dansa"

Manifest/Amigo

Maj månad, Floréal, dans på ången, techno, Balkan-melodier, barnkammarramsor och Edith Södergran. För Jack Brothers är världen både en exotisk och självklar plats där allting kan uttryckas i takt och ton. Fem skivor in i revolutionskalenderserien pekar de fortfarande ut nya punkter i den musikaliska terrängen, högt upp på bergsknallarna, ner i snubbelgrupparna och in under marken i en baklängesvärld. Och vilken underbar värld!

Peter Sjöblom

LIONS SHARE

"Entrance"

LCM Production/Playground

Mjaaoooo! Kurr! Var är lejonvrålet? Efter den imponerande *Fall From Grace* från 1999 med sin utsökta Sabbath-ådra, gitaristen Lars Chriss tekniskt melodiosa gitarspel och inte minst sångaren Andy Engbergs utmärkta reinkarnation av Sabbath-sångarna Tony Martin och Dio, var mina förväntningar högt ställda. Men vad händer! Andy är utbytt mot Tony Niva (Swedish Erotica, Zanity) och keyboardisten Kay Backlund har ersatts av Mats Olausson (Y. Malmsteen), med andra ord: magin är borta. Som orsak sägs att familjelivet kom i kläm, hmmm!

Nya plattan inleder i sann Judas Priest-anda men får sig snart en allvarlig törn av en smäktande smörballad som bär tydliga spår av 80-tal. Överlag känns plattan som en krock mellan Lars giftiga gitarriff, trallvänliga refränger och en sångare som fortfarande är kvar i 80-talets pudelperiod. Det förut så stolta lejonet känns idag tämj, klorna är klippta. Ljuset i tunneln är Rainbow- och Dio-aktiga *War Machine* som bjuder på ett försiktigt litet morr. Undrar hur länge Andy och Kay tänker ägna sig åt familjen egentligen?

Thomas Olsson

PLASTIC PRIDE

"Ammunition Spent"

DayGlo Records

I början av 90-talet var Umeå hardcorens huvudstad, med band som Refused. Från samma miljö kommer Plastic Pride. Lägg till en dos Helmet och ett tjog Quicksand så kommer du rätt så nära. Mycket riffan-

de och sjungande virvelkagge gör ljudbil- den mer amerikansk än svensk. En skiva som växer för varje lyssning.

Per Lundberg G.B.

STEREO MC'S "Deep Down and Dirty" Island/Universal

I genren atonala britter som Happy Mondays/Black Grape/Ian Brown/The Shamen hade jag nästan glömt bort Stereo MC's. Det är nästan ett decennium sedan albumet *Connected* vilket också lett till att skivbolaget skickat ut en presentations-CD för de som eventuellt missat Stereo MC's. Singeln *Connected* var en funkig party-rökare som fortfarande får mig att inta dålig hållning (som Liam Gallagher) och nicka knarkpundigt med huvudet.

Nya *Deep Down and Dirty* är som sig bör uppdaterad ljudmässigt men övertygar inte som helhet. Att rapparen Rob B inte kan sjunga är en sak men stora delar saknar helt melodier. De svarta körtjeerna som finns med i innerkavallet hade säkert höjt *Deep Down and Dirty* om de bara fått ta plats. Nu är deras medverkan ytterst sporadisk. Stereo MC's fortsätter dock bitvis att muta in sitt territorium med kritvita rare grooves. Låtar som *We Belong in This World Together* och *Sofisticated* är klockren brittiskt smältde- gelsfunk som mycket väl kan få mig att inta dålig hållning i tio år till.

Björn Magnusson

SPARKLEHORSE "It's a Wonderful Life" Capitol/EMI

Det här är musik som skulle kunna döda vilken fest som helst, men som kan lätta upp ett sorgset hjärta en regnig sommar- dag. När det är som bäst som i *Apple Bed* är det skön melankoli, vackert och lite magiskt. När det gäller albumet i stort däremot känns uttrycket en aning operson- ligt. Sångarens röst är ofta nästan out- hårdligt lojt monotont och albumet saknar några riktiga toppar. Det påminner om en vän till mig som aldrig gråter eller blir rik- tigt arg men som aldrig är direkt lycklig heller. En helt okej skiva, men inget som får dig att ändra ditt liv.

Moa Eriksson

FLIGHTCRANK "Beyond All Reasonable Doubt" Copasetik/MNW

Leeroy Thornhill hoppade av Prodigy för lite mer än ett år sedan och har sedan dess agerat DJ och remixare samt jobbat på sin solodebut som Flightcrank. Och den är avsevärt bättre än Prodigy-polaren Maxims platta som kom för ett tag sedan.

Beyond All Reasonable Doubt är först och främst funkig. Låtarna är beatpaket med tunga bas-slingor (förutom akustiska folkvisan *Get Real*) som ibland dekoreras med vokala inslag. Skivan är snårig och varierad, den är kaxig och cool utan att bli fjantig. Men Leroy har ingen stark röst direkt, fast det tänker man inte på när hans sång passar ihop med musiken så bra. Han påminner om så skilda sångare som Stakka Bo och David Bowie. Dessutom är refrängerna, om än inte kommersiella, så väldigt smittande. Ser absolut ingen anled- ning till att denna förträffliga och förvä- nansvärt tillgängliga platta skulle försvinna i mängden.

Gary Andersson

STEN SANDELL TRIO "Standing Wave" Sofa

Denna trio är en briljant treenighet, med förutom pianisten Sten Sandell basisten Johan Berthling och trummisen Paal Nilssen-Love. Alla tre fixstjärnor på improvi- sationsjazzhimlen.

Man kan säga att *Standing Wave* är elliptisk i formen. Det börjar tätt och

sammanknutet med den mästerliga *Mural*, sväller sedan ut i en lösare form där de olika lagren särskiljs. Musiken blir glesare mot mitten, kanske mer dynamisk, innan den rundas av i *Elongate*. Faktum är att det är just i början, när musiken har som högst densitet, som det är som bäst. Emellanåt känns de fria greppen faktiskt lite förutsägbara, rörelsen och svänget till trots.

Peter Sjöblom

PASTACAS "Körvaklapid" Kohvirecords

Den här killen kan inte vara klok. Han heter Ramo Teder, men kallar sig Pastacas, vilket betyder kulspeppenna. Han är est, verksam i Finland. Han framställer en för- virrande brygd på experimentell jazz, electronica, postrock, drum'n'bass, easy lis- tening, bossa och dataspelsmusik. Jimi Tenor kan slänga sig i väggen, detta är sin- nesvidgande på riktigt. Det finns inte en takt i musiken som är den andra lik, allt flyter omkring i olika riktningar och det finns ingen röd tråd alls. Samtidigt finns det något lockande, visserligen helt akade- miskt och inte det minsta känslomässigt, men ändå tilldragande. Svårforcerat.

Pigge Larsson

ULTRAPHONIST "Discover the Antistress With..." Foton

Trots namnet tror jag knappast Ultraphonists skiva blir någon större fram- gång i avstressningsammanhang. Den är lite för mörkt obehaglig för det. Musiken, även om många skulle tveka att kalla den det, består nästan uteslutande av rejält djupa bastoner, för att inte säga muller. Några av styckena har en långsam rytm, andra påminner mest om ett kylskåp i ned- kylningsfasen. Men ändå. Det är något väl- digt fascinerande i Ultraphonists sätt att kombinera ljuden, mycket suggestivt. En aldeles speciell stämning.

Henrik Strömberg

CLEM SNIDE "Your Favorite Music" Cooking Vinyl/Border

Kan man verkligen komma undan med att spela in Richie Valens uttjatade hit *Donna*? Jo, Clem Snide kan. Och inte nog med att den gamla slagdången aldrig låtit bättre, den amerikanska kvartetten presenterar därtill tio egna spår – alla signerade sång- aren och gitarristen Eef Barzelay – som skimrar av talang och god smak. Musiken är countryfierad rootspop och texterna diskbänksrealistiska. Det är bara att tacka och ta emot!

Robert Lagerström

SAHARA HOTNIGHTS "Jennie Bomb" BMG

Först blir man naturligtvis besviken. Efter succédebuten *C'mon Let's Pretend* är för- väntningarna löjligt höga på Sahara Hotnights. Jag har gått och fantiserat om en platta där samtliga låtar var lika bra som *Quite A Feeling*. Så bra är inte *Jennie Bomb* (titeln är en hyllning till bandets "storasyster" Jennie Asplund) framför allt är den som helhet inte lika catchy och explosiv som debuten. Det är mer postpunk och grunge än punkpop och hårdrock. Lite synd tycker jag först, men plattan växer snabbt till sig. Maria Andersson sjunger bättre och kaxigare än någonsin och låtar- na håller hög klass rakt igenom. Möjligen är plattan något jämntjock, men då är man inne och granskar med förstöringsglas. Sahara Hotnights har utvecklat. Lite som när en passionerad nyförälskelse övergår i djup kärlek.

Karin Lindkvist

MARMOSET "Record in Red"

Secretly Canadian/Border
Today It's You var en av 1999 års bästa skivor. Influerade av allt från brittiska postpunkarna Wire till The Beach Boys vid tiden för legendariska *Smile*, och med låtar som sällan klockade in på mer än två minuter, viftade Marmoset förgäves med armarna i luften. Det var en debutskiva av klassiskt snitt, där bandet samlat det bästa av vad de åstadkommit sedan Jorma, Dave och Jason, efter ett tag även LonPaul, först började spela tillsammans drygt fem år tidigare.

Marmosets andra och senaste skiva, *Record in Red*, var egentligen färdig redan i september förra året efter mer än ett år av avbrutna inspelningar, interna bråk och avhopp, men den har varit värd att vänta på. Med siktet ställt någonstans mellan *Forever Changes* och *Smiley Smile* leverer- ar bandet, uppblandat med en anse- ning mängd lokala gästmusiker, en mer varierad och intensiv popska som på alla sätt är överlägsen *Today It's You*. Och som fak- tiskt inte hamnar så långt bakom förebil- derna heller.

Dan Andersson

DIVERSE ARTISTER "Reslab"

Mitek/www.nursery.a.se
Fyra svenska artister samsas om en skiva med minimal dub-techno. Tre redan etab- lerade och en nykomling. Andreas Tilliander, som gett ut album på Mille Plateaux, Raster-Noton och Komplott, inleder med 15 minuter långa *Downer*, ett mästerverk av långsam brusig dub. Därefter kommer fyra jämförelsevis korta spår av Grecl, som mer lutar åt clicks+cuts-hållet och har mer fart i basgångarna. Grecl följs av Silent Comfort, även känd som bland annat Bauri och Deltideskapism. Sc-2 tar tid på sig att bygga upp en otroligt skön stämning, med ett snyggt samspel mellan målmedvetna och tveksamma element. Sist två långa spår av skivbolagschefen själv, Mikael Stavöstrand, som tidigare släppt album på Staalplaat och Force Inc. De är samlingens mest diffusa verk, de har mycket gemen- samt med Vladislav Delays otydliga uttryck. Gillar du skivor från bolagen Basic Channel och ~scape är detta ett givet köp.

Henrik Strömberg

TINDERSTICKS "Can Our Love..."

Beggars Banquet/Playground
Tindersticks har lärt sig hantera soulinflu- enserna bättre än vad de hunnit göra till förra plattan. *Can Our Love...* känns mer homogen än *Simple Pleasures*. Det är bra. Men sett till hela deras produktion så skil- jer sig *Can Our Love...* inte tillräckligt mycket från tidigare skivor.

Visserligen är Tindersticks de små ste- gens band, men på fem ordinarie plattor hade jag nog önskat att de kommit lite längre från startpunkten. Detta känns mest som bara ännu en Tindersticks-skiva.

Peter Sjöblom

KHOLD "Masterpiss of Pain" Moonfog/Playground

Norge är ta mig fan bäst på black metal. Immortal och Gehenna för att nämna två band. Khold är ett gäng debuterande Oslo- bor med influenser från Bathory och Darkthrone. Det som skiljer Khold från övriga i genren är att de istället för att spela vansinnigt snabbt spelar tyngre och aningen långsammare. Nedstämda gitarrer och tung bas. Det ger ett mycket ödesmät- tat sound, nästan åt Bolt Thrower-hållet. Att Khold sjunger på norska ger ytterligare tyngd åt låtarna. Ett givet inköp för er som gillar denna genre.

Per Lundberg G.B.

POETS OF THE RHYTHM
"Discern/Define"

Ninja Tune/Playground

Poets of the Rytym är något så ovanligt som tre tyskar med funk i hela blodomloppet. Om du tillhör de puritaner som anser att The Meters funkiga smet borde fridlysas är Poets of the Rytym inget för dig. Dessa tre tyskar snor nämligen ganska friskt. Allt från utrustning till mixning är i det närmaste identisk. Men jag lånar dem ett öra när de levererar funkiga pastejser som vokala *Smiling While You're Crying*. Däremot har jag väldigt svårt att se det nyskapande i lånade kostymer som *The Ham Gallery* eller *The Jaunt*. Får du svår abstinens när du lyssnar på de instrumentala låtarna på *Beastie Boys Check Your Head* Poets of the Rytym vara ett alternativ, men jag hade nog börjat med The Meters.

Björn Magnusson

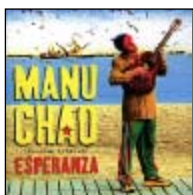

BRIGHT EYES
"Letting off the Happiness"

Witchita/Border

Fullängdaren *Fevers and Mirrors* från förra året var rusligt bra. En riktig höjdpunkt. När nu tre år gamla albumet *Letting off the Happiness* får Europa-distribution kan det konstateras att bandet visste vad det gjorde redan då. Conor Oberst är en lysande låtskrivarbegåvning som dessutom sjunger med sällsynt personlighet och närvaro. De tio låtarna är inspelade på opretentiös utrustning lite här och var vilket inte direkt minskar charmen.

Robert Lagerström

LISA MISKOVSKY
"Lisa Miskovsky"

Stockholm Records

Detta är en sensationellt bra skiva. En gång för alla – denna skiva ska icke nämnas i samma mening som Anouk eller Vonda Shepard som vissa förvirrade personer gjort gällande. Om denna skiva alls ska jämföras är det med Alanis Morissettes *Jagged Little Pill*. Fast utan Morissettes temperament. Eller något med All About Eve. Fast med hårdrocksattityd. Detta är inte slätstruken kommersiell radiorock. Lisa Miskovskys musik är lättlyssnad men passionerad och äkta. Lisa må skriva låtar till Backstreet Boys och vara superbra på snowbord, men allra bäst är hon på att sjunga sina egna låtar. Bäst av allt: inte en enda r'n'b-influens. Hur befriande är det inte med en kvinnlig skivdebutant som gillar Tool istället för TLC. Äntligen en skiva för oss som hyser förkärlek till vit, gitarrbaserad amerikansk rock. Lisa Miskovsky har gjort årets debutplatta och hon kommer bli precis hur stor som helst.

Magnus Sjöberg

MISSY ELLIOTT
"Miss E... So Addictive"

Elektra/Warner

Så, nu är Missy Elliott störst igen. På alla tidningsomslag och i alla radiokanaler, samt i var mans mun. Senast var 1997 när tokgiga, energiska debutplattan *Supa Dupa Fly* vältte alla bergsprängare i Amerikas (och Europas) innerstäder. Och Missy är bra på många nivåer; hon är rolig, utåtriktad och lyckas göra sig synlig i media utan att flasha hud dagarna i ända. Hon är en bitch, fast i positiv bemärkelse, samtidigt som hon är underhållande – inte minst i sina Hype Williams-regisserade videor.

På *Miss E... So Addictive* är det direkt en låt som står ut: electrofunkiga *Lick Shots*. I videoversionen av singeln *Get Ur Freak On* utgör den slutsväng i videon, men den är tillräckligt stark för att få en egen video. Hyperaktiva beats och rap som får mig att rysa av välbehag – kaxigt och helt lysande. Resten av plattan är också smittande vare sig hon och producentpolarerna Timbaland sneglar på Prince eller souldivor med svepande gester. *Miss E... So Addictive* är ett stycke grrl power för 00-talet med kommersiell glimt i ögat. Precis vad den moderna kvinnan står för. Och vad den moderne mannen längtar efter.

Gary Andersson

IGGY POP
"Beat 'em Up"

Virgin

Det börjar illa, riktigt illa med några slags hardcore/grunge-saker utan någon som helst Iggycharm. Men redan på tredje spåret *Howl* börjar det ta sig och så sakta växer och blommar det ut till en riktigt hygglig Iggy-platta med fem-sex höjdpunkter, exempelvis *Ugliness*, *Football* och *Savior*.

Iggy mår utmärkt och det är skitigt, tungt och hårt, precis som vi vill ha honom efter förra årets tråkiga skilsmässoplatta *Avenue B*. *Beat 'em Up* har låtmässigt snarare likheter med plattor som *Soldier* och *Party*. Attitydmässigt och delvis soundmässigt är det mer åt *American Caesar* men om det där fanns något återhållsamt så skruvar Iggy och hans musiker här upp disten och volymen ännu ett steg. Och när

JUNIOR KELLY
"Love So Nice"

VP/MNW

Love So Nice är en av årets bästa skivor! Efter en jättehit på Jamaica förra sommaren med titelspåret till *Love So Nice* har Junior Kelly spelat in två skivor. Den senaste är den utan tvekan bästa, äntligen kommer en skiva med material som matchar listettan. Albumet har en energi som är svår att ta miste på men samtidigt ett förtrollande lugn. Junior Kelly har gått sin egen väg och lyckas på så sätt göra reggae som är rootsig utan att bli tam. Den senaste skivan är ett ypperligt exempel på hur traditionell reggae kan blandas med nya tongångar.

LP:n innehåller inte lika många spår som CD:n och extraspåren är influerade av hiphop och soul, men de är trots det minst lika starka som de övriga låtarna. Alla som är det minsta intresserade av reggae får helt enkelt inte missa denna skiva! Gå och köp nu.

Josefin Claesson

SPAIN
"I Believe"

Restless/Playground

Spain skulle kunna vara ett av världens bästa band. Jag lurar varje gång. Sparsmakat, vackert, stilla och självklart. Det märkliga är att Josh Hadens (för visst är det han som är Spain) musik bara känns aktuell när den faktiskt finns. Före och efter märks ingenting. Men i vissa ögonblick när Hadens sammetslena röst krusar sig tillsammans med ett försiktigt gitarrarpeggio är det enastående. Varför består det inte? Varför kan inte de sublima rysningarna åtminstone fastna som ett behagligt minne? Lätt frustrerad, nästan otåligt har jag kämpat med *I Believe*. Metodiskt lyssnat, försökt att minnas, men det enda jag lyckas är att framkalla en blek déjà vu i samband med varje lyssning. Det kanske är mig det är fel på. Det finns egentligen ingen anledning att inte försvinna bort i ett pojkrumsromantiskt töcken av vackra harmonier och brustna hjärtan. Om jag nu kommer ihåg vad det var jag lyssnade på.

Fredrik Eriksson

FOUR TET
"Pause"

Domino/MNW

Kieran Hebden är ena tredjedelen av engelska instrumentalandet Fridge (tillika Badly Drawn Boys kompband), men han är också Four Tet. Han har jobbat med Manitoba, Aphex Twin och David Holmes, och turnerar just nu i Europa som helt genrelös DJ. Om Kierans musik med Fridge var svårplacerad är det något enklare med soloprojektet. Det är långsam extotisk dansinriktad instrumentaltop – inte alls lika frenetisk som Fridge, men ännu mer genomtänkt och vemodig. Parallellerna till Radioheads *Kid A* är tydliga, och kommande singeln *No More Mosquitoes* är helt lysande – troligtvis sommarens tyngsta basriff, i stil med Prodigys *Narcotic Suite* från *Music for the Jilted Generation*.

Pigge Larsson

KOFFEE BROWN
"Mars/Venus"

Arista/BMG

Koffee Brown är den typen av duo som poserar blöt-pussigt och tackar sin personliga tränare, Gud, mor och far för fin uppfostran i innerkonvolutet. Innan jag stoppar två fingrar i halsen lägger jag omslaget åt sidan och upptäcker att Koffee Brown gör fångslände och lyxig r'n'b. Producenten Kay Gee stod bakom Jaheims *Ghetto Love*, och har en sällsynt förmåga att förena r'n'b och hiphop. Koffee Brown när inte riktigt upp till de höjderna. *Mars/Venus* saknar lite av den råa gatukänslan Jaheim förmedlar.

Moa Eriksson

Iggy vrålar så rösten helt brister i *Ugliness* då vet man att Iggy inte gör detta på rutin. Det är fortfarande allvar.

Jonas Elgemark

MANU CHAO
"Proxima Estacion: Esperanza"
Virgin

Den gamle Mano Negra-sångarens visar upp en pigg och fräsch fasad på sitt andra soloalbum. Jämförelsen med Mano Negra blir ofrånkomlig, eftersom väldigt mycket låter som mer avskalade låtar från företräddelsevis *King of Bongo*-plattan. Men inte mig emot. Tyvärr tappar man intresset halvvägs in i plattan, kanske främst för att det inte direkt finns något som sticker ut och ruskar om en. Men när det är bra, som i de nästan mantraliknande nära besläktade *La Primavera* och *Me Gustas Tu* är det briljant.

LISA MISKOVSKY
"Lisa Miskovsky"

Stockholm Records

Detta är en sensationellt bra skiva. En gång för alla – denna skiva ska icke nämnas i samma mening som Anouk eller Vonda Shepard som vissa förvirrade personer gjort gällande. Om denna skiva alls ska jämföras är det med Alanis Morissettes *Jagged Little Pill*. Fast utan Morissettes temperament. Eller något med All About Eve. Fast med hårdrocksattityd. Detta är inte slätstruken kommersiell radiorock. Lisa Miskovskys musik är lättlyssnad men passionerad och äkta. Lisa må skriva låtar till Backstreet Boys och vara superbra på snowbord, men allra bäst är hon på att sjunga sina egna låtar. Bäst av allt: inte en enda r'n'b-influens. Hur befriande är det inte med en kvinnlig skivdebutant som gillar Tool istället för TLC. Äntligen en skiva för oss som hyser förkärlek till vit, gitarrbaserad amerikansk rock. Lisa Miskovsky har gjort årets debutplatta och hon kommer bli precis hur stor som helst.

Karin Lindkvist

THE BUSINESS
"No Mercy For You"

Burning Heart

Ställ kammen, dra på kängorna och ut, ut till affären och köp, eller som de själva tycker, sno skivan. Oavsett om du hatar allt vad materialism heter så är detta något du tyvärr inte kan leva utan. Ännu en gång är de små svärmorsdrömmarna på krigsstigen och ännu en gång kommer jag att få brutal träningsvärk. Men det är det värt. *No Mercy For You* skulle kunna få vem som helst att göra uppror, till och med en amerikansk snut under EU-toppmötet. Nä, skämt åsido, dessa grabs som ger Margaret Thatcher skavsår gör mig liklig. Förbannad, tandlös och i full gång med att göra rökbomben, men ändå jävligt lycklig.

Tove Pålsson

MUSE
"Origin of Symmetry"
Mushroom/Playground

Muse har utsetts till Englands nya stora band av NME:s läsare. För mig framstår de mest som en yngre och argare version av Radiohead. Sångaren Matthew Bellamy's röst har en slående likhet med Thom Yorke's gnälligt desperata stämma och de dramatiska växlingarna i musiken påminner även de till stor del om Radioheads tidiga år. Men till skillnad från Radiohead lyckad de inte riktigt fånga den där subtila sorgsenheten på samma sätt. Det här är lite mer barockt, vilket i för sig även det har sin charm. Och när Matthew sjunger "You make me sick 'cause I adore you so" så tvivlar jag inte en sekund på att han vet vad han sjunger om. Det här är på sina ställen väldigt bra även om det kanske inte är det bästa jag hört på länge.

Moa Eriksson

Koffee Brown består av en kvinnlig medlem (Vee) och en manlig (Fonz). Bägge sjunger fantastiskt, givetvis. Men ingen av dem har det där lilla extra som skulle få mig att lyssna även om *Mars/Venus* hade varit en dussinproduktion. Det som får mig att spela *Mars/Venus* upprepade gånger är framförallt bra melodier och storslagna arrangemang. Textmässigt penetreras kärleken i alla dess former och duetterna är bitvis utformade som någon slags familjeterapi. Den trolldrande balladen *Chick On da Side* handlar om klassiska missförstånd, svartsjuka och vänskap. Allt som gör kärleken så förtvivlat svår, och produktionen är svulstigt knäckande. Men *Mars/Venus* är inte nedludad med ballader (bara nästan) utan domineras av modern högkvalitativ soul med långt bäst-före datum.

Björn Magnusson

DAVID SANDSTRÖM

"Om det inte händer nåt innan i morgon så kommer jag"

Demon Box

Under den brutala avvecklingen av bondesamhället slogs många svenska småbönders liv i spillror. Exploatering och avbefolkning var två bovar i detta drama. David Sandströms morfar Sigvard Nilsson tog sitt liv 1968. Den här skivan handlar om honom. Den här skivan handlar om Västerbotten. Med hjälp av instrument som fiol, nyckelharpa och såg tillsammans med traditionell rocksättning har David målat en tavla väldigt likt det västerbottenska inland som morfadern levde i. Öde, men i samma ögonblick storslaget som ett kalhygge. Det här är en väldigt naken skiva. Än i dag är självmord inom familjen inget man snackar högt om. Fortfarande är det tabu. David Sandström är en modig man. Han vågar göra vad många förmodligen kommer att kalla för en "pretto"-skiva. Det tar tid att ta sig in i hans musiklandskap, och kanske måste man vara från dessa trakter för att förstå vad det handlar om? För det här är mer än en vanlig skiva. Den kräver full uppmärksamhet. Måste säga två ord om texterna. Magnifika och vackra.

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER

"Good People 2"

King Syndrome Sounds/Amigo
Denna samling elektroniska musikstycken letar sig fram till rätt känslöställe hos mig, jag mår grymt bra av att spisa *Good People 2*. Det är relaxat, snyggt och funkigt. Som en het karibisk bris mitt i den kyliga svenska sommaren. Väldigt osvenskt. Väldigt lockande. Bäst är Slummer, Nya Sampan, Hynek med coola *Stoneboy*, The Mighty Quark och Existensminimums schyssta *Dub för pappa*.

Gary Andersson

CHARLEY PATTON

"The Definitive Charley Patton"

Catfish/Kommunikation

Tittar man ur ett rockperspektiv mot riktigt gammal blues, så är Robert Johnson den man ser tydligast. Kommar man närmare inpå ser man att det fanns andra som inte fått samma ryktbarhet utanför bluesen som han. Till exempel Charley Patton, som också låter som att han stått och väntat där vägarna korsar varandra. Det är stort. Det är hårt. Det är banne mig *farligt* att lyssna på. Ta bara rösten som tornar upp sig som ett monstrum och hotar att sluka en utan att ens tugga.

Detta är bland den bästa musik som finns.

Men i alla år har många av Pattons inspelningar kort sagt låtit för jävliga. Det har ibland varit svårt att veta om det alls varit Charley Patton bakom allt stenkakknaster. Catfish har gjort så gott de kunnat och städad upp ljudet. Fortfarande ingen

hifi-upplevelse, men visst låter Patton närmare, tydligare. Och farligare.

The Definitive innehåller allt som släpptes officiellt och som Patton spelade in vid sina fåtal sessioner som inföll mellan 1929-34, inklusive ett antal låtar där han bara spelar gitarr bakom andra vokalist. Det ryms på tre entimmeslånga CD:n som paketerats i en enkel men ursnygg liten ask tillsammans med ett likaledes ursnyggt häfte. Skivorna i sin tur ligger i varsitt omslag som ser ut som gamla stenkakefordral. Allt sammantaget blir detta den mest essentiella utgåvan hittills i år.

Peter Sjöblom

TOOL

"Lateralus"

Tool Dissectional LLC/Zomba

Hårdrockande Tools nya platta är väldigt komplex och borde egentligen inte recenseras förrän om ett halvår. Den är svår att smälta. Flera av låtarna är omkring sju-åtta minuter, ibland ännu längre. Man har redan tidigare anat att Tool har en längtan att vandra snåriga musikaliska vägar. På *Lateralus* slår denna längtan ut i full blom. Ibland tycker jag att de går vilse men jag vill ändå fortsätta lyssna. Plattan gör mig nyfiken. Trots att Tool denna gång gjort en svårsmält platta, på gränsen till överarbetad, uppskattar jag ett band som stimulerar fantasin och vill gå vidare i sitt skapande. Något att bita i.

Johnny Jantunen

TRICKY

"Blowback"

Anti/MNW

Egensinnige ljudnavigatören Tricky fortsätter hugga upp sin egen stig genom djungeln. Där andra följer rakaste linjen mellan två punkter korsar Tricky sitt eget spår om och om igen, som lyssnare är det svårt att urskilja någon riktning – förmodligen handlar det mycket om infall och dagsform. Och självklart är hans musik på 2000-talet lika obunden som vi vant oss vid. Frågan är om den är lika intressant.

Många låtar är kompakta varelser. *You Don't Wanna* är exempelvis ett tungtflygande Eurythmics-hopkok med påtaglig densitet. Inledande *Excess* svettas klassisk Trickyklaustrofobi och flera spår är skruvade ragga-drömmar. Dessutom finns en minimalistisk version av Nirvanas *Something in the Way* med. Och sen har du spikraka låtar som *Wonder Woman* och *Girls* som skulle funka på valfri Chili Peppers-platta. Intrycket av *Blowback* är därför att killen fortfarande balanserar mellan galenskap och genialitet, och vem kan egentligen bedöma vartåt det lutar? Jag kommer dock på mig själv med att njuta mer än en gång, trots att plattan kräver mycket av mig.

Gary Andersson

CHERRY BOMB

"[Live]"

Music Man/Goldhead

Cherry Bombs studioalbum blev bara mer och mer försenat, så när Richard Brown skickade en inspelning av ett liveset till skivbolaget bestämde de sig för att ge ut det så länge. Bra initiativ, säger jag. Cherry Bomb är Richard Browns mer technoinriktade soloprojekt, som han pysslar med när han inte gör house i duon Swag. *[Live]* är en timme varierad engelsk techno, med en hel del tydliga house-drag. Musiken är engagerande och snyggt mixad, ingen tvekan om att det var ett jävla drag den där kvällen på Remedy i Sheffield.

Henrik Strömberg

FRE

"Sanning eller lögn"

EMI

Två välslipade brickor i stora skivbo-lagsspelet – sanning eller lögn? När det gäller svenska Fre är svaret nog både och.

Bröderna Jonatan och Henok Fre säger att de gör sin grej och jag tror dem. De valde inte soulen utan soulen valde dem. På skiva låter de dock mest som väldigt mycket annat. Fre gör, som alla andra ödmjuka killar idag, amerikansk, smörig, soulig r'n'b. Men trots att Kaah gjort det tjugo gånger bättre, blir Fres musik blir originell eftersom de sjunger på svenska. Och de sjunger bra. Allt är välproducerat, genomtänkt och det är en komplimang att säga att det låter osvenskt. Fre visar att svenskan kan flyta snyggt och faktiskt fungerar på soulspråket, det vill säga att man inte bryr sig ett dugg om vad de egentligen säger i texterna. Singeln *Hemligheten är grym* och *Sanning eller lögn* är den bästa signaturmelodin till en tv-serie sedan Bevvan.

Ebba von Sydow

BUGGE WESSELTOFT (NEW CONCEPTION OF JAZZ)

"Moving"

Jazzland/Universal

Det här är såå snyggt. Den norske jazzpianisten Bugge Wesseltoft förnyar jazzen med element från modern dansmusik. Det finns likheter med Christian Falks projekt Swedish Open, men om Swedish Open mest lät som jazzimprovisationer platt lagda ovanpå housebeat så integrerar Bugge de olika delarna mycket bättre – utan att för den skull göra avkall på improvisationerna. *Moving* är sex långa kompositioner med skön chill out-jazz. Även om det finns några partier med mer drivande beats, i synnerhet titelspåret med sitt dubbiga house-groove, så har skivan sammantaget en laidback känsla. Jag kan förstå om jazz-purister menar att det är för slickt, för mycket bakgrundsmusik, men personligen anser jag det här är en av de bästa kombinationerna av jazz och modern dansmusik.

Henrik Strömberg

CORNELIS VREESWIJK & TRE DAMER "Cornelis & Tre Damer på Bacchi Wapen" Independent

Krogshow. Blotta namnet genererar visioner av ett plumpet berusat klientel i paljetterade klänningar och rutiga kavajer med bajslucka bak. Denna klassiska krogshow med Cornelis spelades in för TV 1978. Det hade naturligtvis kunnat vara bra, för få svenska scenartister har haft en pondus och begåvning som Cornelis.

Problemet heter Tre Damer, en sjungande damtrio som var antiseptiskt fri från fitness. De bråker på och trallar som en vulgariant av Swingle Singers. Och det spiller över på Cornelis som lägger sig till med en närmast burlesk framtoning. När de tillsammans brister ut i *Get Back* svidad i vampig 70-talslamé är botten nådd.

Peter Sjöblom

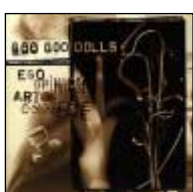
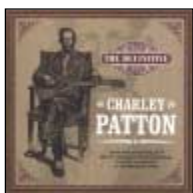
GOO GOO DOLLS

"Ego Opinion, Art & Commerce"

Hollywood/Edel

Från den punkare sångaren och gitarristen Johnny Rzeznik är i hjärtat borde steget vara bra långt till dagens radioanpassade skvalmusik. Men säljer man tre miljoner ex av förra plattan *Dizzy Up the Girl*, är det givetvis lockande att inte gå ifrån ett vinnande koncept. Och visst, Goo Goo Dolls har känsla för melodier och deras klämkäcka poppunk smittar lätt av sig, åtminstone för stunden. Men i längden känns det bra trist. Närmast tänker jag på grupper som Soul Asylum, Sugar eller Seven Mary Three – typiskt amerikanskt, collegeanpassat och trallvänligt. Efter denna samlingsplatta, innehållande 22 låtar stöpta i samma form, kan jag bara konstatera: "jaha". Men fastnade du för superhit *Iris*, som användes i filmen *City of Angels*, dräller det av aspiranter. Är du däremot mer kräsen är denna platta absolut inget för dig.

Thomas Olsson

JACK BRUCE
"Shadows in the Air"
 Sanctuary/Playground

Gamle Cream-basisten och legenden Jack Bruce har jag inte så höga förväntningar på nuförtiden. Mycket av det han gjorde på 60- och 70-talen avgudar jag däremot.

Men det som slår mig när jag lyssnar på *Shadows in the Air* är vilken närvaro och livekänsla det finns. Plattan spelades in på tre veckor och det är i stort sett första tagningar på alla låtar, precis som Bruce vill ha det. Det är alltså inte bara fråga om ännu en Jack Bruce-platta. Det står nämligen helt klart att Bruce på sin ålders höst fortfarande älskar att göra musik och har svänget och känslan i ryggmärgen. Både *Sunshine of Your Love* och *White Room* från Cream-tiden finns med liksom *West Bruce and Laing-låten Out in the Fields*. Detta kan av skeptiker anses som idébrist. Men lyssna först, detta var mästerverk redan på 60- och 70-talen. Jack Bruce är 2001 sorterad in under world music, fusion, latino och jazz. 58 år gammal vill han fortfarande utforska musik, är fortfarande vansinnigt intresserad och brinner för det han gör. Ovanligt men underbart.

Jonas Elgemark

FAITHLESS
"Outrospective"
 Cheeky/BMG

Jag har levt med *Outrospective* i flera veckor nu och plattan växer konstant. Den är en resa, ett känslspektrum så vitt och brett att jag ibland hisnar. Plattan har rymd och hudlöshet. Rollo och Sister Bliss ruskar dig varsamt med stora dansrytmer och svepande syntmattor medan Maxi Jazz viskar med sin heta stämma. Och fyndet Zoe Johnston planterar skönhet i universum med sin sång i *Crazy English Summer* ("Sometimes I feel like I'm glad to be free/sometimes I still want your arms around me/Sometimes I'm glad to have left you behind/the crazy english summers put you back on my mind"), precis som Rollos syster Dido gör i *One Step too Far*.

Förra plattan *Sunday 8 PM* var så nära ett mästerverk man kan komma, men jag känner ingen saknad på *Outrospective*, trots att den är mer nedtonad. Den innehåller färre majestätiska danslåtar, ja – men remixversionerna tillfredsställer det behovet. Nu känner jag mig mer placerad mitt i bandets konstnärliga epicentrum. Nära stormens öga där lugn och eftertänksamhet regerar. Lyssna bara på *Giving Myself Away*. Total närhet. Hela plattan känns skön på ett vuxet sätt. Inte vet jag vad du tycker om det, men så känns det. Och jag kan lova dig att jag aldrig tänkt på "vuxen musik" med så varmt hjärta.

Outrospective är otroligt vacker på ytan. Och minst lika intressant på djupet, för dit tar den dig också. När du lyssnar på Faithless äter du kakan och sparar den. Så bra är de. Kanske kan bandet gå på vattnet också, vi som fanns på plats i Hultsfred i sommar kanske har svaret.

Gary Andersson

AALIYAH
"Aaliyah"
 Background/Virgin

Aaliyahs förra album *One In A Million* kom 1996. Efter det har hon bara fått ur sig några enkla soundtracklåtar. Ändå är förväntningarna på den här skivan enorma – två av låtarna, *Are You That Somebody?* och *Try Again*, är ju bättre än ungefär alla andra r'n'b-singlar de senaste fem åren. Och alla förväntningar infrias faktiskt. Det finns naturligtvis inte fjorton låtar i klass med *Try Again* men inte ett enda litet spår känns svagt eller onödigt. Det är så fruktansvärt modernt och så fruktansvärt bra.

Timbaland har producerat tre spår – de övriga är producerade av för mig helt

okända namn. De är inte ett dugg mindre briljanta. Aaliyah är tuffare och smartare än alla sina konkurrenter och hon vet alltid precis vad hon gör. I alla fall när hon befinner sig i en skivstudio och inte spelar in usla actionfilmer.

Thomas Nilson

COCA CAROLA
"Kom och slå mig igen – live"
 Beat Butchers/MNW

Jag har sagt det tidigare, och jag säger det igen: jag tycker inte det längre finns mycket punk som har något att säga. Men det finns undantag. Coca Carola är i mitt tycke ett bra punkband, eftersom man hela tiden trott på det man gör. Under de femton år bandet funnits har man konsekvent spelat sin musik. Möjligen att utvecklingen gått mot mer utvecklade melodier, men hela tiden inbäddad i energi och frenesi. Nu är detta en liveplatta, och en bra sådan. Bra driv, bra ljud för att vara livepunk. Och som just punkliveplatta är det kalasbra, men kanske främst för de inbitna.

Magnus Sjöberg

JIMMY ÅGREN
"Glass Finger Ghost"
 UAE

Jimmy Ågren är en nervig men precis gitarrist med rötterna djupt i Captain Beefheart. Det är uppenbart på *Glass Finger Ghost* som är hans andra platta, men kan man ta sig förbi beefheartismerna har man en trevlig stund framför sig. Jimmy är för övrigt lillebror till Morgan Ågren i Mats/Morgan som också medverkar, och som här tyglar sina ekvilibristiska färdigheter till ett genuint sväng. När Freddie Wadling sedan gör vokalinlägg på *Frogs Are Falling from the Sky* och Ward lägger plattan verkligen i en överväxel.

Peter Sjöblom

TRAGEDY KHADAFI
"Against All Odds"
 V2

Queensbridge-rapparen Tragedy Khadafi är ingen färsking. Han har tidigare gått under namnet Intelligent Hoodlum och på sitt bolag 25-to-Life har han bland annat hjälpt Capone-N-Noreaga. När Tragedy solodebuterar visar han upp ett Amerika från sin sämsta sida. Han har problem med kvinnor och menar i inledande *Against All Odds* att "Sometimes I wish I never put seeds in my girl, cause woman got two faces, one in the bedroom and the other one lying in court giving you cases".

Against All Odds är också fylld av svindande uppriktiga vardagsbetraktelser med domedagskaraktär som till och med blir lite för mycket för Tragedy. Mot slutet i uptempo-stompande *2-5 Radio* utbrister han plötsligt i rena glädjeyran "Fuck all the haters, we just gonna have a good time" och partystämning infinner sig ett kort ögonblick.

Björn Magnusson

HERBERT
"Bodily Functions"
 Stud!o K7/Goldhead

Modern muterad jazz låter så här. Matthew Herbert gör annars allt från house och techno till electro, men på *Bodily Functions* sitter jazzen i förarsätet. Och det låter bra, jåkligt för Tragedy. Det svänger vilt i *I Know* medans gesterna är minimala i inledande vokala pärlan *You're Unknown to Me*. Visst kan det kännas väl introvert emellanåt, men det kompenseras snabbt med mer glädjebubblande musik. Herbert lyckas visa myntets båda sidor. Och jag gillar det.

Gary Andersson

ISAN
"Lucky Cat"
 Morr Music

Duon Isan förvirrar sig allt längre in i sina gamla analoga syntar. Omgivna av polerade

träpaneler och dammiga komponenter sätter de ihop små naivistiska melodier som balanserar farligt nära infantilitet. Ibland fungerar det, ibland inte. De mer ambienta och loop-baserade låtarna klarar sig bäst, särskilt de som fått en skön atmosfär av brusig interferens. Då är Isan riktigt bra. Andra låtar, de som mest bygger på att en enkel melodi spelas riktigt långsamt, faller på eget grepp. Det är helt enkelt inte vidare intressant. Fast katten på omslaget är söt.

Henrik Strömberg

JIGMASTAS
"Infectious"
 Beyond Real/Goldhead

Infectious är duon Jigmastas albumdebut, men DJ Spinna och MC Kriminul är gamla i gamet. Plattan har i princip legat färdig sedan 1999 men försenats av skivbolagsstrul. Det gör egentligen inte så mycket för det här handlar om skön tidlös hiphop. Producenten DJ Spinna lever upp till de jättehögt ställda förväntningarna, och MC Kriminul är sitt namn till trots ingen skrytlig gangster. Han berättar med stort patos historier från gatan och om sin kärlek till hiphop, utan att någonsin bli mästrande. Därför är det extra synd att han är så anonym i sitt framförande. Det är faktiskt hans fel att *Infectious* inte lyfter till de riktiga höjderna.

Daniel Severinsson

GUNNAR DANIELSSON
"Daniellssånger"
 GBG Records/Nonstop

Innan jag fick skivan i min hand, tyckte jag att en samlingsplatta med Gunnar Danielsson bara kunde fylla ett syfte: en återutgivning av *Som sommaren*. En lysande sommarsingel som man numer hör alltför sällan. Men när man fortsätter lyssna inser man snart att det finns mångfalt fler skäl. För även om det ibland kanske känns lite studentikost och nästan flamsigt, så är det avig pop av hög klass med ofta lysande texter. Här finns förutom självklara *Ishockey* och *fotboll* också mer bortglömda saker som *Stjärna på TV* och *Van Gogh*, som är lite av en favorit. Även om låtarna står sig än i dag, tror jag detta bara är för de redan invigda – de som kan känna igen låtarna. Men visst kan retro vara kul.

Magnus Sjöberg

DOG FASHION DISCO
"Antichrist of Good Taste"
 Spitfire/Playground

Okej jag fattar! Denna rabieessmittade hund går inte att tämja! Med klorna ute, fradgan rinnande från munnen och tassarna fästa vid golvet har den bestämt sig. Med inslag från allsköns musik framstår detta band som Mike Patton (Faith No More) på ett musikaliskt väckelsemöte i södern. Orkestern är hög, musiken spretig samtidigt som Mike slits

mellan Mr Bungle och Faith No More?

Musiken går på droger och framstår som helt psykopatisk. Jazz, progressiva partier, funk, metal, rock, neo och Manson-industri samt allmänt sinnessvaga utflykter slås om ytrymme. Trots det har plattan gått varm den senaste tiden. På grund av musikens oförutsägbara struktur och ständiga stilbrytningar blir man hela tiden överraskad, ungefär som soundet står och lurpassar bakom hörnet. Med nyslipade tänder är det redo att kasta sig över nästa offer... blir det du?

Thomas Olsson

GINUWINE
"The Life"
 Epic/Sony

Var Timbaland upptagen med Aaliyah eller tyckte Ginuwine att han inte behövde den store producenten längre? Timbaland producerade hela Ginuwines förra skiva *100% Ginuwine* men har bara varit involverad i

en enda låt på uppföljaren. Det är nog mest därför som *The Life* är en mer traditionell r'n'b-skiva. Egentligen är det den här skivan som borde heta *100% Ginuwine* eftersom det först nu – utan någon Timbaland – bara är Ginuwines stjärna som lyser över musiken.

The Life är en något svagare skiva än sin föregångare. Låtmaterialet är inte riktigt lika starkt och man saknar den där tre gånger redan nämnda producentens genialiska ljudbild. Dessutom vill Ginuwine göra lika storslagna ballader som R Kelly. Och det går lite sådär. Han har rösten och, i *Superhuman*, en Dianne Warren-refräng som när hyfsat upp till Kellys mäktigaste stunder – men när han sjunger om saknaden efter sina föräldrar i *Two Reasons I Cry* förmår han inte alls slita ut hjärtat ur kroppen med samma finess som Kelly och det blir bara sorgligt på helt fel sätt.

Thomas Nilson

JOE STRUMMER AND THE MESCALEROS "Global A Go-Go" Hellcat/MNW

Gamle Clash-veteranen Strummer har en mässande kvalitet över sin musik numera som jag faktiskt trivs med. Förra plattan *Rock Art & the X-Ray Style* var rymlig och varm, och purfärska *Global A Go-Go* sprakar som den värsta vinterbrasa. Spelglädjen finns definitivt där. Och det kan knappast kallas rock längre. Snarare urban popetno. Utan hits.

Men vad som gläder mig allra mest är att Strummers sångröst känns otroligt fräsch så här långt in i karriären. Mestadels äger den karaktär och närvaro. Joe är en mysigubbe. Som kommer att göra plattor i många år än. Det känns både tryggt och spännande.

Gary Andersson

NITIN SAWHNEY "Prophecy" V2

Engelskfödde indienättlingen Nitin Sawhney tog sin mobila studio och åkte jorden runt för att spela in ljud och människor från alla världsdelar. Resultatet blev *Prophecy*. Den känns befriande med Sawhney som reseledare. Han visar dig platser som ligger utanför turist-rutterna. Medverkar gör bland annat Natasha Atlas, Terry Callier och Cheb Mami. *Prophecy* är något så ohipt som ett politiskt korrekt dokument över hur vi i väst förlorat kontakten med våra rötter. Hur vi i vår jakt på mer pengar och framgång sålt vår ryggrad till marknadens avgudabilder. Stundtals är *Prophecy* förtrollande vacker för att i nästa bli dansant medryckande. En på alla sätt och vis viktig skiva som inte lämnar någon oberörd.

Per Lundberg G.B.

ROGER VAN LUNTEREN "Tmæins" Heimelektro Ulm/Voices of Wonder

Roger van Lunterens album känns som en frisk fläkt i den många gånger alltför navelskådande världen av elektronisk lyssningsmusik. De fem långa låtarna på skivan har visserligen en snarlik uppbyggnad, en bunt repetitiva element som samverkar och muterar, men resultatet blir ändå säregna. Inledande *Sil*, med sin kontrabasgång och fusillad av percussion, påminner mest om Amos Tobins verk. *Path* har en icke-linjär bastrumma, virveltrummor i överljudsfart och ett varmt melodiskt element som bygger på en samplad elgitarr. *Cryptic* är ett fint stycke ambient techno, i stil med Aphex Twins eller Autechres tidiga verk. Men skivans mästerverk är ändå den närmare 40 minuter långa *Float*. Det låter så enkelt på pappret: några få loopar som vävs in och ut ur varandra, och så lite filter ovanpå det. Trots det behåller låten min

uppmärksamhet hela vägen, och även fast det långa perioder saknas ett uttalat beat är det en verkligt engagerande låt. Definitivt ett av albumen på min årsbästa-lista.

Henrik Strömberg

RADIOHEAD "Amnesiac" EMI

Som en slags andra del av *Kid A*, kommer nu *Amnesiac*. Jag vet inte om det beror på att jag lyssnat mycket på *Kid A*, eller om låtarna här är mer konkreta i sitt upplägg, men detta känns mer lättillgängligt. Nu finns väl inte samma slags komplicerade snärskog av artificiell skönhet som på förra plattan, men det är å andra sidan ett Radiohead som man känner igen från förr. Här finns låtar där enkelheten i melodin flyter ovan de mer aviga och infallsrika kompen och arrangemangen. Här finns *Knives Out*, som uppvisar släktskap med delar av *Paranoid Android*. Här finns en mer konventionell version av *Morning Bell* som fanns med på *Kid A*. Och här finns *Life in a Glass House* som andas trettioårligt i sitt blåsarrangemang. Framför allt är detta inte en samling bortvalda låtar. Det är en mycket, mycket bra platta som lever sitt eget liv.

Magnus Sjöberg

DAVID BYRNE "Look Into the Eyeball" Virgin

Jag tyckte att Talking Heads mot slutet av sin karriär var lite väl ojämma, och det var också ett intryck som följde med när frontmannen Byrnes solokarriär tog fart. Visst tyckte jag om *Rei Momo* när den kom, och kan fortfarande uppskatta den mycket, men i övrigt har mina reaktioner mer karaktäriserats av axelryckning än av hänyckning. Så när nu *Look Into the Eyeball* slussas in i stereon är inte förvåningarna de allra högsta. Men när låtarna strömmar mot mig känns det äntligen som att Byrne tar tillvara den talang och kompetens man hela tiden vetat funnits där. För det här är riktigt, riktigt bra. Flirtarna med sydamerikansk musik finns fortfarande kvar, men inte lika uttalade som tidigare – mer som en stämning och en anda som ligger över hela skivan. Soundet domineras av stråkar, både i vackra arrangemang och cellotrakterade basgångar. Bortsett från den i mitt tycke lite tråga *Neighborhood* är *Look Into the Eyeball* både kontemplativ och medryckande. Och bra.

Magnus Sjöberg

KRS-ONE "The Sneak Attack" Edel/Koch

Knowledge Reigns Supreme Over Nearly Everyone är tillbaka. För den som inte är bekant med hans tidigare alster innebär det ett album proppfullt med moralkakor och förklaringar om varför "rap is something you do, hiphop is something you live". KRS skryter också en hel del. Det är i och för sig inte ovanligt inom denna genre. Det som skiljer KRS skryt från alla andras är att han på allvar tycks tro att han är för hiphopen vad Jesus är för kristendomen. I varenda låt berättar han exakt varför han är den enda äkta emceen och att han minnsann var först med både det ena och det andra. Jag tror inte ens att han ville göra den här skivan utan ser det som att han gör världen en tjänst. Trots ovanstående är det bara att erkänna att KRS är en grym emcee. Att han lyckas hålla ett okej flow och få till bra rim med sina super-prentiösa texter är smått otroligt. Felet med *The Sneak Attack* är istället den trista musiken. KRS har producerat större delen själv och hans försök att uppdatera gamla formler är helt misslyckat. Andra medverkande, som Domingo och Fred Wreck, över-

tygar inte heller. Egentligen borde ingen köpa *The Sneak Attack*. Den som missat honom tidigare rekommenderas starkt att köpa klassiska *Criminal Minded* istället.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER "The Roots of Johnny Cash" THE CARTER FAMILY "The Decca Sessions Volume One (1936)" Catfish/Kommunikation

The Roots of Johnny Cash samlar originalversioner av låtar som Cash gjort covers på. Här finns låtar av bland annat Leadbelly, Hank Williams och Jimmie Rodgers. Men materialet är urvalt just för att passa konceptet och inte för att fungera som musikhistorisk översikt: låtarna är för disparata för att urvalet ska bli informativt. Icke desto mindre är det otroligt bra musik. Merle Travis *Dark As A Dungeon* är underbar, och Carter Family med sina fyra låtar kommer aldrig att tappa i lyskraft.

Det sistnämnda bekräftas av *The Decca Sessions Volume 1*. 1936 är ett sent år i karriären – originaluppsättningen med äkta paret A.P. och Sara samt svägerskan Maybelle gjorde sina första inspelningar nästan tio år tidigare. Deras fröjdefulla blandning av country och gospel hade redan gett dem en ryktbarhet som tiden inte kommer att kunna utplåna, och var ett bevis på att Djävulen inte alltid har de bästa låtarna.

Det mest slående med Decca-låtarna är att det blåser en lätt kylig vind av bekymmer genom musikens religiösa och världsliga glädje. Kanske som en förning om att äktenskapet höll på att gå i kras (A.P. och Sara skiljdes 1939). Musiken glöder lika starkt som tidigare, bara med ett annat slags sken. 1936-inspelningarna är lika nödvändiga som något annat som original-sättningen av Carter Family gjorde. Det är gammal musik, men den har inte åldrats. Kanske därför som den fortfarande är svår att överträffa.

Peter Sjöblom

THE BEACH BOYS "Hawthorne, CA" Capitol/EMI

De senaste åren har ett flertal biografier skrivits om den minst uppskattade, och mest underskattade, av de kaliforniska strandpojkarerna. Dennis Wilson, trummis om än bara till namnet, har visserligen alltid tillskrivits den stora äran att ha varit The Beach Boys själ och hjärta. Men utöver att han faktiskt låg bakom bandets vinnande surfkoncept har han inte erkänts mycket av gruppens framgångar. De nya biografierna vill omvärdera hans roll i bandet, och går till och med så långt att man benämner honom som bandets stora geni vid sidan av Brian. Dennis drunknade 1983 och hade då inte mycket kvar att ge.

Huruvida Dennis var ett geni kan man låta vara osagt, men i nyligen utgivna *Dumb Angel* talar poeten Stephen Kalinich, som Dennis ofta skrev låtar med, om en låt, ett mästerverk, som aldrig släppts. Han benämner låten *Grateful Are We For Little Children* och beklagar sig över att ingen kommer att få höra den. Men här är den ju, med nya titeln *A Time to Live in Dreams*. Och ja, den är fantastisk.

Men utöver den, och några tidigare ohörda snuttar från inspelningen av *Good Vibrations*, erbjuder inte den nya raritets-samlingen *Hawthorne, CA* mycket av intresse ens för de mest hängivna fansen. Instrumentala versioner (!!) av några av bandets största hits samsas med studioprat, reklamsnuttar, kasstagningar och ett fåtal alternativa versioner och tidigare utgivna låtar. Det finns ju så mycket mer. Någonstans i arkiven finns hela mer eller mindre färdiginspelade skivor från början och mitten av 1970-talet som aldrig släpp-

ts, och som strandpojckarna bara sitter på medan de hivar ut "nytt" material av den dignitet som återfinns här. Så länge som The Beach Boys inte slår näven i bordet och bestämmer sig för att sluta lura, snudd på råna, sina fans är man fortfarande hänvisad till piratskivor för att få sitt behov av mästerlig, snudd på gudomlig, popmusik tillfredställt.

Dan Andersson

LESLIES

"Leslies"

Labrador Records

Catchiga refränger, roliga syntljudd och en tonårsdesperat popröst. Kan man kräva något mer av vålarbetad popplatta med bibehållit skrammel?

Leslies tredje album serverar allvarliga fomuleringar med en energi som uppmanar till handling. Gitarren i *Ignorance* spelar på nerverna, omslaget har en urvättad ton av röd och charmen är total. Ett perfekt ljud-spår till en begynnande sommar, när skuggan, liksom folkölen, är ljummen och maskrosorna slagit ut.

Evalisa Wallin

Vinyl

Girlfriend har varit lite svajiga genom åren och titelspåret på EP:n *10 000 km* (kakfoni) är inget undantag. B-sidan lyfter dock med new wave-dängan *Ten Wishes* som höjdpunkt, hysteriskt bra. **Space Bog** trycker också in två grymma B-sidor på sin *Big Golp World*-singel (Lady Sniff). Båda två sparsmakat instrumenterat och på hela taget smått genialiska medan A-sidan ter sig lite blek.

Fredrik Eriksson

Från Nick Cave and the Bad Seeds

utmärkta *No More Shall We Part* plockas plattans bästa låt *Fifteen Feet of Pure White Snow* (Mute/Playground) och läggs på en särdeles fin tiotummare. Som bonus, två exklusiva "Westside sessions" med låtar från skivan.

Peter Sjöblom

Broder Daniels gitarrist Theodor Jensen manglar ned bandet **The Plan** hårt på *Mon Amour* (Dolores/Virgin) som är vild och sprudlande poppig men med en enerverande gäll synt. Baksidan är ett gott försök att få till något mer stämmningsfullt. Jag blir lite smånyfiken på fullängdaren, inte minst eftersom sångarens Frank Black-imitation faktiskt fungerar.

Jonas Elgemark

KGB är Cari Lekebusch, Abi Lönnberg och David Roiseux. *Invasion EP* (H.Productions) är fem spår rak galopperande techno som inte direkt leder någon vart. Inte alls lika intressant som technon Cari gav ut i mitten på 90-talet.

Henrik Strömberg

Fler album

YVONNE

"Hit That City"

LED Recodings/Universal

Jag vet inte riktigt vilket år det var, 1995 kanske, men det var en sådan där magisk konsert. Det kändes ända ner i Martin-kängans stålhatta att detta, det var ett historiskt ögonblick, någonting stort, någonting som vi skulle minnas tills det vi var 25 i alla fall. På scenen stod ett gäng fjunjiga killar med smink och Lustans Lakejer-poser. Farligt. Jag tappade bort Yvonne i ungefär samma veva. Brydde mig aldrig om att köpa några skivor, men så fort de var i närheten gick jag troget dit och försökte hitta det där som först hade golvat mig. Ibland en vag nyans, oftast inget alls. Det som jag ändå har hört på skiva har varit helt bra, faktiskt. Pop med viss eftertanke och stilmedvetenhet. Så varför nu detta?

Någon berättade för mig att Yvonne alltid varit lite missnöjda med att ungefär vartannat år släppa en habil pop-platta, vilket är lättförståeligt. Men var det hit de ville är det ju bara pinsamt. Singeln *Bad Dream* är så löjlig att man skäms för deras skull. Jag anar andra vaga konturer av strålande pop med attityd men de är bortt-ramsade på bästa möjliga sätt av ett helt bedrövt försök att haka på sig en vidrig Teddybears Sthlm-kostym som sitter så fantastiskt illa på Yvannes taniga kroppar. Nej, jag vågar inte fortsätta. Vi glömmmer *Hit That City* så fort vi kan.

Fredrik Eriksson

MORPHINE BOUTIQUE

"Don't Dolby the Bedroom Composers"

Tête-à-tête

Don't Dolby the Bedroom Composers är lite av bandet Morphine Boutiques sammanfattning av olika stilar och klichéer som är populära just nu bland dagens producenter av elektronisk musik. Långa episka verk? Finns. Clicks+cuts? Javisst. Roliga samplingar? We got 'em. Melodier och elektronik i skön förening? Absolut. Akustiska instrument satta mot digitalt oljud? Utan tvekan. Och en massa annat därtill.

Givetvis är det ett mycket splittrat album. Eller snarare eklektiskt. Visst har bandet humor, men det är definitivt inte ett skämt-album. Morphine Boutique vet vad de gör, och de gör det bra.

Henrik Strömberg

BOWS

"Cassidy"

Too Pure/Playground

Det slog mig plötsligt att det var länge sedan man hörde någonting av Stina Nordenstam. Var är du?

Så himla långt är det heller inte mellan Stina och Bows men ändå mil och öppna fält. Bows förra skiva *Blush* vet jag inte ens om jag läste någonting om, men om den lät som nya *Cassidy* så låg den i varje fall närmare sin tid. Det där var kryptiskt. Lite klarare: Bows musik rör sig i samma miljö som Björk, Massive Attack insäsat i en rätt pretentiös inramning. En slags post-trip hop. Sådant som lät bra sådär '97-98 eller kanske ännu tidigare, och som nu känns daterat men som funkab ibland. Drivkraften i Bows heter Luke Southerland, författaren. Till hjälp har han bland annat Debbie Smith som brukade stå och posera med Curve och den danska sångerskan Signe Høirup Wille-Jørgensen. Tack vare henne kommer jag och tänka på Stina Nordenstam. Signe skulle nog gärna vilja vara Stina eller Björk, eller kanske bägge två samtidigt. Nu blir det sådär halveget, nästan som någonting annat. Dock inte alls obegåvat. Nej då, Bows är stundom riktigt, riktigt mysiga. Luke verkar

ha en intressant skivsamling, mycket låter oerhört bekant och han har till exempel inte glömt det som var bra med Cranes. Det är starkt. Men som sagt, på gränsen till väldigt daterat och jag kommer definitivt glömma bort dem inom något halvår.

Frederik Eriksson

THE MOLDY PEACHERS

"The Moldy Peachers" Rough Trade/Border

Det är inte lätt att vara medelklass. Det finns liksom inget att vara riktigt engagerad i. Förbannad är lätt att bli men över vadå, kall pizza? Långsamma busschaufförer? Krogköer? Om man har otur kommer man börja som vänsteraktivist och sluta som bitter bibliotekarie som muttrar något om hur oengagerad nutida unga är. Eller så gör man karriär och hamnar i en Gated Community och målar upp en fasad lika lycklig som *Barnen i Bullerbyn*. Ja, jävlar. Det finns dock de som lyckas hitta det viktiga i den triviala trevligheten. I Göteborg har vi till exempel Claes Hylinger, i New York kan man hitta Moldy Peachers. Men som sagt, de vet vad som är värt att uppröras över eller kanske bättre: kärleksfullt beskriva. För Moldy Peachers kan det vara viktigt med konstiga kompisar och teknade serier. Hylinger är äldre och akademiker, men han kan konsten att beskriva hur god den där camemberten var just den dagen i Paris. Det är så förbannat skönt att höra någon som verkligen kan det där. Uppskatta det lilla. Få det att svullna till gigantiska proportioner så att det över-skuggar allt annat.

Moldy Peachers är nästan för bra för sitt eget bästa. En duo där hon är typ 29 och han 18. De träffades första gången när han var 13. En lång indieocker som ser Beck som profeten och Kurt C som Jesus. Hon slavar på ett pyttelitet indiebolag och är bara sådär tuff som man vill att alla tjejer ska vara innan man inser att de är lika intressanta och tuffa som raggmunkar med lingen. Jag hoppas att de är otroligt kära i varandra. De måste vara det. Det låter som om de är det. De låtar de gör tillsammans är otroligt på spiken kärleksfulla meningslösheter som är mer äkta än... allt annat. Taffliga, säkert inspelade i en euforisk iver. Inbjudna polare lägger det som är lite svårt att spela, som gitarrsolon och trummor. Lite bra måste det vara, eller hur? Moldy Peachers kommer att ta Sverige med storm. Det är precis det här vi behöver: en generationsskiva. En självklar spegling av den meningslösa medelklassens barn. Elda upp Kentplattorna. Inte visste jag att Möldal låg i New York. Gimme indieock!

Frederik Eriksson

MARIA SOLHEIM

"Barefoot"

Kirkelig Kulturverksted/MNWH

Unga norskan Maria Solheim är för mig en ny bekantskap. Första spåret *Barefoot* låter mycket åt U2-hållet, tänker då främst på gitarrerna. Påminner lite om fröken Vega. Inte helt ointressant. Det är något i hennes sänger som tar tag i en. Svårt att sätta fingret på. Värt att lyssna på.

Per Lundberg G.B.

ANDERS OSBORNE

"Ash Wednesday Blues" Shanachie/Border

Svenska Anders Osborne flyttade till New Orleans 1990 för att pröva lyckan. Den blues svensken spelar går i god New Orleans-anda. Blås, orglar och körer i en salig röra. Det finns en lätt touch av Dr John i Anders Osbornes blues. I längden blir det väldigt tråkigt och ofarligt. Inget att hänga i vare sig julgranen eller i mid-sommarstången.

Per Lundberg G.B.

MENDEZ

"Mendez"

Stockholm Records

Han är tillbaka. Mannen med rakbladstungan. Mendez har skippat DJ men har kvar sina latinorytmer som gjorde honom populär. Det är inte så stor skillnad nu som då. Mendez tillsammans med Rob'n'Raz fortsätter att göra dansgolven osäkra med hits som *Cross the Border*. Om det är bra? Nä! Du vet vad du får när du lägger plattan i CD-spelaren. Funkar lika bra/dåligt i hängmattan som på dansgolvet.

Per Lundberg G.B.

ROBERT CRAY

"Shoulda Been Home"

Ryko/MNW

Det känns så duktigt. Robert Cray är en duktig gitarrist och en duktig sångare. Han spelar sina solon duktigt och han låter lika medmusikanter också vara duktiga. Fast bara för att man är duktig så behöver det man gör inte vara bra. Robert Cray är så duktig att han blir tråkig. I min smak är hans soulfyllda blues alldeles för tillrättalagd och polerad.

Per Lundberg G.B.

THE BOUNCING SOULS

"How I Spent My Summer Vacation"

Epitaph/MNW

Mitten-av-vägen punk som inte berör så värst mycket. Fotbollskörer funkar alltid framåt småtimmarna när mamma och pappa gått och lagt sig.

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER

"Stretch Armstrong Presents: Spit"

Goldhead

Radiolegenden från New York har på denna samling dragit ihop ett gäng rappare som han inte tycker får den uppmärksamhet de förtjänar. Några mer etablerade killar som Havoc, Tragedy och Royce Da 5'9 har också fått vara med. Även bland producenterna märks några kända namn som Reef och EZ Elpee. Och man kan inte klaga på Stretch Armstrongs smak. Den lite hårdare hiphopen tilläts visserligen dominera vilket blir en aning segt i längden med allt representerande, men *Spit* håller hög klass. Det här är helt enkelt ett utmärkt tillfälle att kolla in lite nya artister utan att behöva gräva för djupt i skivbackarna. Och bara Pretty Uglys freestyle-intro ger valuta för pengarna.

Daniel Severinsson

MARY CHAPIN CARPENTER

"Time Sex Love"

Columbia/Sony

Det ska mycket till för att jag ska smälta för välproducerad amerikansk rock med modern countrykrydda. Tyvärr lyckas inte heller Mary Chapin Carpenter med det, även om det är kompetent och inte helt utan poänger. Ibland är produktionen intressant liksom arrangemangen, som hon ville göra något som skiljer sig från mängden. Men det blir ändå så tråkigt i sin förutsägbarhet. Som en trött och oinspire-rad Dolly Parton.

Magnus Sjöberg

PHASIO

"Just One More Day"

Reactive Music

Denna platta inleds med att en röst på svennig engelska svamlar på i ett högtravande och tillkämpat dramatiskt introspår. Sen dras stora bpm-maskinen igång. Stora syntmattor kastas ut. Och jag tappar intresset.

Gary Andersson

LORRIE MORGAN & SAMMY

KERSHAW

"I Finally Found Someone"

RCA/BMG

Ibland har man svårt att finna ord. Det är nämligen svårt att beskriva hur urbota tråkig *I Finally Found Someone* är. Som ett

levnadstrött Mats Rådberg och Rankarna lyckas aldrig Morgan och Kershaw väcka mer känslor än irritation. Och det mest för att man försöts sin tid att lyssna till detta skval som får regelrätt hissmusik att verka nyskapande. Dåligt pianobardavel, med den skillnaden att på pianobarer brukar man spela dåliga versioner av kända, bra, låtar. Finns det verkligen en marknad för detta?

Magnus Sjöberg

CLOUDEAD

"Clouddead"

Big Dada/Playground

Amerikanska trion cLOUDEAD är något av det skummaste du kan lyssna på sommaren 2001. Odd Nosdam står för den skruvade, långsamma och ibland bakvända musiken medan Why? och Dose One jonglerar med mikrofonerna. Och resultatet är verkligen helknasigt. Det är kul, definitivt, men det är också helt jävla gale! Vad som helst kan hända – och det gör det också! Tänk dig en experimenterande Beck gånger 100. Då börjar det brännas lite.

Det är väl hiphop i alla fall, det handlar ju om beats och nån slags rap. Men det går inte att ta låtarna på allvar, man fnissar alldeles för mycket för det. Det är sanerligen totalsjukt. Och ändå jävligt tufft. För det går ju att lyssna på. Det är ingen olyssningsbar pretentiös smörja. Det är bara virrhjärnemusik. I kvadrat. I kubik. Dessa snubbar måste vara totalt avhängda från verkligheten. *Clouddead* ger oss chansen att smyguppleva hur en alternativ dimension kan te sig. Vilka lirare...

Gary Andersson

INCREDIBLE BONGO BAND

"Bongo Rock: The Story of the Incredible Bongo Band"

Strut/Goldhead

B-filmsmusik från 70-talet är fräckt ett tag, men en hel platta blir väl mastigt, och här samlar man dessutom Incredible Bongo Bands två fullängdare på en CD. Men i små doser och för samplingsaficionados är det sjukt bra. Som i klassiska covers som *In-A-Gadda-Da-Vida*, kitschiga *Apache* och Stones *Satisfaction* (!). Svettiga är också slagverksduellerna *When the Bed Breaks Down*, *I'll Meet You in the Spring*, *Got the Sun in the Morning* and *the Daughter at Night* och massiva *Duelling Bongos*. Cool svängig gladretro för sommarsprittiga kroppar.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"House Proud. Vol. 2"

Distance/Goldhead

Kan housemusik vara njutbar? Och i så fall även hemma i TV-soffan? Svar ja. Artister som Alton Miller, Richard Les Crees och Kings of Tomorrow gör mig glad med sitt varma och mänskliga sväng. De remixade låtarna på denna dubbel-CD ändrar min syn på house. Vad skönt.

Nu vet jag alltså äntligen att det existerar riktigt skön housemusik, speciellt via Les Crees latinska partylåt *La La La*, Millers förtrollande *Love Ballad* och KoT:s helt underbara *Finally* med Ijuvliga Julie McKnight vid mikrofonen. Jag känner mig redo att gå på mer inträngande upptäcktsfärder i genren, och det är precis så den här plattan är tänkt att fungera. Bra jobbat.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Shakedown: Marley Remixed"

Edel Records

Igen. Igen smutsar man ner något innehållsrikt. Man gör vatten av vin. Detta är inte kul. Fortsätt istället göra själlos house utan att rasera befintliga mästerverk. Fy.

Gary Andersson

B-LEGIT
"Hempin' Ain't Easy"
 Koch/Edel

B-Legit/Brandt Jones följer på *Hempin' Ain't Easy* hiphopens tillbakalutade västkustiga tradition, följdaktligen gästar även kungen av soft – Snoop Dogg – på ett spår. Men plattan är trots det inte något att gå ner i spagat över. Låtarna rullar på utan att något speciellt händer förutom att jag längtar efter mina 74 minuter tillbaka.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER
"London Xpress"
 Nuphonic/Goldhead

London Xpress är en samling outgivna eller svärfångade spår från ett radioprogram med samma namn. Gräddan av Londons hippaste bidrar med egna kompositioner eller remixar: Red Snapper, David Holmes, Faze Action, Groove Armada, Coldcut, Sabres of Paradise, Smith & Mighty med flera. Det är en av de mest schizofrena samlingarna jag hört, allt från långsamma akustiska saker till händerna-i-luften-house, funk-jazz-övningar och smooth laid-back. Bäst är Adam Freeland's långa techno/dub-remix av Pressure Drops *Warrior Sound*.

Henrik Strömberg

APPLIANCE
"Imperial Metric"
 Mute/Playground

En blandning av indie, techno och synt. James Brooks sjunger väldigt nära mikrofonen, i normal samtalston. Det är som om han satt alldeles bakom dig. De tre killarna i Appliance har ett eget sound, bestående av vanliga indie-instrument som elgitarr, bas och fioler, men också en mängd gamla analoga syntar och trummaskiner. Det låter bra, inte alls dumt, men i slutändan känns det ändå som om något saknas. Det kan bli lite för akademiskt, det behövs fler catchy popmelodier. Egentligen är det bara den korta *H2O* som är riktigt, riktigt bra.

Henrik Strömberg

HYPETRAXX
"Tales from the Darkside"
 Overdose/EMI

Hypetraxx (vilket namn!) gör kommersiell eurotechno med tydliga goth-inslag. Och det är faktiskt helt okej. Musiken är mer eftertänksam än hysteriska akter som Darude eller Alice DJ, men lutar ändå tungt mot den sortens enkla men bombastiska syntmelodier som är så populära i sådan musik. Att sedan sångaren kör med värsta goth-rösten (med genuin tysk/dansk brytning) bidrar också till att Hypetraxx har lite av ett eget sound. Givetvis är hans "mörka" texter mest skrattretande, men det är väl sänt som går hem i målgruppen. Det här är absolut inte vad jag vanligtvis lyssnar på, men Hypetraxx är ändå såpass bra att jag inte kommer slänga ut skivan i första taget.

Henrik Strömberg

JT MONEY
"Blood Sweat and Years"
 Priority/Virgin

Med en diet bestående av funk och hårda gatuskrönor har JT Money tagit sig från Miami till Atlanta och producenten Dallas Austin. JT Money fortsätter på sitt andra soloalbum att grymta som en hård kille. Som brukligt är har han även stuckit in en finstämd uppmärksamhet till sin son att undvika det hårda livet. *Blood Sweat and Years* trampar således inte upp några nya stigar textmässigt men musiken är på sina ställen modern stressig hiphop. Likt Mystikal och Ja Rule föredrar jag små doser.

Björn Magnusson

CRASH TEST DUMMIES
"I Don't Care That You Don't Mind"
 Cha-Ching/Border

Skivan öppnas med att sångaren konstaterar att han behöver något att dricka för att komma i stämning. Och här sätts tonen för Crash Test Dummies senaste skiva. Efter den olidliga hiten *Mmmmm...* för några år sedan har de landat i countrykoli. Tappra försök att låta som Nick Cave eller möjligtvis Tindersticks uppblandat med toner från Texas. Det framkallar möjligtvis ett och annat skratt åt vad man tror är en parodi på westernfilmer. Är det inte bättre att sjunga en oktav högre och låta rösten vara mindre prettokrystad? Stundtals lyser dock skivan av softad dysterhet. Samtidigt är det just spår som *Little Secret* som liknar något annat. Provdockorna blir inte mer än en blek kopia av något med betydligt mer lyster.

Evalisa Wallin

DIVERSE ARTISTER
"Substitute - The Songs of The Who"
 Edel Records

När jag var 17 år gammal var jag mitt uppe i min mest intensiva dyrkan av The Who. Det verkar underligt när man ser tillbaka på det. Mina kamrater lyssnade på Nirvana, Soundgarden och Dinosaur Jr, medan jag tämligen ensam avgudade ett band som spelade i grunden ganska oskyldig popmusik, slog sönder sina instrument, och vars medlemmar var endast marginellt yngre än mina föräldrar.

Samma år, 1993, kom en hyllningsskiva till bandet, den förutsägbart betitlade och tveksamt officiella *Who Covers Who*. Några av de mindre stjärnorna på den tidens pophimmel tolkade sina favoritlåtar. Låtvalet fokuserade föga överraskande på bandets starka och täta följd av hitsinglar mellan 1965 och 1967, och skivan kändes när den kom inte nämnvärt angelägen. Den större delen av stjärnorna har sedan dess brunnit ut, däribland Swervedriver och stundtals utmärkta The Telescopes, och kanske är det därför som skivan numer känns så mycket bättre.

Eller också är det bara en kraftig reaktion mot den bedrövliga samling Who-låtar som nu släpps under namnet *Substitute - The Songs of The Who*. Obetydliga engelska band som Cast, Ocean Colour Scene och Stereophonics, samsas med irriterande amerikaner, däribland Fastball och Phish, på en hyllningsskiva sammanställd och till stora delar producerad av Who-veteranen Bob Pridden. The Who spelar också själva på samlingens titelspår, som framförs av Stereophonics sångare Kelly Jones. Vad kan man säga om en hyllningsskiva där bandet själva medverkar?

Dan Andersson

THE HEAVY BLINKERS
"The Heavy Blinkers"
 Brobdingnagian/MNW

Vissa band lever nästan helt på sina skivsamlingar. De låter sina influenser utgöra den viktigaste ingrediensen i musiken, utan att detta på något sätt innebär att bandet själva inte tillför någonting eller att resultatet skulle bli intetsägande och/eller tråkigt. Det låter motsägelsefullt, men det bästa exemplet utgör nog amerikanska Yo La Tengo. Egentligen är bandets skivor inte mer än ett hopkok, om än ett mycket lyckat sådant, av Georgia, Ira och James favoritskivor från The Stooges och The Beach Boys, samt allt tänkbart däremellan.

Det Yo La Tengo själva tillför sina skivor, med sin närmast kirurgiska syn på musikhistorien, är egentligen ganska försumbart. Det är deras osvikliga fingertopp-skänsla som gör dem till något utöver sina influenser. Det är givetvis en väldigt svår balansgång men Yo La Tengo, till skillnad från många andra, klarar den.

Kanadensiska The Heavy Blinkers, däremot, klarar den inte. Bandets, visserligen mycket charmiga, The Beach Boys- och The Monkees-influerade pianodrivna stämsångspop håller helt enkelt inte utanför sina egna influenser. Ingen av de 21 låtarna på The Heavy Blinkers självbetitlade andra platta erbjuder lyssnaren någon bra anledning till varför han/hon ska söka sig till The Heavy Blinkers hellre än deras influenser. Jag kan inte heller komma på någon.

Dan Andersson

WALTER TROUT AND THE RADICALS
"Go the Distance"
 Ruf/MNW

Det finns inget som helst radikalt över Walter Trouts urvattnade New Orleans-blues. De fruktansvärda gitarrkaskaderna avlöser varandra och man blir bara trötta än trött. Gamla bluesveteraner bör veta bättre än så här.

Per Lundberg G.B.

OSKER
"Idle Will Kill"
 Epitaph/MNW

Stundvis glimrar det till när Osker blandar popharmonier med punk. Skulle kunna bli hur stora som helst om de bara fick chansen. Tror att Oskers något slätstrukna punkpop tilltalar den breda massan.

Per Lundberg G.B.

PRAM
"Somniloquy"
 Domino/MNW

Pram har varit obegripliga så länge jag kan minnas. De passar liksom inte in någonstans. Normalt när man har ett göra med ett band som så friskt blandar sina hypnotiskt orgelbaserade låtar med lånade, möjligen stulna, beats och väver ihop allt kring en dovt mässande sångerska, skulle man utan nämnvärd huvudbry arkivera dem under post-rock. Men Pram passar inte riktigt in där heller. De är alltför originella för den benämningen.

Somniloquy är Prams fjärde fullängdsskiva för Domino sedan de knöts till etiketten 1998, men innehåller egentligen bara tre nya låtar. Av de resterande sex spåren är ett, *Mother of Pearl*, lyft från förra skivan *Museum of Imaginary Animals*, och resten är alternativa mixar av tidigare utgivna låtar. Med andra ord är skivan främst en angelägenhet för de allra mest hängivna fansen. Finns det någon annan sort?

Dan Andersson

CULTURE
"International Herb"
 TAPPER ZUKIE
"Tapper Roots"
 ALTHEA AND DONNA
"Uptown Top Ranking"
 MIGHTY DIAMONDS
"Right Time"
 SLY DUNBAR
"Sly Wicked and Slick"
 Virgin

Tredje laddningen med Virgin Frontline-reggae, och som förut är det är lite taskigt mot de andra titlarna att plocka med en Culture-platta. Den brukar alltid vara bäst. Så också denna gång. *International Herb* är en av deras sista riktigt bra skivor; bra låtar och härlig, omtänksam atmosfär.

Tapper Zukie är fortfarande underrepresenterad på CD. *Tapper Roots* är visserligen inte hans bästa, lite torftigt faktiskt, men hans iver och ibland mantraliknande toast är underhållande.

De tre övriga plattorna är inte lika roliga. *No More Fighting* som inleder Althea and Donnas platta är en suverän låt, men deras röster och unisona stämsång blir trista i längden och sänker *Uptown Top Ranking*. Och på tal om sång, så må *Right Time* vara en av vokalggruppen Mighty

Diamonds bästa plattor, men är ändå alldeles för förnäm.

Jumbopiset går ändå till reggaevärldens Ringo Starr, Sly Dunbar. *Sly Wicked and Slick* luktar kokos och sololja, och allvarligt talat – Sesam-signaturen i reggae-version? Huvva!

Peter Sjöblom

BROKEBACK

"Morse Code in the Modern Age: Across the Americas"
Thrill Jockey

Brokeback är egentligen en duo bestående av Noel Kuper-Smith och Douglas McCombs, men de utökar sättningen vid behov, bland annat med Joey Burns och John Convertino från Giant Sand och Calexico. Musiken har likheter med ambient fast utan elektronik. Ljuden är från början jordbruna och torviga, men ju längre det går, desto mer spricker soundet upp. I *Flat Handed and on the Wing* öppnar en mer upplyst springa mot Miles Davis *In A Silent Way*, innan de avslutar med en instrumental cover på Roy Orbisons *Running Scared* i klar luft och Twin Peaks-färger. CD:n hade gärna fått vara längre sina blott 30 minuter, för detta är väldigt bra.

Peter Sjöblom

STEVE WYNN

"Here Come the Miracles"
Blue Rose/MNW

Frågan är om Steve Wynn någonsin varit så här skramlig, ens med gamla Dream Syndicate. Flera låtar lutar ordentligt mot garage-rock. Ibland läcker det in något svårformulerat psykedeliskt. Gitarrerna töjer, vrider, bänder och ligger alltid beredda i bakhåll på en poppig melodi. Ibland (som i *Blackout*) smått och sirligt plockande som av en Jerry Garcia från andra sidan graven. Ibland Neil Youngskt råbar-kat. Varierat och mycket bra.

Peter Sjöblom

MILES DAVIS

"The Legendary Years 1955-1965"
Sony

Visst är det en legendarisk era, med Miles ton i trumpet som silver och flera briljanta band som ramade in musiken med den precision som krävdes. Men det innebär inte att det går att blanda och ge hur som helst. Den här svenskproducerade dubbeln presenterar låtarna i en inte alltid så känslig ordning. Om man nu ska bryta kronologin (vilket sällan blir riktigt bra) bör man vara noga med att det inte blir ryckigt. Mest iögonfallande blir det när inspelningar med större besättning trängs in bland kvintettlåtarna.

Det är bra om *The Legendary Years 1955-1965* kan öppna oinvigda öron, men man har allt att vinna på att gå vidare efter det. Det sägs i CD-häftet om Miles sparsamhet och elegans, att "en enda ton räckte för att öppna porten till ett universum av uttrycksmöjligheter". Miles hade många sådana toner. Fler än vad som rymms här.

Peter Sjöblom

BOB MARLEY & THE WAILERS

"Satisfy My Soul"
Crimson/Kommunikation

Det är något speciellt att höra musik från brytningsperioder i en artists karriär. Som Bob Marleys tidiga inspelningar för Trojan. Man hör kraften som söker men som fortfarande är osäker på riktningen. Visserligen är skivor som *Burnin'* och den nyligen remastrade och återutgivna *Catch A Fire* "bättre" än *Satisfy My Soul*, men redan här hör man styrkan komma. Fast mer rudimentärt, mindre definierat. Som en föraning, ett löfte om storverk. Det bör inte underskattas.

Peter Sjöblom

THE KINKS

"BBC Sessions 1964-1977"
Sanctuary/Playground

Det finns exempel på när BBC-inspelningar överträffar skivornas originalversioner – hör bara Bowie-samlingen som kom för bara lite sedan. Också Kinks gjorde understundom sitt yttersta i radiostudion. Exempelvis är *See My Friends* från 1965 och *Love Me 'til the Sun Shines* från 1968 formidabla i dessa versioner.

Allt är dock inte lika bra. Bland annat bryter stänkiga *Milk Cow Blues* flödet rätt ordentligt. Det hade gott och väl med en enkel-CD med enbart 60-talsmaterial. Kinks 70-tal innebar många bedrövelser, och om man bortser från alltid fina *Celluloid Heroes*, så rymmer andra CD:n i dubbeln inte mycket minnesvärt.

Peter Sjöblom

AUGUSTUS PABLO

"Moods of Augustus Pablo"
Cactus/Kommunikation

Det exotiska, mjukt kluckande ljudet från Augustus Pablos melodica passade perfekt i dubreggae. Det finns åtskilliga skivor som visar det. Egentligen är det inget fel på *Moods* heller; Aggrovators kompar med vederbörligt groove och King Tubby har producerat inspelningarna. Det som stör är den flagrant avsaknaden av information. Inte en rad om när inspelningar är gjorda eller andra vettiga fakta. Men som sagt, bra musik är det.

Peter Sjöblom

MATHIAS SCHAFFHÄUSER

"Love & Business"
Ware/Border

Det finns en trend just nu att kombinera techno med det tidiga åttioalets syntmusik. Det är en tysk trend, med folk som Dakar & Grinser och DJ Hell i fronten. Och Mathias Schaffhäuser. *Love & Business* är en blandning av snygg techno och totalt ostig synt. Som första låten, en version av *Hey Little Girl* med tändrypande sång av Rob Taylor: det är så kompetent gjort att man nästan glömmer av att låten faktiskt är värsta dravlet. Det är som en riktig tear-jerker från Hollywood, man vet att historien är trams, men det är så bra gjort att man måste titta ändå.

Bortsett från en Eurythmics-cover med den rätt usla sångerskan Regina Janssen så är resten av skivan instrumental. Melodisk techno som känns väldigt anonym – det är inte dåligt, men det saknas personlighet. Mathias Schaffhäuser behöver det ostiga för att få fram något som berör.

Henrik Strömberg

SON KITE

"Perspectives of..."

Digital Structures

En sak kan man i alla fall säga om psytrance-genren: omslagen har blivit mycket snyggare på senare tid. Son Kites omslag, gjort av en av killarna i bandet, är nästan elegant. Visst finns det fortfarande en känsla av "titta-vad-muycket-kul-saker-man-kan-göra-i-Photoshop", men det är gjort på ett snyggt sätt. Det här är nog ett av de mest genomtänkta psytrance-omslagen jag sett.

Henrik Strömberg

PAULA FRAZER

"Indoor Universe"

Evangeline/MNW

Paula Frazer har kastat av sig namnet Tarnation, och därmed förpliktelsen mot sina medmusiker (om hon någonsin tyckt sig ha det). Det är lite poppigare än förut, en utveckling som inte övertygar. Det är tråkigt att konstatera att de bästa låtarna fortfarande är de hjärtesmärtigt Twin Peaks-twangiga. För hur länge håller egentligen det konceptet? Kanske hade Frazer bara en riktigt bra platta i sig, Tarnation-debuten *Gentle Creatures*.

Peter Sjöblom

MY MORNING JACKET

"At Dawn"

PIAS/Playground

Det är något speciellt med My Morning Jacket från Kentucky. De är för stora i soundet för att vara "jordnära country" och för sånginriktade för att gå vilse i flum. Det ekar av Beach Boys, *After the Gold Rush* och till och med John Cale. Eller kanske mest, Galaxie 500, med spåda men starka melodier.

Peter Sjöblom

BRIAN SETZER '68 COMEBACK SPECIAL

"Ignition"

Surfdog/MNW

Den gamla Stray-katten plockar rytmsektionen från sin egen Brian Setzer Orchestra och det låter som att Setzer trivs när han får spela med en trio igen. Det glöder om rösten och han far ut i ett par extra solosvängar på gitarren av ren spelglädje. Lite synd att kompetens känns en smula oelastisk.

Peter Sjöblom

SAGOR & SWING

"Orgelfärger"

Häpna

Med sättningen Hammondorgel och trummor är det svårt att inte tänka på Hansson & Karlsson. *Orgelfärger* har också en stark dragning åt Bo Hanssons egen *Sagan om ringen*, med mycket svensk folketon i botten. Visserligen ganska bra, men varför så envetet försöka efterlikna något som redan finns?

Peter Sjöblom

MARTIN HALL

"Metropolitan Suite"

MNW

Danske Martin Hall har skrivit böcker och gett ut musik sedan början av 80-talet. Bland det som fått störst uppmärksamhet är hans samarbete med Hanne Boel från förra året. *Metropolitan Suite* arbetade han på i tre år tillsammans med Christian Skeel. Sviten är uppdelad i 25 korta låtar, ögonblicksbilder, samtliga orkestrerade med rikliga referenser till klassisk musik. Vokalt påminner det lite om David Sylvian och Elvis Costello.

Det vilar en air av dekadent elegans över *Metropolitan Suite* som dessvärre känns utstuderad och lite kylig. Jag har svårt att känna med musiken. Den berättar, men det är som att den inte bryr sig så mycket om ifall jag lyssnar eller inte.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"A Nod to Bob"

Red House/MNW

Ett antal artister från country- och folklägren säger grattis till Bob Dylan på hans 60-årsdag. Snällt av Martin Simpson, Rosalie Sorrells, Greg Brown och de andra, men det är inte många som säger något nytt om låtarna. Tom Landa & the Paperboys har en irländsk touch i *All Along the Watchtower*, och Hart-Rogue sjunger *With God on Our Side* på franska. Mest oväntade låtvalet gör Suzzy & Maggie Roche med *Clothes Line Saga*. Men än sen?

Peter Sjöblom

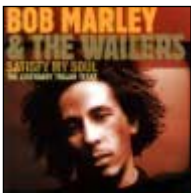
SHERIFF

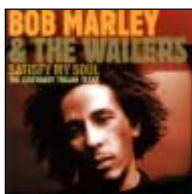
"Sheriff"

Häpna

Sheriff är en duo med jazzrötter, men deras musik kan kallas dekonstruerad rock, med trummor, gitarr och piano. Musiken är gles, släpig. Ibland, särskilt när Magnus Granberg sparsamt sjunger, påminner det avlägset om Lou Reed och Smog. Släpigheten kan lätt tas för ointresse, särskilt som flera av låtarna bygger på små idéer som mals i uppemot sju-åtta minuter. Enkelt uttryckt håller det inte för en hel skiva.

Peter Sjöblom

ALEJANDRO ESCOVEDO
"A Man Under the Influence"
 Bloodshot/MNW
 Det låter inte så vidare kul om *A Man Under the Influence*. Hyfsat gedigen men ordinär americana. De bästa låtarna är de två första som för övrigt låter rätt mycket Terry Lee Hale. Chris Stamey har producerat.

Peter Sjöblom

CLEARLAKE

"Lido"
 Domino/MNW
 Jag kommer ofta att tänka på XTC när jag hör Clearlake. De tar inte sällan spjörn i 60-talet och har en akademisk touch, en klipskhet i stil och sound som ibland skymmer själva låtarna. Det finns gott om goda idéer på *Lido*, men inte så mycket hjärtlighet. En gnutt mer uppsluppenhet hade gett mer liv åt musiken.

Peter Sjöblom

THE DICKIES

"All This and Puppet Stew"
 Fat Wreck Chords/Border
 Inte för att man hoppar ur brallorna av entusiasm för att Dickies släpper nytt, men taget för vad det är så är det inte så hems-kt – poppig punk som det varit i alla år. Och åren är många – det sägs att Dickies är världens äldsta fortfarande aktiva punkband.

Peter Sjöblom

STEVIE NICKS

"Trouble in Shangri-La"
 Reprise/Warner
 Mer slick välplanerad radiorock från Stevie Nicks. Sheryl Crow hjälper till i producent-sätet att skapa en påkostad, kromglänsande yta. Men under den, föga.

Peter Sjöblom

TAJ MAHAL & THE HULA BLUES BAND

"Hanapepe Dream"
 Tradition & Moderne/Border
 Det är andra gången Taj Mahal vänder blickarna mot den hawaiianska musiken (första gången var för fyra år sedan, med *Taj Mahal & The Hula Blues Band*). Han blandar in lite reggae och förstås lite blues, och jag tycker inte att det är någon vidare bra idé. Det puttrar på, skumpar mysigt fram, men roligt är det inte. Och söta rara, kan vi inte slippa fler covers på *All Along the Watchtower*, med eller utan pruttande saxofoner? Snälla?

Peter Sjöblom

ATTENTION DEFICIT

"The Idiot King"
 Magna Carta
 Attention Deficit är en trio som förenar Zappa, Weather Report och Primus på ett ganska olustigt sätt (Primus Tim Alexander också ingår för övrigt också i bandet). Innehåll och kommunikation betyder mindre än ekvilibristisk och tonmängd. Fusion som sämst.

Peter Sjöblom

BOB MARLEY & THE WAILERS

"Catch a Fire (Deluxe Edition)"
 Island/Universal
"One Love – The Very Best of"
 Tuff Gong/Universal
Catch a Fire är ett monument som är svårt att ifrågasätta. Innebörden av den är fortfarande stark, 28 år efter utgivningen. Denna *Deluxe Edition* innehåller förutom remastrad version av skivan som vi lärt känna den också den tidigare utgivna jamaikanska originalversionen. Denna innehåller ett par låtar som skars bort, och saknar några pålägg som gjordes i London för att ge skivan en större skivköparpotential (till Wailers gillande bör påpekas). Det viktigaste är att den är mer omedelbar, mer "pang på". Kanske till och med aningens bättre än den slutgiltiga varianten.

One Love är ett pärlband av hits för

den som bara vill ha ett koncentrat av Marley. *Get Up Stand Up, No Woman No Cry, Is This Love, Exodus, Could You Be Loved* – alla finns här. Dessutom "nya" *I Know A Place*.

Båda plattorna är remastrade, med lyckat resultat dessutom.

Peter Sjöblom

MYNTA**"Cool Nights – The Very Best of Mynta" Virgin**

Cool Nights är en sammanställning av Myntas softare låtar. Som med många band som spelar i en etnofusion-genre har de ett drag av new age. Mynta i sig hör visserligen till de bättre banden i stilen, men fluffigheten känns ändå lätt ytlig, jag önskar gärna lite mer jordighet och substans.

Peter Sjöblom

DUBCHEK

"Down Memory Gap Lane"
 Unitone World/Playground
 Papa Dee och producenten David Barratt kliver in i dubvärlden. Musiken är gjord speciellt för plattan, och låtarna flyter på utan uppehåll och ger plattan en konceptkänsla. Rätt behagligt att lyssna på visserligen, men det blir lite för mycket lekstuga.

Peter Sjöblom

MARTINA ALMGREN QUARTET

"Leaving Home"
 Zebra Art
 Göteborgsk jazz i koncentrerat format – de flesta låtar ligger kring tre-fyra minuter. Två av dem är signerade Lennon/McCartney. På det hela taget tycker jag inte det fungerar särskilt bra. Musiken blir ofta stolpig och spänstlös, och det känns som att det är kvartettledaren och trummisen Martina Almgren själv som håller emot. Den som utmärker sig mest är Marcus Ubeda, som emellanåt får till ett bra flyt på pianot.

Peter Sjöblom

CLAY WALKER

"Say No More"
 Giant/BMG
 Oljig pop och sirapskletiga ballader blir inte country bara för att man spacklar tomrummen med fiol och steelguitar. Det fortsätter att vara oljig pop och sirapskletiga ballader. Även om Nashville försöker lura i oss motsatsen.

Peter Sjöblom

HANK C. BURNETTE

"Don't Mess with My Ducktail"
 Independent Ent.
 Hank C. Burnette var redan när *Don't Mess with My Ducktail* släpptes 1977 en anakronism. En svensk, Sven-Åke Högberg, som under ett fäligt artistnamn gjorde hemsnickrad 50-talsrock med twang, taktmaskin och konstiga ljudcollage. Och dessutom fick en hit med den skruvade *Spinning Rock Boogie* – mitt under den glittriga discoeran!

Det har inte blivit mindre anakronistiskt, utan snarare tagit ett egendomligt steg till bara genom att åren gått. Idag framstår skivan som än mer bisarr, på gränsen till rubbad. Som en underground-sågen som ingen längre berättar, trots att han till och med vid ett tillfälle gavs ut av Sun Records.

Men är det bra? Tja, lite svennigt ibland och riktigt bra ibland (som i en av de åtta bonuslåtarna, den Cramps-iga *Wild Little Willie*). Men det spelar egentligen ingen roll. Det här handlar om något helt annat. En vriden originalitet rent av.

Peter Sjöblom

BLACKMORE'S NIGHT

"Fires at Midnight"
 SPV/Playground
 Blackmore's Night började när Richie Blackmore tillsammans med sångerskan Candice Night började lattja runt med renässansmusik. Första plattan var rätt

tråkig, men denna tredje är rent förskräcklig. *Fires at Midnight* är en slasktratt för romantocistiska klichéer om folk- och renässansmusik. Det är midvinternätter, brasor och kungar och gud vet allt. De hinner till och med klämma in en smaklös Dylan-cover. Allting mot en gräll fond av syntar. När enda rätt bra låten, *Village on the Sand*, kommer är det redan för sent för bättring. Detta ska ner i soptunnan, långt jävla ner dessutom.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"The Sopranos - Peppers & Eggs"
 Columbia/Sony
 Första soundtracket från TV-serien Sopranos fungerade riktigt bra som samlingsplatta med schyssta låtar. Andra volymen är dubbel, fortfarande med bra musik, men mer typiskt soundtrackspretig. Frank Sinatra, Rolling Stones, R.L. Burnside, Tindersticks och Vivaldi drar inte riktigt jämnt. Bob Dylans tidigare utgivna Dean Martin-cover *Return to Me* är däremot rena kalkonen!

Peter Sjöblom

D.R. HOOKER

"The Truth"
 Subliminal Sounds/Border
 Till skillnad från många andra psykedeliska så kallade klassiker, lever D.R. Hookers *The Truth* upp till epitetet. Inget fantasmagoriskt trolleri med studioeffekter för sakens egen skull, men en vibb som det är svårt att ta miste på. Låtarna slår kanske inte omedelbart, utan växer fram efter hand, en efter en. Den dröjer, men belönar. Skivan släpptes ursprungligen 1972 och gräver ett djupt hål i plånboken om man ska ha tag i en originalpressning. Den här utgåvan är sålunda ett ypperligt alternativ, särskilt som den dessutom rymmer större delen av D.R. Hookers andra platta *Armageddon*.

Peter Sjöblom

BACUZZI

"Flower Lodge"
 King Syndrome Sounds/Amigo
 Under namnet Bacuzzi gör försvenskade irländaren Mark O'Sullivan disträ dubjazz utan riktig glöd, och jag är inte speciellt imponerad. Jag kommer aldrig i kontakt med några känslor, det blir för kliniskt. Bra är ändå pumpande *Falling On Your Sword* med Papa Dee på sång.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Rootical Vibrations"
 Victory World/Border
 En intressant blandning av nya mixar på låtar av klassiska artister som Horace Andy, Dillinger, Peter Broggs, Trinity och nya förmågor som Tony Roots och Afrikan Simba. Färsk Chicago-etiketten Victory World har genom ett lyckat samarbete med Jah Warrior satt ihop en ganska trevlig samling fräscht doftande roots reggae. Nu har de senaste åren bjussat på massor av jamaicasamlingar, och av den anledningen krävs det mycket mer än sähär för att imponera. Betyget kan bara bli "trevligt".

Pigge Larsson

DIVERSE ARTISTER

"Compost Community"
 MINUS 8
"Snowblind/Badman & Throbin"
 Compost/Border
 Compost är ett bolag som älskar att hylla sig själva på otalet samlingar. Säg vad man vill, men tyskarna är verkligen konsekventa. De renodlar sin version av nu jazzskolan med brinnande frenesi. Men av alla artister på etiketten är det bara ett fåtal som är riktigt intressanta, däribland Trüby Trio och Les Gammes. På den här samlingen har man dock hittat övervägande bra material, med förutom ovanstående band även Syrup, Fauna Flash och Koyto Jazz

Massive.

Sen har vi en plastbit med Minus 8. Att man släpper denna karikatyr av Compost som singel har antagligen bara ett syfte. *Snowblind* har blivit en reklamåt. Apple har valt spåret till en filmsnutt för en ny liten bärbar. Minus 8 är så otroligt lagom att själve Steve Jobs inte kunde motstå låten. Fast den fanns egentligen med redan på förra årets fullängdare *Elysian Fields* – kanske den mest Compostiga skiva som finns.

Pigge Larsson

BLANK & JONES

"Nightclubbing"

Edel

Artister som måste proklamera aktivt att de sysslar med någon form av musik väcker alltid misstankor om att allt inte står rätt till. Blank & Jones förra platta hette *DJ Culture* och den här heter alltså *Nightclubbing*. Som om det räddade någon som helst tvekan om i vilka sammanhang den här urkommersiella trancetechnoavarten har sin användning. Att pressreleasen sedan berättar att duon utgörs av två snygga män strax under trettio, och att den och den låten är mycket välproducerad visar på ett fenomen som måste bekämpas med alla till buds stående medel.

Jag talar om den stora bagatelliseringen av populärmusik. Den typen av inställning till musik som gör att det numera är obligatoriskt att klä ut sig och göra en putsig cover på Magnus Ugglas senaste hit på firmafesten, för att sedan oavsett insatserna berömma varandra och så småningom hemma i sängen tala om för sin respektive att det var "musik" på festen. Inställningen att musik är enkelt att skapa, det kan ju vem som helst. Med dagens teknik är det ju bara att trycka på en knapp. I helvete. Musik handlar mer än något annat om att förmedla känslor. Det är något man ska lägga ner sin själ i, och gör man inte det så hörs det.

Med detta vill jag egentligen bara säga att Blank & Jones är nyrakade, könlösa och äckliga.

Pigge Larsson

STEVE HOWE

"Natural Timbre"

Eagle/Playground

Gubben spelade gitarr i Yes, kunde det inte fått stanna därvid? Steve Howe har här gjort en riktigt usel akustisk platta, där han experimenterar med gitarrer, sitarer och lutor i en ändlös strängonani, helt mekaniskt och oengagerat. Han ger sig på att tolka Vivaldi, och presenterar dessutom stolt tre gamla och med rätta bortglömda Yes-låtar i ny ruttan tappning. Man vill bara försvinna.

Pigge Larsson

DIVERSE ARTISTER

"Hi-Fidelity House: Imprint 3"

Guidance/Border

De flimrar förbi i svärmar, housesamlingarna. Antagligen finns det någon sorts bidrag som bolag erhåller automatiskt när de släpper en samling med någon form av dansmusik. Hur skulle det annars gå ihop? Jag vet ingen som köper skivorna. Finns det kanske organisationer som går in och stödköper? Förutom dessa tankar förblir jag helt oberörd av denna 2000-talets hissmusik. Söt guldfisk på omslaget, fast den idén är väl inte heller helt ny?

Pigge Larsson

ATMOS & ECHÖ-LAB

"Overlap"

Flying Rhino/Border

Atmos är ett alias för Tomasz Galicki. Tillsammans med Henrik Jonsson bildar han Echö-Lab. De visar på *Overlap* upp en rad ganska tunga trance-flörtande dub-inspirerade delvis ambienta technospår, de flesta signerade Galicki. Skivan är en mörk

och opolerad historia, och produktionen känns väldigt mycket sovrumsgolv. Den lite ofärdiga finishen och de kärva rytmiska pålägggen gör att det här är en ganska intressant skiva, även om man kan misstänka att siktet från början legat farligt nära Goa.

Pigge Larsson

SEA OF GREEN

"Time To Fly"

RiseAbove/MNW

Är det något skivbolag förutom Metal-Is (WASP, Halford) och oftast Southern Lord (The Want, Spirit Caravan) som jag litat på så är det Lee Dorrians RiseAbove (Goatsnake, Sheavy). Men efter debuten med kanadensarna i Sea of Green börjar jag tvivla på Lees omdöme. Precis som debuten av bolagskollegorna i Hangnail efterlämnar Sea of Green bara ett stort "jaså". Tråkig intetsägande halvhård amerikansk rock. För även om deras cover av Pink Floyds *Breathe* är hyfsad, berör inte resterande mig alls. Hoppas nu bara innerligt att de trots allt följer Hangnail i fotspåren och gör en kanonbra uppföljare.

Thomas Olsson

NIKOLO KOTZEV'S

"Nostradamus"

Steamhammer/Playground

Läter himlen ordet rockopera väldigt pretentiöst? Risken att det ska gå över styr känns överhängande. På denna dubbel-CD presenteras historien om den märkliga sianren Nostradamus på ett minst sagt svulstigt och ointressant sätt. Som initiativtagare står gitarrvirtuosen, kompositören och violinisten Nikolo Kotzev (Baltimore, Brazen Abbot) som verkligen tagit sig vatten över huvudet. Med ett gäng föredetningar som Glenn Hughes, Joe Lynn Turner (båda Deep Purple), bildsköna Sass Jordan och Alannah Myles känns själva historien viktigare än musiken. Musikaliskt hamnar soundet någonstans mellan Whitesnake och Deep Purple med pampiga symfoniskt orkestrala inslag. Men trots att plattan har en sådan kompetent besättning, såsom hela Europe förutom Joey Tempest, sjunker den pardonlöst mot avgrunden. För Nikolo måste denna egotripp vara total, knappast för oss andra.

Thomas Olsson

DOGFACE

"Unleashed"

MTM Music/Edel

Debuterande Dogface (vilket namn?) bjuder på välspelad hårdrock utförd av kompetenta musiker med fötterna i både 70 och 80-talets hårdrocksmylla. Hårdrock med anor från Deep Purple, Rainbow, Mr. Malmsteen och John Norum putsas upp, körs genom mixerbordet, kryddas med Mats Levéns (Treat, Swedish Erotica, Malmsteen, Southpaw) säkra och karismatiska rockstämman och serveras på silverfat. Fans av melodisk hårdrock, här har ni er lilla julafton! För egen del är jag inte vidare förtjust i denna strukturerade och ofarliga typ av hårdrock. Jag vill ha utmaningar! Visst, Levén är en duktigt sångare med stora röstresurser, hammondorgeln sitter där den ska och tajtheten är knivskarp, men var är glöden? Både Levén och gitaristen Martin Kronlund kryssar denna hårdrocksfärlja stilsäkert mellan grunden, jag önskar bara det fanns en infiltratör i bandet som kunde störa denna välplanerade jungfrufärd.

Thomas Olsson

BADMARSH & SHRI

"Signs"

Outcaste/Playground

Då jag hörde indiefödda britten Nitin Sawhney för första gången blev jag helt knäckt. Han var nämligen mannen som gjorde 1999 års bästa platta. Jag kollade upp skivbolaget Outcaste som koncentrerar

sig på modern musik med asiatiska influenser. Ingenting har nått upp till samma höjder som Sawhney. Det gör inte heller Badmarsh and Shri. Ibland påminner de om ett Massive Attack med indiska influenser. Vackert och stämningsfullt är det, men jag saknar ett personligt uttryck, en röd tråd. Jag kan inte låta bli att tipsa om Nitin Sawhney istället.

Johnny Jantunen

AIR

"10 000HZ Legend"

Source/Virgin

Den franska scenen är inte speciellt upphetsande. Daft Punk verkar ha tröttnat rejält på att göra spännande musik och jag har alltid varit väldigt misstänksam mot Air. Musik att använda vid modevisningar, att namedroppa för att känna sig rätt, att spela på reklambyråfester. Det är snyggt och elegant och väldigt franskt. Serge Gainsbourg lurar i kulisserna och trots samlingar och syntar så känns det mycket 60-tal. Tack och lov har Air lånat mycket från första plattan *Moon Safari* och hemsckheter som singeln *Sexy Boy*. Numera verkar de inte bara behöva dölja sig bakom maffiga ljudkulisser. *The Vagabond* är en låt rakt upp och ner samtidigt som *Radian* är en smygande easy listening-komposition med sköna roadmovie-harmonier. Tangerine Dream är ett namn som plötsligt flyger förbi i mitt huvud. Det är filmmusik som Air sysslar med och det kändes därför naturligt med förra årets soundtrack till filmen *The Virgin Suicides*. Men jag skulle föredra en bättre film nästa gång.

Jonas Elgemark

J.J. CALE

"Live"

Virgin

Jag har sålt av mycket skivor genom åren (oj vad gammal jag låt!), men av någon anledning behållt J.J. Cale-skivorna. Jag kan helt enkelt inte slita mig från den blyge, buttre mannen från Tulsa, Oklahoma. Det han gör är någon slags enkel blues, men det finns sympatisk lågmäldhet både i hans gitarrspel och sång som är befriande och jag får alltid ett leende på läpparna efter att ha hört några låtar. Även om inte hela hans karriär varit lika jämn som på sjuttioalet så vet man att Cale inte skulle kunna sälja sig eller göra något dåligt. Han gör precis det han alltid gjort – och hur många artister kan man vara trygga hos utan att det blir tråkigt?

Denna liveplatta med låtar hämtade från olika konserter de senaste fem-sex åren är, som vanligt, enkel okomplicerad och faktiskt helt självklar. Ljudet känns nästan lo-fi och då och då tycks Cale hafsa sig igenom låtar och ibland låter det som han somnar. Men han har min fulla tillätelse, så länge han kör pärlor som *Call Me the Breeze*, *Same Old Blues* och *Thirteen Days*.

Jonas Elgemark

BOSSON

"One In A Million"

MNW

Är det den här killen som är tänkt att rädda MNW från att gå i konkurs? Good luck.

Utän att ha haft några hits alls har Bosson spelat förband till Britney Spears och fått med en låt på *Miss Secret Agent*-soundtracket. Det betyder att det finns skivbolagsmäniskor som faktiskt tror på de här tredje klassens Cheiron-produktionerna. Och på Bosson som ser ut som om han vore tagen direkt ur en H&M-katalog. Det kommer bli ett plågsamt uppvaknande i rea-backarna om ett halvår.

Thomas Nilson

ROLLINS BAND**"Nice"****SPV/Playground**

Har alltid hyst stor respekt för denne över-tatuierade muskelknutte. Det Henry gör känns alltid äkta och rätt. Tycker fortfarande att 1999 års *Get Some Go Again* höll till det bästa som gjordes då. Nu som då inspelat på samma primitiva sätt live rakt in utan krusiduller. Det är väl det som gör att det känns så äkta. *Nice* kommer att gå mycket varm i min CD-spelare länge länge och när detta år ska summeras och rangordnas är Rollins Band med och slåss om de övre platserna. *Up For it* och *I Want So Much More* slår allt och alla på rumpen. Blås och grymma soulkörer till hårt malande bas- och trumkomp. Lägg till en galen saxofon, en flippad gitarr och Henrys psalm om hur mycket mer han egentligen ha.

Per Lundberg G.B.

J's PLAIN BAND**"Mother Kerstin Street"****Studio Lyddevägen**

Jörgen Hallberg och Sten Karlsson har tillsammans en bra känsla för hur man skriver bra låtar. Aningen pop blandat med en dos country blir *Mother Kerstin Street* en mycket behaglig genomlysning. Munspel, mandolin, orgel och mycket akustisk gitarr ger en luftig ljudbild som känns som om sommaren aldrig ska ta slut. *Suites Me Fine* är en hit och borde verkligen få chansen att bli det. Hoppas att Jörgen och Sten hittar ett skivbolag som förstår dem. Denna skiva finns inte att få tag på i handeln, pröva istället på www.jsplainband.com.

Per Lundberg G.B.

AMP-45**"This is the Sign of the Times"****Bid Recordings**

Pop som går på högvägar som en övertrimmad moped. Skitkul medans det varar. Ända tills den skär eller när polisen tar dig för fortkörning, fast det är rätt kul då också. Amp-45 har tre ingredienser som tilltalar; bra sång, bra gitarrer och starka refränger. På första spåret *What a Ride* känns det som om Wannadies smyger omkring i bakgrunden. I sommar kan man se bandet live på ett antal festivaler, till hösten kommer fullängsskivan. Mer än så ska inte behövas.

Per Lundberg G.B.

RICKSHAW**"Tender Songs of Love"****Beluga**

Stökig garage-rock 'n' roll med stundvis skön orgel. Tyvärr går alla tolv låtarna på tomgång. Rickshaw bryter absolut ingen ny mark. Istället går de vägen som leder fram till ättestupan och balanserar på kanten utan att falla ner i glömskans bottenlösa brunn. Självklart ska inte Rickshaw avnjutas på CD utan live. Då kommer kanske sångarens Dad-röst till sin rätt.

Per Lundberg G.B.

REDMAN**"Malpractice"****Def Jam/Universal**

Livet har inte alltid varit ett funkigt röka-partaj för Redman. Uppväxten kantades av hårt liv i Brick City, New Jersey som anses vara ett av de värsta kvarteren i världen. Och när Redman tappade en bit stark tobak, som han förvarat i mössan, rakt i sin mammas middag blev det för mycket även för en förstående moder. Redmans hittade istället ett hem hos Eric Sermon från EPMD och nya familjen Hit Squad (Keith Murray, Das EFX och K-Solo).

På nya *Malpractice* fortsätter Redman att sätta rumpor i gungning. Ledordet är alltså FUNK vilket också kröns av ett samarbete med legenden George Clinton i *J.U.M.P.* som är ett av de blekare spåren

på plattan. Det är framförallt i stenhårt pumpande missler som *Lick a Shot* och *Uh-huh* med brutal gatulyrik som han gör skäl för beundran från bland andra svenske Timbuktu. Men sjuttioåtta minuter mastiga basgångar och galna mellanpartier blir mycket funk även för undertecknad. Det känns skönt när Redman frångår sin beskyddares välkända koncept och jobbar med producenter som Da Mascot i *Soopaman Luva Part Two*.

Björn Magnusson

LA GUNS**"Man in the Moon"****Spitfire/Playground**

L.A. i mitten av 80-talet, LA Guns + Hollywood Rose = Guns'n Roses. Axl, Izzy, Duff, Tracii Guns och trummisen Rob Gardner. Tracii tröttnar, tar med sig trummisen, ombildar LA Guns och ersätts av Slash, resten är historia. LA Guns slog aldrig på samma sätt som Guns'n Roses, när Slash i grunden är en bluesgitarrist har jag alltid klassat Tracii som en sleazegitarrist utan vare sig vidd eller stabil grund. Men LA Guns debutplatta kom i precis rätt tid, 1988, och lyckades kombinerade Mötley Crüe's glamlease med WASP-influenser, tyvärr utan att förmedla några direkta låtar utan snarare ett tidstypiskt sound. Efter några framgångsrika år fick trummisen Steve Riley (ex. WASP) sparken, sångaren Phil Lewis och gitarristen Mick Cripps hoppade av och kvar stod Tracii och basisten Kelly Nickels. Många konstellationer senare släppte ett återförenat LA Guns förra året en kanonbra liveplatta, *A Nite on the Strip*, ett måste för alla sleazefans. Gitarrsträngarna var nya, adrenalinet sprutade och spelglädjen 110%! Glöm förra årets trista uppsättning av bandets andra platta, *Cocked & Loaded*, som ändå inte var bra. Nya plattan spritter istället av nya melodier och beter sig som en kalv på grönbete. Låtarna är bra, och producenten Gilby Clarke (ex. Guns'n Roses) har återigen lockat fram bandets rockkänsla och placerar plattan någonstans mellan debuten och *Hollywood Vampires* från 1991. Bandets talang för halvballader firar stora triumfer i form av *Don't Call Me Crazy* och *Turn It Around* och rockrökarna är många. Tracii har breddat sitt gitarspel betydligt och snuddar numera både Slash och bitvis även Jimmy Pages spelstil på ett förnämligt sätt. Soundet hamnar någonstans mellan tidiga Guns'n Roses, lite Aerosmith, Mötley Crüe och Led Zeppelin med den typiska LA Guns-touchen och känns snarare tidlös än daterad. Härligt! Efter ett tiotal plattor är bandet bättre än någonsin, det här vill jag se live!

Thomas Olsson

GOD FORBID**"Determination"****Century Media/MNW**

Tja, inte så dumt alls. Teknisk trash typ Testament och Forbidden med inslag av dödsmetall från Gothenburg sound-skolan. Sångaren Byron Davies vrålsjungande stil passar bra ihop med det brutala trashandet och får de bara till några melodier samt hittar sin egen stil kan det bli riktigt intressant i framtiden. Idag fungerar *Divide My Destiny* bäst, resten känns för ostrukturerat och får stå på återväxt.

Thomas Olsson

BON JOVI**"One Wild Night, Live 1985-2001"****Universal****Bedrövtligt! Helt jävla bedrövtligt!**

Mjölkkossan och arenamonstret Bon Jovi ska mjölkas igen! Räcker inte mer än 87 miljoner sålda plattor? Rik vill bli rikare. För alla de "stackare" som missade bandets pudeldagar under mitten av 80-talet kommer här en livekavalkad, plockade från hela världen. Fluffiga låtar typ *Living*

On A Prayer, Wanted Dead Or Alive och *Runaway* dammas av plus nya singellåten *One Wild Night*. Dessutom en totalt obegränsad slaktversion av Boomtown Rats *I Don't Like Mondays*, där originalsångaren Bob Geldof dessutom är med och skrålar. Varför?

Mjukisrock för pepsodent-leende Svenssonkillar i vit t-shirt som gillar "hårdrock" – nej tack!!

Thomas Olsson

STEREOMUD**"Perfect Self!"****Loud/Sony**

Högtalarna sprakar till, – Hallå, hallå! Nu-metaltåget beräknas avgå inom en halvtimme.

Skivbolaget har bjudit in sina kollegor med tellingar till en hemlig resa och tåg-perrongen är redan full. Limp Bizkit och spralliga Fred Durst i spetsen ställer sig brevid nykomlingarna i Linkin Park som trycker sig tätt intill. Soulfly förklarar för Corey Taylor i Slipknot att det inte passar sig att bära mask på tåget. En bit bort står frustrerade Disturbed och trycker. Plötsligt sprakar det till i högtalarna och det är dags att gå ombord.

I sista sekund kommer Jonathan Davies i Korn och sen Mudwayne. Tåget börjar rulla och skivbolaget tar micken.

– Välkomna till denna resa mot Disneyland. Vi serverar något svalkande under tiden som ni lyssnar på vårt senaste fynd: en stor applåd för Stereomud.

Bandet kliver försiktigt in i kupén till dånat av applåder.

– Tystnad. Stereomud har medlemmar från Faith No More och Stuck Mojo och vi tänker satsa stenhårt på dom. Dessutom har vi tagit in tre olika producenter för att få ett bredare sound. Men nu är vi nyfikna på vad ni tycker. Var med i vår trevliga pristävling och skriv ner era åsikter. När vi kommer fram får vinnaren dyka i Joakim von Ankas pengavalv.

"Yeah, cool! Få hit paper", säger Corey Taylor.

– Hallå igen, tyvärr kan vi inte utse någon vinnare eftersom alla skrivit likadant. Vadå listanpassade dussinkopior av Disturbed? Herregud, vi som trodde de var något alldeles extra.

"Fuck you", vrålar Fred Durst.

Thomas Olsson

CLUTCH**"Pure Rock Fury"****Warner**

Att ta bort jammandet från Clutch är som att skära fingrarna av en pianist, även om det ibland skulle vara nödvändigt. Sångaren Neil Fallon's röst må vara personlig och cool, men sjunga kan han fortfarande inte. Glädjande nog känns låtarna ändå mer utkristalliserade på *Pure Rock Fury* jämfört med *Jam Room*, där titeln sa det mesta. Ändå bjuder bandets femte platta som vanligt på motstånd i början. Men efter några genomlysningar sätter sig inledande *American Sleep* och för tankarna till svenskarna i Terra Firmas svängiga boggie-rock. I nästa sekund körs den brutalt över av den fartfylt bluesdoftande titellåten som är plattans bästa spår. Bandets flört med rapmusik på *Careful With That Mic...* hoppas jag bara är en kul grej som inte kräver någon uppföljning.

Bandets musikaliska grund står främst gitarristen Tim Sult och trummisen Jean-Paul Gaster för, som på äkta 70-tals-manér bjuder på en taktfast, men ändå varierad, och bitvis riktigt svängig bluesbaserad rocksoppa. Tim Sult kan sin 70-tals-hårdrock och har ett härligt häng samt ett rejält bett i riffen. Men därifrån till att placera det i melodier är stundtals steget långt. Många låtar går mest på tomgång och påminner om Corrosion of Conformity's

senaste platta, det vill säga rock utan att beröra. Men känner jag Clutch rätt kommer troligtvis låtarna efter antalet genomlyssningar.

Thomas Olsson

DOZER

"Madre De Dios" Man's Ruin/Border

Inget nytt under solen på Borlänge-killarna i Dozers andra platta. Även denna gång är omslaget hämtat från rymden och stoner-spjälken står öppna på vid gavel. Riffen är fuzziigt murriga och ljudbilden doftar något söttaktigt, precis enligt regelboken. Tyvärr börjar inaveln bli mer än påtaglig inom genren nu för tiden. Bäst klarar sig *Early Grace* som blir utmärkt på ett blandband i sommar. Herregud, Kyuss och Fu Manchu hade/har inte bara ett coolt sound, de hade/har låtar också! En hel platta med i stort sett samma låtar, samma groove och exakt likadan ljudbild, tröttnar åtminstone jag på snabbt, vilket är vad Dozer bjuder på. Okej, Fu Manchu har inte heller någon större variation i sina låtar, men de klarar sig ändå på sin chamrigt punkiga och attityfyllda slackerrock, som åtminstone berör. Hos Kyuss fick kombinationen bländande psykedeliskt gitarrspel, utmärkta låtar och sång, samt bandets sound, stjärnorna att gnistra och glimma. Hos Dozer finns ingen magi. Talangen finns men låt- och idéplanet känns idag alltför snävt och begränsat. Soundet är jämntjockt och låtarna för anonyma.

Thomas Olsson

NEBULA

"Charged"

Sweet Nothing/Border

Inom stonervärlden står Nebulas EP *Let It Burn* i en klass för sig! Hänsynslösa slackerriff från det psykedeliska 70-talets hårdrocksskola serverades med skiter-i-allt-attityd. Även på splitplattan med svenskarna i Lowrider visade Nebula upp sin kvalitet i form av rykande *Full Throttle* eller *Fall of Icarus*. Att bandet hämtar sin inspiration från spacerockarna Hawkwind, tidiga Monster Magnet och givetvis urmodern Black Sabbath är knappast någon hemlighet, men lägg också till en stor skopa flummrock à la Atomic Bitchwax och Stooges/MC5-aktigt garagerock så är bilden klar. Därför känns de forna Fu Manchu-medlemmarna, gitarristen Eddie Glass, trummisen Ruben Romano och basisten Mark Abshires, sound klart intressant i dagens urvattnade musikklimat. Sorligt nog tycker jag ändå en hel platta blir för mycket. Soundet och låtidéerna känns för begränsade och dränker guldkornen, både Eddies röstregister och gitarrspel faller i samma fälla som Scott Hills (Fu Manchu): charmigt men enformigt. På Nebulas andra platta har låtarna blivit rakare, mer punkiga och Stooges-garage än sist men saknar ändå avstampet som får skorna att glöda. För mig passar fortfarande Nebula bäst i EP-format.

Thomas Olsson

BIG ELF

"Goatbridge Palace"

Record Heaven/MNW

Få av dagens band har lyckats kombinera Beatles melodisinne, med tyngden från 70-tals-band som Atomic Rooster och Uriah Heep på ett sådant förträffligt sätt som Big Elf! Debuten *Closer to Doom* är redan en given klassiker, där framförallt Black Sabbath-venerna förenades med Beatles melodiska ådror. Oftast är det mellotron-, Hammond- och keyboardmästaren Damon Fox som har hand om sången, helt okej men inget speciellt. Däremot börjar det hända saker när gitarristen A.H.M. Butler fyller i eller solosjunger. Hans ljusare men ändå fylliga Lennon-aktiga röst framkallar rena Beatles-vibbarna och balanserar

ibland till det magiska. Nya plattan visar sig innehålla fyra livelåtar, varav en cover på Black Sabbaths *Sweet Leaf*, bra men för anonym, samt två låtar hämtade från Big Elfs senaste platta *Money Machine*. Livelåtarna är inspelade på Södra Teatern i Stockholm förra året och ljudet är väl sådär. Som fans är denna platta ett måste. För oinvidiga är de två fullängdarna ett bättre köp. Håll utkik efter bandet i sommar på både Sweden Rock Festival och Arvikafestivalen.

Thomas Olsson

THE CULT

"Beyond Good and Evil"

Warner

VÄRLDENS BÄSTA ROCKSÅNGARE ÄR TILLBAKA!

Bandet jag förr kunde offra ena benet för återvänder till rockscenen. Från de spretiga positivepunkdagarna i det tidiga 80-talet som Southern Death Cult, via den psykedeliska hippemogthen som The Cult över till den dieseldoftande bredbenta AC/DC-rocken började sen bandets karriär dala markant. Arenarockande *Ceremony* och det tafatta försöket med getplattan att följa med sin tid avslutade sagan The Cult runt 1995. Efterföljande pinsamma konstellationer som Holy Barbarians, Coloursound och sångaren Ian Astburys hemska solplatta är nu glömda. Ian och gitarristen Billy Duffy är återigen ihop, även trummisen Matt Sorrum är tillbaka. Är man krass var nog *Electric* och *Sonic Temple* bandets höjdpunkter, även om min favorit är *Love*. Därför känns stråvan att lägga sig någonstans där beundransvärd. Att lyckas smälta ihop det flummiga från *Love*, de skitiga riffen och dieselrocken från *Electric* och sammanföra det med melodierna från *Sonic Temple* lyfter jag på hatten för.

Jag vet ingen sångare med sådan känsla, närvaro och bredd i sin röst som Ian, möjligtvis Jim Morrison eller Chris Cornell. Just styrkan och kraften att behärska det stämmingsfyllda för att i nästa sekund blixtra till och lämna hemska bit- och rivmärken. Nya Cultplattan spritter av revanschlust och spelglädje. Soundet är både oljigt och putsat men framförallt amerikanskt, producenten Bob Rock vet hur man gör. Billys gitarrspel briljerar samt rockar stenhårt och är mer eller mindre plockat från bandets glansdagar, den som kan sin Billy känner igen sig. Kort och gott: Cult rules!

Thomas Olsson

HENDRIX COUSINS

"Hendrix Cousins"

Ulf-tone Music/Border

Sån här tradig och extremt radioanpassad vuxenrock måste vara det mest harmlösa en musiker kan ge sig in på. Inga vassa kanter, ingen nerv och noll intensitet. Bara släta och tomma ytor. Jag förnimmer ekot av pulserande rock'n'roll i fjärran. Hendrix Cousins skapar bara sug efter det de själva inte kan leverera.

Gary Andersson

STRATOVARIUS

"Intermission"

Nuclear Blast/MNW

Finnarna i Stratovarius har hittills bara blivit bättre och bättre, därför känns deras beslut om ett break i något är lite oroväckande. Deras melodiska power/speed metal i gränstrakterna av Helloween har genom åren erövrat alltmer mark och gamla plattor som *Visions* eller förra årets *Infinite* är klara favoriter. Som ett avsked till fansen släpps nu denna cover-, live- och ballad-drypande historia kallad *Intermission*. Här bjuds versioner av klassiker som Rainbows *Kill the King* och Judas Priests *Bloodstone* som fungerar sådär, de kommer inte direkt i närheten av originalen. Även extra låtar

som förut bara varit tillgängliga på Japanpressar och livelåtar bjuds det på, överlag är plattan verkligen gjord för just fansen, även om de flesta troligtvis skulle klarat sig utmärkt utan den patetiska *Keep the Flame*. Glädjande nog innehåller plattan fyra helt nya låtar, såsom tårdröpande *Will My Soul Ever Rest in Peace*, midtempolunkande *Falling Into Fantasy*, och fartfyllda *The Curtains are Falling* som är en trevlig bekantskap. Väntan på nästa platta kommer bli lång...

Thomas Olsson

ATOMIC KITTEN

"Right Now"

Virgin

Efter att OMD:s senaste album *Universal* floppat insåg Andy McCluskey att söta tonårstjejer i allmänhet säljer mycket mer skivor än lönnfeta medelålders gubbar. Så McCluskey lade ner OMD och letade istället upp tre tonårstjejer att skriva låtar åt. Och det gick ju bra. I vintras toppade Atomic Kitten den brittiska singellistan vecka efter vecka med *Whole Again* och tiotusentals brittiska tonårstjejer, lika identitetslösa som tjejerna i Atomic Kitten, fick förebilder att identifiera sig. På köpet fick de tyvärr ett ganska uselt debutalbum, men en singel var väl knappast tillräckligt för att trygga farbror McCluskeys ålderdom?

Thomas Nilson

DIVERSE ARTISTER

"Definitivt 50 Spänn 10"

Rabb Records

Så har det kommit ännu en *Definitivt* att lägga till samlingen. Dessa skivor som så smått har blivit en tradition och som om några år, tror jag, kommer bli kult. För det är något speciellt över dem ändå. Dels att de är svinbilliga, dels när man som liten började bygga upp sin punksamling och kände sig SA hård när man slängde upp skivan på disken och försökte se så rebellisk ut som möjligt. Det var fint. Sedan började man upptäcka att det fanns mycket hårdare och bättre punk, men ändå var det *Definitivt*, Ebba Grön och resten som sakta snurrade på efterfesten när benen domnat. Nej, detta kanske inte är det bästa som gjorts men det har sin charm och ibland hittar man faktiskt riktiga guldkorn. *Definitivt 50 Spänn 10* är en av de bättre, men hur Lundberg och Dellamorte kom med är ju något att fundera på.

Tove Pålsson

WHISKEYTOWN

"Pneumonia"

Losthighway/Universal

Ryan Adams är en notorisk låtskrivare som har mängder med låtar liggandes. En del lite äldre outgivet men mest nytt återfinns på *Pneumonia*. Det är enkelt men en intim känsla. Stadig och ganska rytmiskt är det här musik som säkert fungerar lika bra med endast akustisk gitarr. Det är bara det att åtminstone jag tröttnar efter ett tag. Det är nämligen inte mycket som händer, varken sound- eller låtmässigt. Whiskeytowns anspråkslöshet kan bli ganska oengagerande ibland, på gränsen till det enerverande.

Jonas Elgemark

CHRIS CONELLY AND THE BEALS

"Blonde Exodus/The Ultimate Seaside Companion"

Dreamcatcher/Playground

Chris Conelly är mest känd i kretsarna kring industriband som KMFDM, Revolting Cocks och Murder Inc. Men som soloartist sysslar han med något helt annat. Plattan är dubbel och innehåller även *The Ultimate Seaside Companion* som släpptes på ett obskyrt bolag för något år sen. Conellys röst är extremt lik Bowies även om han saknar lite av dennes mystik och desperation i rösten. Jag får intrycket att Conelly mer går in för att hålla rätt toner och

ibland tenderar det att bli lite för högtravande och allvarlig. Men det är snygg och stilig musik och det är på den sistnämnda plattan som höjdpunkterna finns. När han endast kompad av ett piano, orgel eller sliedegitar skönjunger ballader som *Stray* eller *Empty* blir det riktigt vackert, och jag plockar genast fram min *Station to Station* och lyssnar på *Wild is the Wind* och *Word on a Wing*. Jag misstänker att Chris Connelly har gjort detsamma.

Jonas Elgemark

ELECTRIC LIGHT ORCHESTRA "Zoom"

Sony

Då och då på *Zoom* påminns man om vilken otrolig popsnickare Lynn är. Men det är tyvärr lite för sällan för att det ska nå upp till 70-talets plattor. På *Alright* och *Moment in Paradise* faller allt på plats. Stämsången, de små smarta inläggen och arrangemangen sitter som handsken. Första riktiga skivan på 15 år och jag tackar ödmjukast för ett knippe låtar att lägga på mitt ELO-blandband.

Jonas Elgemark

PATRICK PHELAN "Parlor"

Jagjaguwar/Border

Det fanns spår av latinska influenser redan på förra årets *Songs of Patrick Phelan*, den med fingertoppskänsla lägmålt orkestrerade och lovande solodebuten från sångaren och gitarristen i Virginia-baserade South. Främst var det fråga om rytmer. När Groove intervjuade Phelan strax efter att skivan släppts berättade han att han nyligen besökt Barcelona och plockat upp influenser därifrån. Han hade redan då påbörjat inspelningarna av vad som nu släpps som *Parlor*, och berättade exalterat att Jim Thomson från Bio Ritmo låtit sig övertalas att lägga lite sydländska rytmer över låtarna.

Mycket riktigt har debutens tvekande och splittrade utformning fått ge vika för småporrig bossanova och ett knippe piano- och gitarrbaserade låtar av jämn och genomgående hög kvalitet. De sydländska influenserna begränsar sig, tack och lov, till just rytmerna. Låtarna är av samma ekonomiskt avskalade karaktär som gav Phelans debutskiva så gott som genomgående goda omdömen, men med sin avslappnade och lediga stämning och låtarnas utsökta arrangemang är *Parlor* på alla sätt överlägsen sin föregångare.

Dan Andersson

THE HENSLEY LAWTON BAND "The Return"

Eagle/Playground

Man frågar sig stilla varför. Varför ska ett gammalt avdankat band få släppa en skiva? Till råga på allt en live med ganska kassat ljud och långtråkigt mellansnack. De här herrarna har tidigare spelat i ett av de bättre banden från mitten av sjuttioalet, Uriah Heep. Plattan *Wonderworld* från 1974 är ett riktigt mästerverk. *The Return* är inte det. 1974 osade Uriah Heep av tunga gitarrer och frustade av hammondorgel. Svårt att återskapa det nu. I dagens upplaga är det bara Ken Hensley och Paul Newton som är kvar. I vissa stunder på *The Return* går det att höra att man en gång i tiden var ett riktigt bra band.

Per Lundberg G.B.

VINCENT CLARKE & MARTYN WARE "Spectrum Pursuit Vehicle"

Mute/Playground

Bara för att man är känd borde inte betyda att man kan komma undan med att göra en skiva med new age-dravel. Gamla Vince Clarke (Erasure, Yazoo, Depeche Mode) borde veta bättre. Sex tolv minuter långa stycken, alla med namn efter en färg och med en lägesbeskrivning, till exempel *Red (You Are in the Womb)* eller *Blue*

(*You Are Underwater*). Det är inte ambient, det kräver lite för mycket uppmärksamhet för det. Det känns som någon slängt flera ton socker i musiken. Relativt kväljande. Om du vill ha instrumental bakgrundsmusik kan jag lätt rekommendera några hundra skivor som alla är bättre än denna.

Henrik Strömberg

MILLSART

"Every Dog Has Its Day"

Music Man/Goldhead

Jeff Mills har vid det här laget gett ut en hel del plattor med lugnare musik, han vill väl bevisa att han inte bara kan göra hård techno. Tyvärr misslyckas han. Musiken på *Every Dog Has Its Day* är klichéfylld, förutsägbar och faktiskt rejält tråkig. Varför envisas han med att använda samma uppenbara synt-ljud låt efter låt? Endast för de mest fanatiska fansen.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Red Melon presents the Real Sound of San Francisco Mixed by Danø"

Slip'n'Slide/Border

Om detta är det äkta San Francisco-ljudet, vad är då det falska? Detta är i alla fall en mix-platta med San Francisco-house. Det låter väl helt okej, men det är knappast något jag går i taket över.

Henrik Strömberg

DIESELBOY/DIVERSE ARTISTER

"The Sixth Session"

Palm Pictures/MNW

Okej, jag erkänner. Jag har inte följt drum'n'bass-scenens utveckling på senare tid – det kändes som luften gick ur den genren för länge sedan. Men jag hoppas innerligt att det som den här amerikanske DJ:n spelar inte är representativt. Musiken på skivan låter som hårdare drum'n'bass låt för några år sedan, fast i dubbel hastighet. Som om alla låtarna han mixer var menade för 33 rpm, men han spelar dem på 45. Allt sväng är borta, kvar är bara produktion. Och "bonus"-CD:n med fem av hans egna låtar är inte bättre den. Poänglöst.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"The Sound of Young Sweden Volume 2" Summersound Recordings

Pop gör sej faktiskt himla bra i samlingar. En skönlyssnad skara popmelodier, inte spretande så det stör men heller inte slätstruket eller likriktat. Beskrivningen går även att sätta på *The Sound of Young Sweden*. Melodikas 80-talsklingande inledning får en att vilja poppa runt på som-marmmjukt gräs, Lasse Lindhs *Happy New Year* förmedlar den klassiska ensamheten och frustrationen kommer till liv Nixons båda bidrag. Glatt, ledsamt, frustrerat, pendlande i känsloregistreret. Ibland med glöd. Men ganska ofta utan. Jag kräver inte radikal uppmaning till revolution. Men något mer måste finnas för att det inte bara ska bli en skiva i samlingen, sorterad under bakgrundsmusik. Men visst lovar en del gott inför framtiden, man måste till slut bli less på att sätta ord på krossade hjärtan.

Evalisa Wallin

NEOTROPIC

"La prochaine fois"

Ninja Tune/Playground

Riz Maslen (Neotropic) har gjort en film. När hon rest runt i världen har hon tagit bilder med skakig handkamera. Gärna medan hon satt i ett fordon i rörelse. Sedan har hon klippt ihop sina reseminnen till en trekvarts lång orgie av skakiga och otydliga bilder av hus, gator och förbisvischande natur. Det är ohyggligt ointressant.

Neotropic (Riz Maslen) har gjort film-musiken. Jämfört med hennes förra album, *Mr. Brubaker's Strawberry Alarm Clock*,

är det här lugnare, mer suggestivt. Färre påträngande beats. Mycket akustiska instrument: panflöjt, piano, gitarr och hela den orkestrala biten. Musiken på *La prochaine fois* är helt enkelt filmmusik, musikaliska texturer som kan skapa bilder och sinne-stämningar hos lyssnaren. *La prochaine fois* är en dubbel-CD, en CD med musiken, och en med filmen i MPEG-format.

För att parafraasera *Not the Nine O'Clock News*: "Nice music, shame about the video".

Henrik Strömberg